

eul_wid: wus-ah

Σοῦδα · Suda

Lexicon, Letter Θ

Σοῦδα, Στοιχεῖον Θ

Period: *Βυζαντινή* **Byzantine**
Domain: *Γραμματική* **Grammar**
Format: *Συναγωγή* **Collection**

- Θ 1 Θαβώρ: ὄνομα ὄρους. λέγεται καὶ Θαβώριον.
- Θ 2 Θᾶκος; τόπος, ἔνθα πολλοὶ συνήρχοντο σκεψόμενοι.
- Θ 3 Θᾶκοι: θρόνοι, καθέδραι.
- Θ 4 Θαλά· καὶ τὴν θαλὰ ἐπλήρωσεν ὕδατος.
- Θ 5 Θαλαμακεῖς καὶ Θαλάμακι, τῷ κωπηλατοῦντι ἐν τῷ κάτω μέρει τῆς τριήρους. οἱ δὲ θαλαμακεῖς ὀλίγον ἐλάμβανον μισθὸν διὰ τὸ κολοβαῖς χρῆσθαι κώπαις πρὸς τὰς ἄλλας τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετῶν, ὅτι μᾶλλον εἰσιν ἐγγὺς τοῦ ὕδατος. ἦσαν δὲ τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετῶν, ἡ μὲν κάτω θαλαμίται, ἡ δὲ μέση ζυγῖται, ἡ δὲ ἄνω θρανῖται. ἡ θρανίτης ὁ πρὸς τὴν πρύμναν, ζυγίτης ὁ μέσος, θαλάμιος ὁ πρὸς τὴν πῶραν. θαλαμία δὲ ἡ ὀπή, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη.
- Θ 6 Θαλάμη. καὶ Θάλαμος, οἶκος, ἡ κοιτῶν. ἱρὴν σοι θαλάμην ζωάγρια καὶ λαλάγημα τοῦτο τὸ θηρὶ φυγῆς αἴτιον ἀντίθεμαι. καὶ αὖθις· ἐκ δὲ μελιχροῦ νέκταρος ἐμπλήσας κηροπαγεῖς θαλάμας.
- Θ 7 Θαλαμηπόλος; ἡ περὶ τὸν θάλαμον ἀναστρεφόμενη, καὶ φυλάττουσα. ἡ νεωκόρος. Ἀχρυλῖς, ἡ Φρυγίη θαλαμηπόλος, ἡ περὶ πεύκας πολλάκι τοὺς ἱεροὺς χευαμένη πλοκάμους.
- Θ 8 Θαλαμίδιοι κώπαι: αἱ ἡρέμα ἐλαύνουσαι. Ἡρόδοτος· τοῦτον δῆσαι θαλαμίδης διελόντας τῆς νηὸς κατὰ τοῦτο, ἔξω μὲν κεφαλὴν ποιεῦντας, ἔσω δὲ τὸ σῶμα.
- Θ 9 Θαλάττη ἐκ χαράδρας ὕδωρ: ἐπὶ τῶν τοῖς μεγάλοις τὰ μικρὰ προσφιλοτιμουμένων. ὁμοίως τῷ βῶλος ἄρουρα.
- Θ 10 Θαλάττιον κύμα.
- Θ 11 Θαλαττοκοπεῖς· ματαιολογεῖς. ταράττη, θορυβῇ. ἀπὸ τῆς θαλάττης, ἡ ὅταν ὑπὸ ἀνέμων ταραχθῇ, ἀλλήλοις συγκρούει τὰ κύματα. λύσις ὀνείρου Νικηφόρου πατριάρχου· θάλατταν ἰδεῖν μειδιῶσαν εὐθετον. φλοῖσβος θαλάσσης πραγμάτων δηλοῖ κλόνον. νῆξις θαλάσσης ἀγρίας δηλοῖ λύπας. νῆξις θαλάσσης ἡμέρου τῶναρ καλόν.
- Θ 12 Θαλέεσσι: τρυφαῖς, θάλλειν ποιούσαις. τὼ μὲν ἐγὼ θαλέεσσιν ἀνέτρεφον. ἦν γὰρ Ἑρώτων καὶ Χαρίτων ἡ παῖς ἀμβρόσιόν τι θάλος. τουτέστι βλάστημα.
- Θ 13 Θαλέθοντες; θάλλοντες.
- Θ 14 Θαλέλαιος; ὄνομα κύριον.
- Θ 15 Θαλεροί: δίϋγροι, νέοι, ἀκμαῖοι, ἢ ταχεῖς. οἱ δὲ ἐπιλεξάμενοι τοὺς θαλεροὺς τῶν Ἰσαύρων ὥρμησαν ἐπὶ παράλογον πρᾶξιν. καὶ Θαλερώπιδος ἡριγενείης, τῆς εὐπροσώπου ἡμέρας.

- Θ 16 Θάλεια: εὐωχία, ἀπὸ τοῦ θάλλειν. τὴν μὲν δὴ νύκτα ἐκείνην ἐν θαλείαις καὶ εὐπαθείαις διετέλεσαν. καὶ Θάλεια δαίς, ἡ θάλλουσα. σημαίνει καὶ ὄνομα Μούσης.
- Θ 17 Θαλῆς, Ἐξαμίου καὶ Κλεοβουλίνης, Μιλήσιος, ὡς δὲ Ἡρόδοτος Φοῖνιξ· γεγωνὶς πρὸ Κροίσου, ἐπὶ τῆς λε' Ὀλυμπιάδος, κατὰ δὲ Φλέγοντα γνωριζόμενος ἤδη ἐπὶ τῆς ζ'. ἔγραψε περὶ μετεώρων ἐν ἔπει, Περὶ ἰσημερίας, καὶ ἄλλα πολλά. ἐτελεύτησε δὲ γηραιός, θεώμενος γυμνικὸν ἀγῶνα, πιληθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ ὄχλου καὶ ἐκλυθεὶς ὑπὸ τοῦ καύματος. πρῶτος δὲ Θαλῆς τὸ τοῦ σοφοῦ ἔσχεν ὄνομα καὶ πρῶτος τὴν ψυχὴν εἶπεν ἀθάνατον ἐκλείψεις τε καὶ ἰσημερίας κατείληφεν. ἀποφθέγματα δὲ αὐτοῦ πλεῖστα· καὶ τὸ θρυλούμενον· γνῶθι σαυτόν. τὸ γάρ, ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα, Χίλωνός ἐστι μᾶλλον, ἰδιοποιησαμένου αὐτό· καὶ τό, μηδὲν ἄγαν.
- Θ 18 Θαλῆς, ὁ φυσικὸς φιλόσοφος, ἐπὶ Δαρείου προειπὼν τὴν τοῦ ἡλίου ἔκλειψιν. καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν, ἄνθρωπος Θαλῆς. ἀντὶ τοῦ ἄκρος τὴν ἀστρονομίαν. κλίνεται δὲ Θαλοῦ· Θάλης δὲ Θάλητος. παρατηρητέον δέ, ὡς ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς Θαλῆς, ὡς Ἑρμῆς Ἑρμῆν, Θαλῆν ἔκλινεν Ἀριστοφάνης. καὶ Ἑρμέας ὡς Θαλέας, διχῶς δὲ τοῦνομα ἐκφωνητέον· βαρυτόνως μὲν Θάλης, ὡς Χρέμης, οὗ ἡ γενικὴ Θάλητος, ὡς Χρέμητος.
- Θ 19 Θαλῆς Θαλῆτα χρημάτων ἐλευθεροῖ.
- Θ 20 Θάλης, Θάλητος· Θαλῆς δὲ Θαλοῦ.
- Θ 21 Θαλήτας, Κρής, ἡ Ἴλλυριός, λυρικός, γεγωνὶς πρὸ Ὀμήρου. μέλη.
- Θ 22 Θαλήτας, Κνώσσιος, ῥαψωδός. ποιήματά τινα μυθικά.
- Θ 23 Θαλίαις· ἑορταῖς.
- Θ 24 Θαλλός· κλάδος ἐλαίας, ἡ πᾶν τὸ θάλλον. ἔχοντες θαλλοὺς ὥσει δέκα τὸν ἀριθμὸν ἔπεμψαν ἄνδρας.
- Θ 25 Θάλλω· δοτικῇ.
- Θ 26 Θαλπόμενοι· ἐξαπατώμενοι. Ἰώσηπος· τοὺς δὲ ὑποθαλπομένους ἐλπίδι συγγνώμης, εἰ παρακρατηθεῖεν, ἐπιλελῆσθαι τῶν ἰδίων τολμημάτων.
- Θ 27 Θάλπω· αἰτιατικῇ.
- Θ 28 Θαλπωρή· παραμυθία.
- Θ 29 Θαλπνότερον· λαμπρότερον, θερμότερον. Πίνδαρος· μηκέτ' ἀθλίου σκόπει θαλπνότερον ἄλλο ἐν ἡμέρᾳ φαεννὸν ἄστρον, ἐρήμας δι' αἰθέρος.
- Θ 30 Θαλπτῆρια· θάλλειν ποιοῦντα, περισκέποντα. σάνδαλα μὲν τὰ ποδῶν θαλπτῆρια ταῦτα.
- Θ 31 Θαλυκρόν· διάπυρον. ἐν Ἐπιγράμμασι· καὶ τὸ θαλυκρὸν κεῖνο κατημβλύνθη κέντρον ἐρωμανίης.
- Θ 32 Θαλύσιον· τὸ ὑπὲρ εὐθαλίας διδόμενον.
- Θ 33 Θαλφθῇ· ἐξαπατηθῇ τῇ τῶν λόγων περιδρομῇ, δελεασθῇ. Ἀριστοφάνης· ἤδη κρατήσιν, αἵ κε μὴ θαλφθῇ λόγοις. καὶ Θαλπόμενοι, ἐξαπατώμενοι.
- Θ 34 Θαμά· συνεχῶς, πυκνῶς, διηνεκῶς.
- Θ 35 Θαμέες· πυκνοί. καὶ Θαμειαί. καὶ Θαμειός.
- Θ 36 Θαμίξεις· πυκνάξεις, συχνάξεις.
- Θ 37 Θαμινάς. καὶ Θαμινῶς· συνεχῶς, πυκνῶς.
- Θ 38 Θαμινός· ὁ πυκνός. καὶ Θαμινώτατος, ὁ πυκνότατος.
- Θ 39

θάμνος· ἡ ρίζα. ἀπὸ τῆς ἐν τῇ γῇ θέσεως. Ὅμηρος δὲ τὰ πολυπληθῆ φησι τῶν φύλλων. θάμνω ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος. ἀρσενικῶς Ἰώσηπος· ἐν ᾧ καὶ τὰ περὶ τὸν θάμνον καὶ τὰ ἄλλα φαντάσματα συντυχεῖν προειρήκαμεν.

Θ 40 θάμνοις· συμφύτοις τόποις.

Θ 41 Θάμυρις ἢ Θαμύρας, Θραῦξ, ἐξ Ἡδωνῶν, τῆς ἐν Βρίγκοις πόλεως, υἱὸς Φιλάμμωνος καὶ Ἀρσινόης, ἐποποιὸς ὄγδοος πρὸ Ὀμήρου· κατὰ δὲ ἄλλους πέμπτος· οἱ δὲ ἀπ' Ὀδρύσσης. οὗτος ὁ Θάμυρις, ἐπειδὴ εἰς τὰς Μούσας ὕβρισεν, ἐπηρώθη. φέρεται δὲ αὐτοῦ Θεολογία εἰς ἔπη τρισχιλία. καὶ πρῶτος ἠράσθη παιδὸς Ὑμεναίου τοῦνομα, υἱοῦ Καλλιόπης καὶ Μάγνητος. οἱ δὲ Κρητὰ φασὶ τινὰ Τάλωνα Ῥαδαμάνθυος ἐρασθῆναι. οἱ δὲ Λαίϊόν φασιν ἐρασθῆναι πρώτου Χρυσίππου, τοῦ Πέλοπος υἱοῦ. οἱ δὲ Ἰταλιώτας πρώτους κατ' ἀνάγκην στρατείας εὐρέσθαι τοῦτο. κατὰ δὲ ἀλήθειαν αὐτὸς ὁ Ζεὺς πρῶτος ἠράσθη Γανυμήδους.

Θ 42 Θάμυρις μαίνεται· ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογα δοκούντων πράττειν.

Θ 43 Θανατᾶν καὶ Θανατιᾶν· οὕτως ἄγαν αὐτοῖς συμβεβήκει τὸν μὲν φονᾶν, τὸν δὲ θανατιᾶν. λύσις ὀνειρίου· θανῶν καθ' ὕπνους φροντίδων ἔση δίχα.

Θ 44 Θάνατος· κακῶν ἀπόδρασις, καὶ ὥσπερ ἔκ τινος χειμῶνος ἀναγκαῖος ὄρμος. τὸ γὰρ ὑγιαίνειν ἐν τῷ τεθνάναι ἐστὶ μᾶλλον ἢ ἐν τῷ ζῆν.

Θ 45 Θανατῶν· θανάτου ἐπιθυμῶν. Οὐεσπασιανὸς ἐκέλευε μὴ συμπλέκεσθαι θανατῶσιν ἀνθρώποις· οὐδὲν γὰρ ἀλκιμώτερον ἀπογνώσεως. Αἰσχύλος· μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. λέγεται δὲ θανατῶν· αἰτιατικῇ· καὶ ὁ ἀποκτένων. καὶ θανατῶσιν ἀνθρώποις.

Θ 46 Θάπτω· αἰτιατικῇ.

Θ 47 Θαρραλέον· θάρσος. Θρασὺς θαρραλέου διαφέρει· ὅτι ὁ μὲν θρασὺς διαβολὴν ἔχει κακὸς ὢν, ὁ δὲ θαρραλέος ὡς ἀγαθὸς ἐπαινεῖται. Ὑπερίδης φησὶν ἐν τῷ Κυθνιακῷ· οἱ μὲν θρασεῖς ἄνευ λογισμοῦ πάντα πράττουσιν, οἱ δὲ θαρραλέοι μετὰ λογισμοῦ τοὺς προσπεσόντας κινδύνους ἀνέκπληκτοι ὑπομένουσιν.

Θ 48 Θαρραλέος· ὁ εὐτολμος. καὶ Θαρραλεώτερος, εὐτολμότερος. Θαρραλέως δὲ ἐπιρρηματικὸν διὰ τοῦ ω μεγάλου, ἀντὶ τοῦ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως.

Θ 49 Θαργήλια· ἑορτὴ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος. καὶ μὴν Θαργηλιῶν. καὶ ὁ τῶν σπερμάτων μεστὸς χύτρος ἱεροῦ ἐψέματος. ἦψουν δ' ἐν αὐτῇ ἀπαρχὰς τῷ θεῷ τῶν πεφνηνόντων καρπῶν, ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοῦ θέρειν τὴν γῆν, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ ἡλίῳ. ἴσταντο δὲ ἐν αὐτῇ καὶ χοροί. καὶ ἀγαθῶν Θαργήλια.

Θ 50 Θαργήλια· ἑορτὴ τὰ Θαργήλια· ἄγεται δὲ Θαργηλιῶνι μηνί, ὅς ἐστιν ἱερὸς Ἀπόλλωνος.

Θ 51 Θαργηλία, Ἀγησαγόρου θυγάτηρ, βασιλεύσασα Θεσσαλῶν λ' ἔτη, Μιλησία τὸ γένος, ἀναιρεθεῖσα δὲ ὑπὸ τινος Ἀργείου, δεθέντος ὑπ' αὐτῆς.

Θ 52 Θαρρελείδης· Σύμμαχος· Ἀσωπόδωρος. Διδυμαχίας, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἐπὶ σμικρότητι διεβέβληντο τοῦ σώματος.

Θ 53 Θαρρῷ σοι.

Θ 54 Θαρσεῖς τὴν Καρχηδόνα, τὴν τῆς Λιβύης προκαθημένην, Ἡσαΐας καὶ Ἰεζεκιήλ ὀνομάζουσι. Σαβὰ δὲ Αἰθιοπικὸν ἔθνος. ἀλλὰ Λίβυες μὲν, οἱ καὶ Ἄφροι προσαγορευόμενοι, τὰ ἐσπέρια τῆς οἰκουμένης κατέχουσι τμήματα, Αἰθίοπες δὲ τὰ ἐῷα καὶ νότια, Ἄραβες δὲ τὴν μέσην ἡπειρον, οἱ δὲ Νησιῶται τῆς θαλάσσης τὰ μέσα. τούτους ἔφης προπεσεῖσθαι ἐνώπιον τοῦ θεοῦ. ἐνώπιον τοῦ θεοῦ προπεσοῦνται Αἰθίοπες. Δαβίδ.

Θ 55 Θαρσεῖς, χώρα τῆς Ἰνδικῆς, ὅθεν ἤρχετο τῷ Σολομῶντι τὸ χρυσίον.

- Θ 56 Θαρσίς, Θαρσίδος· ἡ πόλις· οἱ Θαρσεῖς δὲ τὸ ἔθνος.
- Θ 57 Θάρσυνος· τεθαρρηκώς.
- Θ 58 Θασίαν κυκῶσι λιπαράμπυκα. διαφέρει δὲ θάρσος θράσους· θάρσος μὲν γὰρ λέγεται τὸ εὖλογον παράστημα τῆς ψυχῆς, θράσος δὲ τούναντίον. Ἀριστοφάνης. οἶον φιάλην Θασίου οἴνου πεπληρωμένην. ἄμπυξ δὲ λέγεται τὸ περιέχον. νῦν οὖν τὸ πῶμα τοῦ ἀγγείου λέγει· λιπαρὸν μὲν διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ οἴνου, ἄμπυκα δὲ παρὰ τὸ πυκάζειν καὶ καλύπτειν τὸν οἶνον καταχρηστικῶς. λείπει τὸ λάγυνον, ἐπεὶ καταχρίονται πίσση τὸ στόμα· οὐ πιθανῶς· οὐδέπω γὰρ τότε Θάσιος οἶνος εὐδοκίμει παρ' Ἀθηναίοις. οἱ δέ, ὅτι Θάσιοί τινες ῥαφανίδες λέγονται. λέγει δὲ τὴν ἡρτυμένην καὶ βρασσομένην. οἱ δὲ Θάσιον βάμμα φασι λέγεσθαι. οἱ δὲ τὴν λεγομένην θερμοπότιδα, ἢ Θασίαν ζωμάλην, εἰς ἣν ἀπέβαπτον τὰ ἡνθρακωμένα τῶν ἰχθύων.
- Θ 59 Θάσιος οἶνος. καὶ παροιμία· εἰ Θάσιον ἐνέχεις, ἐπειδὴ ἐν Θάσῳ ὥκει Στάφυλος ὁ ἐρώμενος Διονύσου. διαφέρει δὲ ὁ Θάσιος οἶνος. ἐνέχεις δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκίρνας.
- Θ 60 Θάσος ἀγαθῶν· ἐπὶ τῶν εὐδαίμονα καὶ λαμπρὸν ἀποδειξάι τινα ἐπαγγελλομένων.
- Θ 61 Θάτερα· ἐτέρως. ὥς πάντα δεινὰ κάπικινδύνως βροτοῖς κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα. χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δεινὰ ὄραν· χῶταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεῖς λάθῃ.
- Θ 62 Θάτερον· ἕτερον μέρος.
- Θ 63 Θᾶττον ἀναπνοῆς· τάχιον. ἢ ἀντὶ τοῦ μᾶλλον. τὰ σιτία τῆς τεκούσης θᾶττον ἐπιέμψειεν ἄν. ὑπάτου δὲ παρόντος, θᾶττον ἢ κατὰ δόξαν ἐτελέσθη τὸ ἔργον. καὶ αὖθις· ὁ δὲ θᾶττον ἢ φρονιμώτερον ἐγχειρεῖν ἔγνω τοῖς λόγοις. καὶ αὖθις· θᾶττον ἀναπνοῆς αὐτοὺς ἐπέπτυσαν καὶ συγκλείσαντες κατηκόντισαν. καὶ αὖθις ὧν θᾶττον ἂν ἴδοις τὴν καρδίαν ἢ τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀδυνατούσης τῆς γλώττης ἐξηρμενεῦσαι τὴν γνώμην.
- Θ 64 Θᾶττον ἢ Βούτης· ἐπὶ τῶν ῥαδίως γινομένων. τούτου γὰρ μόνον ἐφαίνετο τὸ κράνος καὶ ὁ ὀφθαλμός· τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ ὄρους ἐκρύπτετο.
- Θ 65 Θᾶττον ὁ τόκος Ἡρακλείτῳ Περινέῳ τρέχει· οὗτος ἐθαυμάσθη ἐπὶ τάχει. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δανειζομένων διὰ τὸν τόκον.
- Θ 66 Θᾶσσον γὰρ ἂν τις τὴν πᾶσαν ψάμμον ἐξαριθμήσειεν, ἢ ὅσους οὗτος ἀνήρηκε. τὴν δὲ χώραν διαριθμούμενος, ἔρημον οὖσαν τῶν ἐνοικούντων, μυριάδας μυριάδων μυρίας φημί ἀπολωλέναι.
- Θ 67 Θαύλων, Θαύλωνος. ὃς τῷ ἰδίῳ πελέκει ἀπέκτεινε τὸν βοῦν τὸν φαγόντα τὸ πόπανον, ὅπερ ἦν παρεσκευασμένον εἰς τὴν θυσίαν ἐν τοῖς Διίπολοις. καὶ ζήτηι ἐν τῷ Βουφόνια.
- Θ 68 Θαυμάζω· ὅτε πρὸς γενικὴν συντάσσομεν, τὸ καταγινώσκω σημαίνει, πρὸς δὲ αἰτιατικὴν τὸ ἐπαινῶ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐθεῶντο. ἰστάμενοι θαύμαζον. θαυμάζω δὲ ἔγωγε, πῶς τοσούτων εἰρημένων, ἐκείνων μὲν ὄντων πολλῶν καὶ καλῶν ἐπελάθου· τὸ γὰρ οὐκ ἐνόησας, οὐ ποτ' ἂν εἴποιμι περὶ σοῦ, πλὴν εἰ μὴ πρότερον ἐμαυτὸν πολλάκις ἀγνοήσαιμι.
- Θ 69 Θαυμάλωψ· ὁ ἡμίφλεκτος ἢ ὁ διακεκαυμένος ἄνθραξ.
- Θ 70 Θαυμάσας ἔχω· ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασα Ἀττικῶς. οὗτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου, παῖ, θαυμάσας ἔχω.
- Θ 71 Θαυμάσια ἐν γῇ Χάμ. Θαυμάσια ἐπὶ θεοῦ, τὰ ἐπ' εὐεργεσίαις τινῶν γινόμενα. δύναμις δὲ φοβερῶν ἢ ἐπὶ τιμωρίᾳ ἐτέρων δειχθεῖσα μεγαλουργία.
- Θ 72 Θαυμασταί· ἐκπλαγεῖς ἡκολούθουν, οἱ μὲν σοφίας, οἱ δὲ εἴδους, οἱ δὲ διαίτης, οἱ δὲ σχήματος, οἱ δὲ πάντων ὁμοῦ θαυμασταὶ ὄντες.

- θ 73 Θαυμαστούς· μεγάλας ἔχων ἐλπίδας θαυμαστούς τινὰς ἐξοίσεσθαι μισθοὺς τῆς προδοσίας.
- θ 74 Θαψακηνός· ἀπὸ τόπου.
- θ 75 Θαψίνη· γυναικὶ κλητεύειν ἐοικὼς θαψίνη.
- θ 76 Θαιμανίτης· ὁ ἀπὸ Θαιμάν, ὃ ἐστὶν ...
- θ 77 Θαιρούς· τοὺς στροφεῖς τῆς θύρας.
- θ 78 Θεαγένης, Ἀθηναῖος ἄρχων, φιλότιμος ἀνὴρ καὶ μεγαλοφυής, Ἑλλήνων τε ὅτι μάλιστα χρήμασι λαμπρυνόμενος, οἷς εἰς δέον ἐχρήτο τὰ πολλὰ πόλεων τε ἐνίων τὰ πταίσματα ἐπανορθούμενος καὶ τοῖς δεομένοις τῶν ἀνθρώπων ἐπικουρῶν, οὐ μιᾷ χειρὶ δωρούμενος ἀλλ' ἀμφοῖν, κατὰ τὴν παροιμίαν. ἦν γὰρ φιλόδωρός τε καὶ μεγαλόδωρος εἰς ὑπερβολήν. ἀναλοῦτο δὲ αὐτῷ πολλὰ τῶν χρημάτων εἰς τε διδασκάλους καὶ ἰατροὺς καὶ τὴν ἄλλην τῆς πατρίδος εὐθημοσύνην. ταῦτα μὲν ἀξιάπεινα τῶν Θεαγένους. ὦν δὲ θυμοειδὴς καὶ οὐδαμοῦ καταφρονεῖσθαι ἀνεχόμενος, ἀλλὰ καὶ θεραπεύεσθαι σπουδάζων ὑπὸ πάντων, καὶ οὐχ ἥκιστα τῶν φιλοσοφούντων, ὑπερορῶν δὲ καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους καὶ μάλιστα τοὺς ἐν δυνάμει δοκοῦντας εἶναι καὶ προθυμouμένους ἐν τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ λαμπρύνεσθαι, καὶ τὰ νέα ἀξιώματα προτιμῶν τῶν ἀρχαίων ἡθῶν τῆς εὐσεβείας, ἔλαθεν ἑαυτὸν ἐμπεσὼν εἰς τὸν τῶν πολλῶν βίον ἀποσπασθεὶς τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν ἔτι ἄνω προγόνων· ἔλαθε δὲ τοὺς πέλας οὐκ ἔτι φίλους ἀληθινούς, ἀλλὰ κόλακας ἀπατηλοὺς κεκτημένος. οὐκ οὖν ἔτι διέσωζε τὴν πάλαι αἰδῶ πρὸς φιλοσοφίαν, ἀλλὰ τῷ μὲν λόγῳ τοὺς φιλοσόφους ἐπεποίητο περὶ ἑαυτόν, τῷ δὲ ἔργῳ τοὺς θεραπεύοντας. αὕτη πρώτη ἀρχὴ ἐγεγόνει τῆς πρὸς Μαρῖνον ὑποψίας. ὁ γὰρ Μαρῖνος ἐμμένων τῇ παραδοθείσῃ σεμνότητι τῶν φιλοσόφων ἐθεράπευε μὲν τὰ εἰκότα τὸν Θεαγένη, καὶ οὐκ ἦν τις ἄρα πρὸς αὐτὸν ἀλαζῶν οὐδὲ σκαιὸς οὐδὲ σοβαρὸς τὴν ἔντευξιν οὐδὲ δυσόμιλος οὐδὲ ἄλλως ὑπὲρ τὸν ἰδιώτην εἶναι βουλόμενος, ἀλλὰ προσδεχόμενός τε καὶ προπέμπων ἐγένετο δῆλος καὶ τὰς ὀφειλομένας αὐτῷ τιμὰς ἀπονέμων, οἷας ὠφείλετο πρωτεύων ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει, τάχα δὲ καὶ ἐν τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ συμπάσῃ. καὶ γὰρ ἦν τῶν Ῥωμαϊκῶν πατέρων εἷς καὶ πρῶτος τῆς περὶ τὰ βασιλεία συγκλήτου βουλῆς, τῇ τε ἐξ ἀρχῆς εὐγενείᾳ καὶ τῇ μεγαλειότητι τῶν τρόπων καὶ τῇ περὶ τοὺς λόγους διαφανεῖ σπουδῇ τε καὶ ἐπιμελείᾳ· ὥστε καὶ ὁ Μαρῖνος ἐσπούδαζεν αὐτῷ συναύξειν τὸ μέγεθος τῆς κατὰ πάντα περιφανείας.
- θ 79 Θεαγένης· ζήτηι ἐν τῷ Ἀρχιάδῃ.
- θ 80 Θεαγένης· ὄνομα κύριον. καὶ Θεαγένους Ἐκάτειον. παροιμία· οὗτος δειλὸς ἦν· εἶχε δὲ Ἐκάτης ἄγαλμα, οὗ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπιών. ὃς καὶ Καπνὸς ἐκαλεῖτο.
- θ 81 Θεαγένους χρήματα τὰ τ' Αἰσχίνου· ἐπὶ τῶν πενήτων, ἀλαζονευομένων δέ. οὗτος γὰρ πένης ὦν ἔλεγεν ἑαυτὸν πλούσιον εἶναι. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι δύο Θεαγένεις, εἷς μὲν ὁ περὶ Ὀμήρου γράψας, ἕτερος δὲ ἐπὶ μαλακίαις σκωπτόμενος. οὗτος δὲ πένης ὦν μεγαλέμπορος ἐβούλετο εἶναι, ἀλαζῶν, ψευδόπλουτος. ἐκαλεῖτο δὲ Καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπὸ σκηνῶν οὐδὲν ἐτέλει. καὶ ὁ Αἰσχίνης δὲ πένης, θρυπτόμενος καὶ αὐτὸς ἐπὶ πλούτῳ καὶ λέγων ἑαυτὸν πλούσιον. ἦν δὲ Αἰσχίνης Σέλλου. ἔλεγον δὲ ἐκ μεταφορᾶς τοὺς τοιούτους Σέλλους· καὶ τὸ ἀλαζονεύεσθαι σελλίζειν.
- θ 82 Θεάμονας· θεατάς· θεωρητικούς.
- θ 83 Θεανώ, Μεταποντίνη ἢ Θουρία, Πυθαγορεία, θυγάτηρ Λεώφρονος, γαμετὴ δὲ Καρύστου ἢ Κρότωνος ἢ Βρωτίνου τοῦ Πυθαγορείου. αὕτη ἔγραψε περὶ Πυθαγόρου, Περὶ ἀρετῆς Ἱπποδάμῳ Θουρίῳ, Παιδείας γυναικείας καὶ Ἀποφθέγματα Πυθαγορείων.
- θ 84

Θεανώ, Κρήσσα, φιλόσοφος, θυγάτηρ μὲν Πυθώνακτος, γαμετὴ δὲ τοῦ μεγάλου Πυθαγόρου, ἐξ οὗ ἔσχε Τηλαύγην καὶ Μνήσαρχον καὶ Μυῖαν καὶ Ἀριγνώτην. τινὲς δὲ Βρωτίνου ταύτην γενέσθαι γυναῖκα γράφουσι καὶ τὸ γένος Κροτωνιάτιν. Ὑπομνήματα φιλόσοφα, καὶ Ἀποφθέγματα, καὶ ποίημά τι δι' ἐπῶν.

θ 85 Θεανώ, Λοκρίς, λυρική ᾠσματα λυρικά ἢ Λοκρικὰ καὶ μέλη.

θ 86 Θεαρίων: ὄνομα κύριον· φυλάττει.

θ 87 Θεατρεῖον: θέατρον.

θ 88 Θεατρίζω· αἰτιατικῇ. καὶ Ἐκθεατρίζουσι, τὸ ἐξελέγχουσι. Πολύβιος· οἱ δὲ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῶν εὐτυχούντων οὐ πειρῶνται μιμεῖσθαι, τὰ δὲ πάρεργα ζηλοῦντες ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκρισίαν. καὶ αὐθις· οὐ μόνον ἑαυτοὺς ἐξεθεάτρισαν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα κατέστρεψαν.

θ 89 Θεγλαφαλασάρ· ζήτει ἐν τῷ Ἀχαζ.

θ 90 Θεατροκρασία: ὀχλοκρασία.

θ 91 Θεαιδέστατον: θεοῦ ιδέαν ἔχον. εἶπε δὲ Ἀντιφῶν ἐν τῷ Περὶ ὁμονοίας οὕτως· ἄνθρωπος, ὅς φησι μὲν πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέσθαι.

θ 92 Θεάινα: θεά.

θ 93 Θεαίτητος, Ἀθηναῖος, ἀστρολόγος, φιλόσοφος, μαθητὴς Σωκράτους, ἐδίδαξεν ἐν Ἡρακλείᾳ. πρῶτος δὲ τὰ πέντε καλούμενα στερεὰ ἔγραψε. γέγονε δὲ μετὰ τὰ Πελοποννησιακά.

θ 94 Θεαίτητος, Ἡρακλείας Πόντου, φιλόσοφος, ἀκροατὴς Πλάτωνος.

θ 95 Θέειν καὶ Θεῖν: τρέχειν.

θ 96 Θέειον: θεῖον.

θ 97 Θεεῖω: θαυμάζω.

θ 98 Θεηγόροι: θεολόγοι.

θ 99 Θεήλατος: ὑπὸ θεοῦ πεμφθείς. Μένανδρος· ὁ δὲ Ναρσῆς, ὃς εἰώθει τῶν πολεμίων ἀεὶ κρατεῖν, κατὰ τινὰ θεήλατον ὀργὴν ἔφυγε προτροπάδην.

θ 100 Θεηπολεῖν: θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν, ἀργύριον εἰσπρασσόμενον.

θ 101 Θεκῶς.

θ 102 Θέκλα, Θέκλας.

θ 103 Θέλγει: ἀγαπᾷ, ἢ κακοῖ, ἀμαυροῖ, σκοτοῖ, ἢ ἀπατᾷ, ἢ θάλλει. Θέλγειν δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ εἰς ὃ θέλει τις ἄγειν τινά. ὅθεν καὶ θελκτήρια, τὰ ᾠσματα, ἀπὸ τῶν ὥδῶν τοὺς ἀκούοντας θέλγειν καὶ ἄγειν εἰς τέρψιν τὸν ἀοιδόν. καὶ Τελχῖνες θελχῖνες τινὲς εἰσι· τὰ γὰρ θάλλοντα, φησί, βασκαίνοντες τοῖς ὕδασι τῆς φύσεως αὐτὰ ἐποιοῦν ἕως φυτῶν βασκαίνοντες.

θ 104 Θελεξίνηια: θυγάτηρ Ὠγύγου.

θ 105 Θέλειν: ἀντὶ τοῦ δύνασθαι.

θ 106 Θελητή: εὐκαρπος καὶ γονιμωτάτη.

θ 107 Θελιμός.

θ 108 Θελκτήριον. Θέλγητρον, τὸ εἰς ἡδονὴν ἄγον.

θ 109 Θελκτώ: κολακευτική.

θ 110 Θελξινόοις: τοῖς τὸν νοῦν ἐπαπατῶσιν. ἐν Ἐπιγράμμασι· ὥς ἂν θελξινόοισιν ἀεὶ φίλτροισι δαμάζης ἀνέρας.

θ 111 Θέμεθλα: τὰ ἐσώτερα μέρη, τὰ ἐν βάθει.

- Θ 112 Θέμενος τὰ ὄπλα: ἀντὶ τοῦ περιθέμενος καὶ ὀπλισάμενος. Δημοσθένης καὶ Ὅμηρος καὶ Αἰσχίνης.
- Θ 113 Θεμείλια: θεμέλια.
- Θ 114 Θέμιν: δικαιοσύνην. Βούχεται πόλις ἐστὶ τῆς Ἡπείρου, οὐδετέρως καὶ πληθυντικῶς λεγομένη, ἣν φησι Φιλόχορος ὠνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἔλθεῖν ἐκεῖ κατὰ τὸν Δευκαλίωνος κατακλυσμόν.
- Θ 115 Θέμις: τὸ δίκαιον. Αἰλιανός· εἰ θέμις καὶ τῷ Ἱμεραίῳ πρὸς Ὅμηρον τὸ ὄμμα ἀνατείνειν.
- Θ 116 Θεμίσων: τυράννου ὄνομα. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὁ δὲ ἀναγνώσθεις ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οὐχ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρὶ. ἦν γὰρ δὴ Θεμίσων ἀνὴρ Θηβαῖος. ζήτη ἐν τῷ Βάττος.
- Θ 117 Θέμιστα: νόμον, ἢ δίκην.
- Θ 118 Θεμιστεύειν: ἀντὶ τοῦ χρησμοδεῖν· Λυσίας. γέγονε δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Θέμιν ἐσχηκέναι ποτὲ τὸ μαντεῖον πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.
- Θ 119 Θεμιστεύσαντος: ἄρξαντος, δικάσαντος. περὶ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως καὶ τὰ λεγόμενα ἡχῶ εἶχεν, ὥσπερ ἀπὸ σκήπτρου θεμιστευόμενα.
- Θ 120 Θεμίστεια.
- Θ 121 Θέμιστις.
- Θ 122 Θεμίστιος, φιλόσοφος, γεγονὼς ἐπὶ τῶν χρόνων Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, ὅφ' οὗ καὶ ὕπαρχος προεβλήθη Κωνσταντινουπόλεως. γέγραφε δὲ τῆς Ἀριστοτέλους Φυσικῆς ἀκροάσεως παράφρασιν ἐν βιβλίῳς η', Παράφρασιν τῶν Ἀναλυτικῶν ἐν βιβλίῳς β', τῶν Ἀποδεικτικῶν ἐν βιβλίῳς β', τοῦ Περί ψυχῆς ἐν βιβλίῳς ζ'. ἐν δὲ τούτῳ καὶ ἴδια παρεισήγαγε περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς ἐπιγραφῆς τῶν Κατηγοριῶν ἐν βιβλίῳ ἐνί· καὶ Διαλέξεις.
- Θ 123 Θεμιστογένης, Συρακούσιος, ἱστορικός. Κύρου ἀνάβασιν, ἣτις ἐν τοῖς Ξενοφῶντος φέρεται· καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος.
- Θ 124 Θεμιστοκλῆς, Ἀθηναῖος δημαγωγός, Νεοκλέους υἱός, ἄσωτος τὴν πρώτην ἡλικίαν γενόμενος, μετὰ δὲ ταῦτα στρατηγὸς αἰρεθεὶς καὶ κτίσας τὸν Πειραιᾶ καὶ ναυμαχίᾳ νικήσας τοὺς Πέρσας κατὰ Σαλαμῖνα καὶ φθονηθεὶς φεύγει πρὸς Ἀρταξέρξην τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα καὶ σφόδρα τιμηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἠναγκάζετο μετὰ ταῦτα τοῖς Ἕλλησι πολεμεῖν. καὶ μὴ βουλευθεὶς προδοῦναι τὴν πατρίδα καὶ τὸ ἑαυτοῦ κλέος, ταύρειον αἶμα πιὼν ἀπώλετο. ἔγραψεν ἐπιστολὰς φρονήματος γεμούσας.
- Θ 125 Θεμιστοκλῆς, στρατηγὸς Ἀθηναίων, ὁ καταναυμαχήσας ἐν τῇ περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίᾳ τοὺς βαρβάρους, εἴθ' ὕστερον φυγαδευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ προδοσίας αἰτία ψευδεῖ, καταφυγὼν πρὸς Ἀρταξέρξην, τὸν Ξέρξου τοῦ Πέρσου παῖδα, καὶ τιμηθεὶς τὰ μέγιστα παρ' αὐτοῦ, ὥς τρεῖς πόλεις εἰς ὄψον καὶ ἄρτον καὶ ποτὸν λαβεῖν, Μαγνησίαν, Μυοῦντα, Λάμψακον. ἐπηγγείλατο οὖν τοῦ καταδουλώσασθαι τὴν Ἑλλάδα, δύναμιν εἰ λάβοι. παραγενόμενος δὲ ἅμα τῷ στρατεύματι εἰς Μαγνησίαν, καταγνοὺς ἑαυτοῦ, εἰ δι' αὐτὸν σωθέντες Ἕλληνες δι' αὐτοῦ δουλεύσουσι βαρβάροις, προφάσει χρῆσάμενος, ὥς θυσίαν ἐπιτελέσαι βούλεται καὶ ἱεουργῆσαι τῇ Λευκοφρυῖνων Ἀρτέμιδι, τῷ ταύρῳ ὑποθεὶς τὴν φιάλην καὶ ὑποδεξάμενος τὸ αἶμα, χανδὸν πιὼν ἐτελεύτησεν.
- Θ 126 Θεμιστοκλέους παῖδες, Νεοκλῆς καὶ Δημόπολις ἀγωνισάμενοι τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα ἐν Ἀθήναις καὶ νικήσαντες ἐστεφανώθησαν ἀγνοοῦμενοι. καὶ Νεοκλῆς μὲν δόλιχον ἐνίκησε, Δημόπολις δὲ στάδιον. γνωρισθέντες δὲ μετὰ τὸν ἀγῶνα καταλευσθῆναι ἐκινδύνευσαν ὑπὸ

τῶν Θεμιστοκλέους ἐχθρῶν, ὑπομνησάντων τοὺς Ἀθηναίους τοὺς νόμους τοὺς περὶ τῶν φυγάδων.

Θ 127 Θεμιστος: δικαιοσύνης.

Θ 128 Θεμιτή. πολλὰ γὰρ τῶν κειμηλίων ἐν ταῖς διώρυξιν ἠύρισκετο, καὶ πᾶσαν θεμιτὴν ὁδὸν ἐποίει τὸ κέρδος τοὺς νεκροὺς γὰρ ἐνεπάτουν.

Θ 129 Θεμιτόν· Αἰλιανός· θεοὺς γὰρ οὐδαμῇ θεμιτόν ὄρᾶν ἔτι νεκρούς, καὶ ἐὰν ὣσι πάνυ φίλοι, οὐδὲ ὄμμα χραίνειν θανάσιμοις ἐκπνοαῖς.

Θ 130 Θεμιτῶς· νομίμως.

Θ 131 Θέναρ· τὸ κοῖλον τῆς χειρός. Ὅμηρος· πρυμνὸν ὑπὲρ θένaros.

Θ 132 Θεογενεσίαν.

Θ 133 Θεογένης, Θάσιος· οὗτος ἔτι παῖς ὢν ἄγαλμα χαλκοῦν ἐν τῇ ἀγορᾷ κείμενον ἀναθέμενος ἐπὶ τοὺς ὤμους ἤνεγκεν εἰς τὸν οἶκον. ὀργιζομένων δὲ τῶν πολιτῶν, πάλιν ἀράμενος ἐκόμισεν εἰς τὴν ἀγοράν. καὶ ἀπὸ τούτου μέγα κλέος ἔσχεν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα.

Θ 134 Θεογείτων· Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ. Δείναρχος δὲ καὶ ἄλλοι Θεογένην ὀνομάζουσιν.

Θ 135 Θεόγνητος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ Φάσμα ἢ Φιλάργυρος, Φιλοδέσποτος, Κένταυρος· ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς.

Θ 136 Θέογνις, Μεγαρεύς, τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων, γεγονὼς ἐν τῇ νθ' Ὀλυμπιάδι. ἔγραψεν ἐλεγείαν εἰς τοὺς σωθέντας τῶν Συρακουσίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ, γνώμας δι' ἐλεγείας εἰς ἔπη βῶ', καὶ πρὸς Κῦρον, τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον, Γνωμολογίαν δι' ἐλεγείων καὶ ἐτέρας ὑποθήκας παραινετικές. τὰ πάντα ἐπικῶς. ὅτι μὲν παραινέσεις ἔγραψε Θέογνις· ἄλλ' ἐν μέσῳ τούτων παρεσπαρμέναι μιαιρίαι καὶ παιδικοὶ ἔρωτες καὶ ἄλλα, ὅσα ὁ ἐνάρετος ἀποστρέφεται βίος.

Θ 137 Θέογνις, τραγωδοποιητὴς πάνυ ψυχρός, ἐκ τῶν λ', ὃς καὶ Χιῶν ἐλέγετο. ἔστι δὲ καὶ ποιητὴς ὁ Θέογνις· οὗτος δ' ἦν Μεγαρεύς.

Θ 138 Θεοδέκτης, Ἀριστάνδρου, Φασηλίτης ἐκ Λυκίας, ρήτωρ, τραπεῖς δὲ ἐπὶ τραγωδίας, μαθητὴς Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους καὶ Ἀριστοτέλους. οὗτος καὶ ὁ Ἐρυθραῖος Ναυκράτης καὶ Ἰσοκράτης ὁ ρήτωρ, ὁ Ἀπολλωνιάτης, καὶ Θεόπομπος, ἐπὶ τῆς ργ' Ὀλυμπιάδος εἶπον ἐπιτάφιον ἐπὶ Μαυσώλῳ, Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ προτρεψαμένης. καὶ ἐνίκησε μάλιστα εὐδοκιμήσας ἐν ᾗ εἶπε τραγωδίᾳ. ἄλλοι δὲ φασὶ Θεόπομπον ἔχειν τὰ πρωτεῖα. δράματα δὲ ἐδίδαξε ν'. τελευτᾷ δὲ ἐν Ἀθήναις ἐτῶν ἐνὸς καὶ μ', ἔτι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ περιόντος. ἔγραψε δὲ καὶ τέχνην ῥητορικὴν ἐν μέτρῳ, καὶ ἄλλα τινα καταλογάδην.

Θ 139 Θεοδέκτης, Φασηλίτης, ρήτωρ, υἱὸς τοῦ προτέρου. ἔγραψεν ἐγκώμιον Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἡπειρώτου, ἱστορικὰ ὑπομνήματα, Νόμιμα βαρβαρικά, Τέχνην ῥητορικὴν ἐν βιβλίοις ζ', καὶ ἄλλα πολλὰ ὑπομνήματα.

Θ 140 Θεόδομητος· ὑπὸ θεοῦ κατεσκευασμένος.

Θ 141 Θεόδοτος· οὗτος ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ὑπαρχος ἦν τῶν στρατευμάτων, ὃν παραλύσας τῆς ἀρχῆς Πέτρον ἐπέστησε, Βαρσυάμην καλούμενον, ὃς πάλαι μὲν ἐπὶ τῆς τοῦ χαλκοῦ τραπέζης καθήμενος κέρδη αἰσχροτάτα ἐκ ταύτης δὴ ἐπορίζετο τῆς ἐργασίας, τὴν περὶ τοὺς ὀβολοὺς κλοπὴν εὖ μάλα τεχνάζων καὶ τοὺς αὐτῷ ζυμβάλλοντας αἰεὶ τῷ τῶν δακτύλων τάχει ἐκκρούων. δεξιὸς γε ἦν κλέψαι μετὰ τῶν αὐτῷ περιπεπτωκότων ἀναίδην, ἀλοὺς δὲ ὁμόσαι καὶ τῶν χειρῶν τὸ ἀμάρτημα τῷ τῆς γλώττης περικαλύψαι θράσει. ἐν δὲ τοῖς τῶν ὑπάρχων στρατηγοῖς καταλεχθεὶς ἐς τοσοῦτον ἀτοπίας ἐλήλακεν, ὥστε τῷ βασιλεῖ ἀρέσκειν ἐς τὰ μάλιστα καὶ ἐς τῶν ἀδίκων αὐτῷ βουλευμάτων ῥᾶστα ὑπουργεῖν τὰ ἀμήχανα, τοὺς τε

στρατευομένους ἀποστερῶν τὰς συντάξεις ἀπάσας καὶ ὦνίους τὰς ἀρχὰς ἔτι μᾶλλον ἢ πρότερον προθήσας.

Θ 142 Θεοδόσιος, φιλόσοφος, ἔγραψε Σφαιρικά ἐν βιβλίοις γ', Ὑπόμνημα εἰς τὰ Θεωδᾶ κεφάλαια, Περὶ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν δύο, Ὑπόμνημα εἰς τὸ Ἀρχιμήδους Ἐφόδιον, Διαγραφὰς οἰκίων ἐν βιβλίοις τρισί, Σκεπτικά κεφάλαια, Ἀστρολογικά, Περὶ οἰκίσεων.

Θ 143 Θεοδόσιος ἔγραψε δι' ἐπῶν εἰς τὸ ἔαρ, καὶ ἕτερα διάφορα. ἦν δὲ Τριπολίτης.

Θ 144 Θεοδόσιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, μετὰ τὴν Μαξίμου τοῦ τυράννου ἀναίρεσιν καὶ τὴν ἥτταν καὶ σφαγὴν τῶν ἐν τοῖς ἔλεσι κρυπτομένων Σκυθῶν καὶ σφαγὴν Ῥωμαίων ἐς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐλθὼν πολέμοις μὲν ἀπειπεῖν ἐγνώκει καὶ μάχαις, ἐπιτρέψας τὰ περὶ ταῦτα Προμώτῳ· αὐτὸς δὲ τῆς προτέρας ἀνεμιμνήσκετο διαίτης, πολυτελῆ δεῖπνα δειπνῶν καὶ πολυπραγμονῶν, ταῖς ἡδοναῖς καὶ τοῖς θεάτροις καὶ ἵπποδρομίαις ἐναβρυνόμενος. θαυμάζω δὲ τούτου τὴν ἐφ' ἐκάτερα τοῦ βίου ῥοπήν· φύσει γὰρ ὦν ἐκμελὴς ῥαθυμία τε πάσῃ ἐκκείμενος, λυπηροῦ μὲν αὐτὸν οὐδενὸς ἦν δέος ἐπάγοντος ἢ ἐνοχλοῦντος, ἐνεδίδου τῇ φύσει. καθιστάμενος δὲ ἐς ἀνάγκην σαλεύειν κατὰ τινα καθεστῶτα προσδοκωμένην, ἀπετίθετο μὲν τὴν ῥαθυμίαν καὶ τῇ τρυφῇ χαίρειν εἰπὼν ἐς τὸ ἀνδρωδέστερον καὶ ἐπίπονον καὶ τληπαθὲς ἀνεχώρει. τοιοῦτος ἐξ αὐτῆς ἀποδεδειγμένος τῆς πείρας, ἐπειδὴ πάσης ἦν ἀπηλλαγμένος φροντίδος, ταῖς αὐτῷ φύσει προσοῦσαις ἐκμελείαις ἐδούλευε. τῶν δὲ τὰς ἀρχὰς μετιόντων κατ' ἐξαίρετον ἐν τιμῇ ἦγετο Ῥουφῖνος, Κελτὸς τὸ γένος, μάγιστρος τῶν ἐν τῇ βουλῇ τάξεων καταστάς. ὁ αὐτὸς μετὰ τὸ ἀναγορεῦσαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὀνώριον ἐν τῇ Ῥωμαίων βασιλείᾳ συνεκάλεσε τὴν γερουσίαν, τοῖς πατρίοις ἐμμένουσιν ἔθεσι καὶ οὐχ ἐλομένην ἐνεχθῆναι τοῖς περὶ τῶν θεῶν ἀποκλίνασι καταφρόνησιν, λόγους τε προσῆγε, παρακαλῶν ἀφιέναι μὲν ἢν πρότερον εἴλοντο πλάνην, ἐλέσθαι δὲ τὴν τῶν Χριστιανῶν πίστιν, ἣς ἐπαγγελία παντὸς ἀμαρτήματος καὶ πάσης ἀσεβείας ἀπαλλαγὴ. μηδενὸς δὲ τῇ παρακλήσει πεισθέντος μηδὲ ἐλομένου τῶν ἀφ' οὗπερ ἡ πόλις ὠκίσθη παραδεδομένων αὐτοῖς πατρίων ἀναχωρῆσαι καὶ προτιμῆσαι τούτων τὰ Χριστιανῶν· ἐκεῖνα μὲν φυλάξαντας διακοσίους καὶ χιλίους σχεδὸν ἔτεσιν ἀπόρθητον τὴν πόλιν οἰκεῖν, ἕτερα δὲ ἀντὶ τούτων ἀλλαξαμένους τὸ ἐκβησόμενον ἀγνοεῖν· ὁ δὲ βαρύνεσθαι ἔλεγε τὸ δημόσιον τῇ περὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰς θυσίας δαπάνῃ, βούλεσθαι τε ταῦτα περιελεῖν, οὔτε τὸ πραττόμενον ἐπαινοῦντα, καὶ ἄλλως τῆς στρατιωτικῆς χρείας πλειόνων δεομένης χρημάτων. τῶν δὲ ἀπὸ τῆς γερουσίας μὴ κατὰ θεσμὸν εἰπόντων πράττεσθαι τὰ τελούμενα, μήτε δημοσίου δαπανήματος ὄντος, διὰ τοῦτο τοῦ θυηπολικοῦ θεσμοῦ λήξαντος, ἡ Ῥωμαίων ἐπικράτεια κατὰ μέρος ἡλαττώθη. ὅτι ὁ ἅγιος Θεοδόσιος, ὁ Κοινοβιάρχης, ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως ἦν, τοῦ Δικόρου, τοῦ αἰρετικοῦ.

Θ 145 Θεοδόσιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ μικρός. οὗτος διαδεξάμενος παρὰ πατρὸς τὴν ἀρχήν, ἀπόλεμος ὦν καὶ δειλία συζῶν καὶ τὴν εἰρήνην χρήμασιν οὐχ ὅπλοις κτησάμενος, πολλὰ προεξένησε κακὰ τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ. ὑπὸ γὰρ τοῖς εὐνούχοις τραφεῖς πρὸς πᾶν σφίσιν ἐπίταγμα εὐπειθὴς ἦν· ὥστε καὶ τοὺς λογάδας τῆς ἐκείνων δεῖσθαι ἐπικουρίας καὶ πολλὰ νεοχμεῖσθαι ἐν τοῖς πολιτικοῖς καὶ στρατιωτικοῖς τάγμασι, μὴ παριόντων ἐς τὰς ἀρχὰς ἀνδρῶν τῶν διέπειν αὐτάς δυναμένων, ἀλλὰ τῶν χορηγούντων χρυσίον, διὰ δὲ τὴν τῶν εὐνούχων πλεονεξίαν καὶ τῶν Σεβαστιανοῦ δορυφόρων πειρατικὸν συστὰν τὸν τε Ἑλλήσποντον καὶ τὴν Προποντίδα διαταράξαι. ἐς τοῦτο τὰ πράγματα ἀτοπίας οἱ εὐνούχοι παρεσκεύασαν ἀποβουκολοῦντες τὸν Θεοδόσιον, ὥσπερ τοὺς παῖδας ἀθύρμασιν, οὐδὲν ὅ τι καὶ ἄξιον μνήμης διαπράξασθαι παρεσκεύασαν· ἀλλ' εἰς ν' ἐτῶν ἡλικίαν ἐληλυθὼς διετέλεσε, βαναύσους τέ τινας μετιὼν τέχνας καὶ θήρᾳ προσκαρτερῶν· ὥστε τοὺς εὐνούχους καὶ τὸν Χρυσάφιον ἔχειν τὸ τῆς βασιλείας κράτος. ὃνπερ ἡ Πουλχερία μετήλθε, τοῦ ἀδελφοῦ τελευτήσαντος. ὅτι ἐν τῷ Μιλίῳ Θεοδοσίου ἴστατο στήλη ἐφ' ἵππου χαλκῇ, ἦν ἀνεγείρας πολλὰ σιτηρέσια τῇ πόλει ἐχαρίσατο.

ζητητέον δὲ ὁποίου Θεοδοσίου. ὅτι Θεοδόσιος ὁ μικρὸς καταλύσας Ἀντίοχον τὸν πραιπόσιτον ἐν τοῖς πρεσβυτέροις κατέταξεν. ὁ αὐτὸς Κῦρον τὸν τούτου διαδεξάμενον τὴν δυναστείαν καὶ τὰς δύο μεγίστας τῶν ἐπάρχων ἀρχὰς κατὰ τὸν αὐτὸν διανύοντα χρόνον. ὃς τὴν τοσαύτην εὐπραγίαν θαυμάσας ἀπεφθέγγετο τόδε· οὐκ ἀρέσκεις μοι τύχη πολλὰ γελῶσα. καθαιρεῖται γοῦν καὶ αὐτὸς ὡς Ἑλλην καὶ βασιλείαν ἐλπίζων, καὶ τῆς οὐσίας αὐτοῦ δημευθείσης γέγονεν ἐπίσκοπος ἐν Κοτυαεῖω τῆς Φρυγίας. μετὰ δὲ τοῦτον ἐδυνάστευσε μόνος Χρυσάφιος, ὁ ἐπὶ κλην Ζούμματος.

- Θ 146 Θεόδουλος· ἐμαρτύρησεν οὗτος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου. καὶ ζητεῖ ἐν τῷ Ἀμάχιος.
- Θ 147 Θεοδώριτος· ὄνομα κύριον. Θεοδώρητος δὲ διὰ τοῦ η, ἡ δωρεὰ τοῦ θεοῦ.
- Θ 148 Θεοδώριχος· ὄνομα κύριον.
- Θ 149 Θεόδωρος, Βυζάντιος, σοφιστής, ὃς ὑπὸ Πλάτωνος λογοδαίδαλος ἐκλήθη. ἔγραψε κατὰ Θρασυβούλου, κατὰ Ἀνδοκίδου, καὶ ἄλλα τινά.
- Θ 150 Θεόδωρος, ὁ ἐπὶ κλην Ἄθεος, ὃς ἡκροάσατο Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως, διήκουσε δὲ καὶ Βρύσωνος καὶ Πύρρωνος τοῦ Ἐφεκτικοῦ. ἀδιαφορίαν δοξάζων καὶ παραδιδούς αἵρεσιν ἰδίαν εὗρεν, ἥτις Θεοδώρειος ἐκλήθη. οὗτος ἔγραψε πολλὰ συντείνοντα εἰς τὴν οἰκείαν αἵρεσιν, καὶ ἄλλα τινά. οὗτος εἶπε πρὸς Ἱππαρχίαν, τὴν γυναῖκα Κράτητος· αὕτη ἐστὶν ἡ τὰς πρὸς ἰστοὺς ἐκλιποῦσα κερκίδας καὶ τρίβωνα φοροῦσα.
- Θ 151 Θεόδωρος, Γαδαρεύς, σοφιστής, ἀπὸ δούλων, διδάσκαλος γεγωνὶς Τιβερίου Καίσαρος. ἐπεὶ δὲ συνεκρίθη περὶ σοφιστικῆς ἀγωνισάμενος Ποτάμωνι καὶ Ἀντιπάτρῳ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ, ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀντώνιος συγκλητικὸς ἐγένετο. βιβλία δὲ ἔγραψε Περὶ τῶν ἐν φωναῖς ζητουμένων γ', Περὶ ἱστορίας α', Περὶ θέσεως ἔν, Περὶ διαλέκτων ὁμοιότητος καὶ ἀποδείξεως β', Περὶ πολιτείας β', Περὶ Κοίλης Συρίας α', Περὶ ῥήτορος δυνάμεως α', καὶ ἄλλα.
- Θ 152 Θεόδωρος, ποιητής, ὃς ἔγραψε διάφορα δι' ἐπῶν, καὶ εἰς Κλεοπάτραν δι' ἐπῶν.
- Θ 153 Θεόδωρος, ἀπὸ ἀναγνωστῶν τῆς μεγάλης ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. ἔγραψεν Ἱστορίαν ἐκκλησιαστικὴν ἀπὸ τῶν χρόνων Κωνσταντίνου ἕως τῆς βασιλείας Ἰουστινιανοῦ.
- Θ 154 Θεόδωρος· οὗτος ἀνεφάνη μετὰ Ἀπολινάριον τὸν Λαοδικεῖας τῆς Συρίας, τὴν ἡγεμονίαν λαχὼν Μοψουεστίας τῆς Κιλικίας, ἐκ διαμέτρου τῷ Ἀπολιναρίῳ φερόμενος, ὅβρις οὐ τὰς τυχούσας τολμηρᾷ ψυχῇ καὶ ἀφόβῳ καρδίᾳ καταχέων τοῦ δεσπότη Χριστοῦ, ἄνθρωπον ἕνα τῶν καθ' ἡμᾶς καὶ κοινὸν ἀποκαλῶν καὶ ἐκ προκοπῆς λαβόντα τὴν χάριν τοῦ θεοῦ θεὸν ὀνομάζεσθαι καὶ ἐκ τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίσματος ἀξιωθῆναι τῆς τοῦ ἁγίου πνεύματος δωρεᾶς, ἐν πρώτοις εἰς ὄνομα πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος βαπτισθέντα. τὸν δὲ θεὸν λόγον διὰ τὴν ὑπερβάλλουσιν ἀρετὴν αὐτοῦ κατ' εὐδοκίαν ἐν αὐτῷ κατοικήσαντα μεταδοῦναι τῆς θεϊκῆς ἀξίας αὐτῷ καὶ προσκυνήσεως εἰς ὕστερον μετὰ τὴν τελείωσιν. ταῦτα καὶ ἕτερα τοιαῦτα δυσφημήσας δύο φύσεις ἰδιοπεριορίστους ἐδογματίσεν ἐπὶ Χριστοῦ, σχέσει τινὶ καὶ μόνον ἀλλήλαις ὡκειωμένας· δευτέρα καὶ αὕτη βλάστησις τοῦ μίαν φύσιν καὶ δύο φύσεις ἐν Χριστῷ μὴ κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον ὁμολογεῖσθαι.
- Θ 155 Θεοδορῶν· κατὰ θεὸν πορευόμενος.
- Θ 156 Θεοειδεστάτη.
- Θ 157 Θεοειδής· θεοῖς τὸ εἶδος ὅμοιος.
- Θ 158 Θεοειδῶς· θείως.
- Θ 159 Θεοείκελος· θεοῖς τὸ εἶδος ὅμοιος.
- Θ 160 Θεόθεν· ἀπὸ θεοῦ.
- Θ 161

Θεόκλεια: ὄνομα κύριον.

- Θ 162 Θεοκλυτήσαντες: θεοῦ ἀκούσαντες, θεὸν ἐπικαλεσάμενοι. ἐξ ὧν κατάραι καὶ θεοκλυτήσεις ἐγίνοντο κατ' αὐτοῦ. καὶ αὖθις μήτε μὴν καταναγκάζεσθαι τοὺς ἐν Περσίδι Χριστιανούς εἰς μαγικὴν μετιέναι θρησκείαν μήτε μὴν θεοκλυτεῖν ἀκουσίως τοὺς παρὰ Μήδοις νενομισμένους θεούς. καὶ αὖθις καὶ Κυζικηνῶν θυγατέρας τὴν ὥραν διαπρεπεῖς τῇ Δαρείου θυγατρὶ Ἀρσάμῃ ξένια ἀποστεῖλαι ἐγλίχετο. αἱ δὲ καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν Ἄρτεμιν θεοκλυτοῦσαι καὶ τοῦ ἀγάλματος ἐκκρεμάμεναι. καὶ Αἰλιανός· οὐδαμῇ φορητὸν εἶναι τὸν βίον ἑαυτῇ μετὰ τὴν εὐνήν τὴν ἄθεςμον πεπιστευκυῖα, θεοκλυτοῦσα καὶ μυρίας ἀρὰς Ἐφεσίοις ἐπαρωμένη, εἰ μὴ πράξαιντο τιμωρίαν τούτοις παρὰ τῶν τυράννων, ἑαυτὴν διέφθειρεν.
- Θ 163 Θεόκλυτος: θεότιμος.
- Θ 164 Θεοκλυτοῦντες: θεοὺς ἐπικαλεσάμενοι. καὶ ἐν ἑαυτοῖς θεοκλυτοῦντες, ἅμα καὶ τῶν ὀργῶν ἐμέμνηντο. τουτέστι τῶν μυστηρίων.
- Θ 165 Θεοκρίνης Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἦν δὲ συκοφάντης.
- Θ 166 Θεόκριτος, Χῖος, ρήτωρ, μαθητὴς Μητροδώρου τοῦ Ἰσοκρατικοῦ. ἔγραψε Χρείας· ἀντεπολιτεύσατο δὲ Θεοπόμπῳ τῷ ἱστορικῷ. φέρεται αὐτοῦ ἱστορία Λιβύης καὶ ἐπιστολαὶ θαυμάσιαι. ἔστι καὶ ἕτερος Θεόκριτος, Πραξαγόρου καὶ Φιλίνης, οἱ δὲ Σιμμίχου· Συρακούσιος, οἱ δὲ φασὶ Κῶν· μετώκησε δὲ ἐν Συρακούσαις. οὗτος ἔγραψε τὰ καλούμενα Βουκολικά ἔπη Δωρίδι διαλέκτῳ. τινὲς δὲ ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ταῦτα· Προϊτίδας, Ἑλπίδας, Ὑμνους, Ἡρώϊνας, Ἐπικήδεια μέλη, ἐλεγείας καὶ ἰάμβους, ἐπιγράμματα. ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς γεγόνασι Βουκολικῶν ἐπῶν ποιηταί, Θεόκριτος οὗτος, Μόσχος Σικελιώτης καὶ Βίων ὁ Συμρναῖος, ἕκ τινος χωριδίου καλουμένου Φλώσσης.
- Θ 167 Θεόληπτος: ὑπὸ θεοῦ συσχεθεῖς, ἔνθεος. ὁ δὲ Φιλιππικὸς θέραψ ἦν καὶ κολακικὸς καὶ μέντοι καὶ τῷ περὶ Ἀντώνιον θιάσῳ κατείλεκτο.
- Θ 168 Θεολογῶ· δοτικῇ.
- Θ 169 Θεομίσης: ὑπὸ θεοῦ μισούμενος. θεομίσης δὲ ὁ μισῶν τὸν θεόν.
- Θ 170 Θεόμητι: θεόφρονι, θεοβούλῳ.
- Θ 171 Θεόπομπος, Θεοδέκτου ἢ Θεοδώρου, Ἀθηναῖος, κωμικός. ἐδίδαξε δράματα κδ'. ἔστι δὲ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας κατὰ Ἀριστοφάνην. δράματα δὲ αὐτοῦ εἰσὶ καὶ ἄλλα πολλά. ὅτι Ἀσκληπιὸς καὶ τῶν ἐν παιδείᾳ ἦν προμηθής. φθόγῳ γοῦν Θεόπομπον ρινώμενόν τε καὶ λειβόμενον ἰάσατο καὶ κωμωδίαις αὖθις διδάσκειν ἐπῆρεν, ὀλόκληρόν τε καὶ σῶν καὶ ἀρτεμὴ ἐργασάμενος. καὶ δείκνυται καὶ νῦν ὑπὸ λίθῳ Θεοπόμπου· πατρόθεν ὁμολογοῦντος αὐτὸν τοῦ ἐπιγράμματος· Τισαμενοῦ γὰρ ἦν υἱός· εἶδωλον Παρίας λίθου. καὶ ἔστι τὸ ἴνδαλμα τοῦ πάθους μάλα ἐναργὲς κλίνη καὶ αὕτη λίθου. ἐπ' αὐτῆς κεῖται νοσοῦν τὸ ἐκείνου φάσμα, χειρουργία φιλοτέχνῳ· παρέστηκε δὲ ὁ θεὸς καὶ ὀρέγει οἱ τὴν παιώνιον χεῖρα, καὶ παῖς νεαρὸς ὑπομειδιῶν καὶ οὗτος. τί δὲ ἄρα νοεῖ ὁ παῖς; ἐγὼ συνίημι, τοῦ φιλοπαίστην ποιητὴν ὑποδηλοῦν. γελᾷ γὰρ καὶ τῆς κωμωδίας τὸ ἴδιον διὰ συμβόλων αἰνίττεται. εἰ δὲ ἄλλος νοεῖ ἐτέρως, κρατεῖτω τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, ἐμὲ δὲ μὴ ἐνοχλεῖτω.
- Θ 172 Θεόπομπος, Χῖος, ρήτωρ, υἱὸς Δαμασιστράτου, γεγονὼς τοῖς χρόνοις κατὰ τὴν ἀναρχίαν Ἀθηναίων, ἐπὶ τῆς 59' Ὀλυμπιάδος, ὅτε καὶ Ἐφορος, Ἰσοκράτους ἀκουστὴς ἅμα Ἐφόρῳ. ἔγραψεν ἐπιτομὴν τῶν Ἡροδότου ἱστοριῶν ἐν βιβλίοις β', Φιλιππικὰ ἐν βιβλίοις οβ', Ἑλληνικὰς ἱστορίας ἔπονται δὲ ταῖς Θουκυδίδου καὶ Ξενοφώντος καὶ εἰσὶν ἐν βιβλίοις ια', ἔχουσαι τὰ ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ λοιπά. ἔγραψε καὶ ἕτερα πλεῖστα.
- Θ 173 Θεοπροπία: μαντεία. καὶ θεοπρόπιον· τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα, ἢ προφήτευμα. καὶ Θεοπροπίησιν.

- Θ 174 Θεοπρόπος: μάντις, ἡ θεοῦ προφήτης.
- Θ 175 Θεοπτία: ἡ θεία ὀπτασία. Ὅπτεία δὲ καὶ Ἐποπτεία.
- Θ 176 Θεορρημοσύνην: τὴν θείαν διδασκαλίαν, τὴν κατήχησιν.
- Θ 177 Θεόρρυτον: ἐκ θεοῦ προϊὼν ἢ προχεόμενον.
- Θ 178 Θεός· ὅτι Φίλων τοῦ θεοῦ καὶ κύριος τὴν σημασίαν ἐρμηνεύσαι πειρώμενος τῆς βασιλικωτάτης τριάδος ἔννοιαν ἔσχεν. φάσκων γὰρ ὅτι εἷς ἐστι ὁ θεὸς οὐ πρὸς τὸν ἀριθμὸν κατέδραμε τῆς μονάδος, ἀλλὰ πρὸς τὸ μυστήριον τῆς ἀγίας τριάδος, τὸ τῶν μὲν πάντη διαιρετῶν ἐνικώτερον, τῶν δὲ ὄντως μοναδικῶν ἀφθονώτερον. καὶ οὕτω κατακράτος εἶλεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν, ὡς εἰπεῖν, δύο μὲν εἶναι τὰς τοῦ ὄντος δυνάμεις, ὧν ἡ μὲν ποιητικὴ καὶ ἐνεργητικὴ, φησί, καλεῖται θεός, ἡ δὲ βασιλικὴ καὶ τιμωρητικὴ κύριος. θεὸν δὲ εἶναι δοξάζουσιν Ἕλληνες ζῶον ἀθάνατον, λογικόν, τέλειον, νοερόν, ἐν εὐδαιμονίᾳ, κακοῦ παντὸς ἀνεπίδεκτον, προνοητικὸν κόσμου τε καὶ τῶν ἐν κόσμῳ· μὴ εἶναι μέντοι ἀνθρωπόμορφον· εἶναι δὲ τὸν μὲν δημιουργὸν τῶν ὅλων καὶ ὥσπερ πατέρα πάντων, κοινῶς δὲ καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ τὸ διήκον διὰ πάντων, ὃ πολλαῖς προσηγορίαις προσονομάζεται κατὰ τὰς δυνάμεις.
- Θ 179 Θεός· Δαβὶδ φησι· πρὸς τὸν θεὸν τὸν ἰσχυρόν, τὸν ζῶντα. ἔνθεν καὶ τὸ τρισάγιον ἡμῖν ἐξύμνηται.
- Θ 180 Θεός· Ἀριστοφάνης· ὅταν τις θεῶν βλάβη, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν. ὅμοιον τούτῳ τὸ Πινδαρικόν· θεὸς καὶ πτερόεντ' αἰτὸν ἔκιχε, καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται δελφίνα. καὶ παροιμία· Θεὸς ἢ Ἀναΐδεια. λέγεται κατὰ τῶν δι' ἀναισχυντίαν τινὰ ὠφελούντων. ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἢ Ἀναΐδεια, καὶ ἱερὸν ἦν αὐτῆς, ὡς Ἰστρος ἐν ιδ'.
- Θ 181 Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς ζητεῖ ἐν τῷ ἀπὸ μηχανῆς. ὅτι ἀπὸ συντάξεως ὀνόματα γίνονται· καλὸς καὶ ἀγαθὸς καὶ καλοκάγαθία, θεὸς καὶ ἐχθρὸς θεοεχθρία.
- Θ 182 Θεσσαλὸν σόφισμα· ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων ἐν ταῖς παρατάξεσιν, ἀλλὰ κακουργούντων.
- Θ 183 Θεοσέπτωρ· θεοσεβής.
- Θ 184 Θεοσέπτου· βροντῆς θεοσέπτου, ὑπὸ θεῶν καταπεμφθείσης, θείας τινὸς καὶ τετιμημένης. βροντῆς μυκησαμένης θεοσέπτου. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Σοφοκλῆς δὲ λέγει· ἦκοι γὰρ ἂν θεία νόσος. τουτέστιν ἢ ἐκ θεοῦ κατασκήψασα εἰς τινά. περὶ τῆς μανίας Αἴαντος.
- Θ 185 Θεοσημεία· ἡ τοῦ θεοῦ μαντεία.
- Θ 186 Θεοστυγεῖς· θεομίσητοι. οἱ ὑπὸ θεοῦ μισούμενοι, καὶ οἱ θεὸν μισοῦντες. παρὰ δὲ τῷ Ἀποστόλῳ θεοστυγεῖς, οὐχὶ οἱ ὑπὸ θεοῦ μισούμενοι, ἀλλ' οἱ μισοῦντες τὸν θεόν.
- Θ 187 Θεοσυλῆς· ὁ τὰ ἱερὰ συλῶν. ὁ δὲ θεοσυλῆς γενόμενος καὶ τὰ ἔδη τῶν θεῶν αὐτὰ ἐξ ἡθῶν ἀναστήσας καὶ φόνους ἐργασάμενος ἐναγεῖς.
- Θ 188 Θεοῦ παρόντος, ἅπαν ἄπορον πόριμον.
- Θ 189 Θεοὺς· τοὺς τῶν Ἰουδαίων ἄρχοντας. ἄρχοντα τοῦ λαοῦ σου οὐκ ἔρεῖς κακῶς καὶ θεοὺς οὐ κακολογήσεις. ἐπειδὴ ὁ θεὸς ἀληθῶς κριτὴς ἐστίν, ἐνεχειρίσθησαν δὲ καὶ οἱ ἄνθρωποι κρίνουν, προσηγορεύθησαν θεοὶ οἱ ἐνδίκως δικάζοντες.
- Θ 190 Θεοί· οἱ κατ' εἰκόνα θείαν γεγεννημένοι καὶ ἀκήρατον τὴν εἰκόνα φυλάξαντες. ὁ τούτων θεὸς συνάγει τὴν οἰκουμένην εἰς τὸ κριτήριον. καὶ Δαβὶδ· θεὸς θεῶν κύριος ἐλάλησε καὶ ἐκάλεσε τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐξῆς.
- Θ 191 Θεοίνιον· τὰ κατὰ δήμους Διονύσια Θεοίνια ἐλέγοντο, ἐν οἷς οἱ γεννῆται ἀπέθουν. τὸν γὰρ Διόνυσον Θεοῖνον ἔλεγον.
- Θ 192

Θεοῖς τέθνηκεν οὗτος οὐ κείνοισι· θεῶν βουλομένων. οἱ γὰρ Ἕλληνες τὴν τοιαύτην αὐτῷ αἰτίαν παρέσχον. Σοφοκλῆς περὶ Αἴαντος.

Θ 193 Θεοφάνεια· ἡ τοῦ θεοῦ φανέρωσις· θηλυκόν. οὐδετέρως δὲ πληθυντικὸν τὰ Θεοφάνια, ἢ εὐθεῖα τὸ Θεοφάνιον.

Θ 194 Θεοφάνης· ὄνομα κύριον. καὶ κλίνεται εἰς οὐς.

Θ 195 Θεόφιλος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶν Ἰατρός, Ἐπίδαυρος, Παγκράτεια, Βοιωτία, Προϊτίδες, Νεοπτόλεμος.

Θ 196 Θεόφιλος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, υἱὸς Μιχαήλ τοῦ Ἀμοραίου, πατὴρ Μιχαήλ, ὃς ἐς τοσαύτην ἀφιλοθεΐαν καὶ ἀπόνοιαν ἐξώκειλεν καὶ τὴν τοῦ Κοπρωνύμου χαλεπὴν καὶ μυσαρωτάτην αἵρεσιν διαδεξάμενος καὶ ἀνακαινίσας, ὥς μηδενὶ ἤττων ὀφθῆναι τῆς ἐκείνου δυσσεβείας καὶ παροινίας τυραννίδος τε καὶ ἐμβροντησίας ὁ πεφενακισμένος καὶ ματαιόφρων. ἐπεὶ οὖν τῇ αὐτῇ συσχεθεὶς τῶν ἀσεβῶν ἐκείνων καὶ παλαμναίων ἀπάτη καὶ παραπληξία, τῶν ἐκ Μανιχαϊκῆς μανίας καὶ Ἀρειανικῆς λύσεως ὀρμωμένων πάλαι, διωγμὸν καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς ἐκκλησίας ὡσαύτως ἐπανετείνετο, συμμύστην καὶ σύμμαχον καὶ συνίστορα τῆς αἰρέσεως ἔχων ὁ δεύτερος Νεκταναβὼ τὸν φατριάρχην Ἰαννῆν, μᾶλλον δὲ μαντιάρχην ἢ δαιμονιάρχην, τὸν νέον ὄντως Ἀπολλώνιον ἢ Βαλαάμ, ἐν τοῖς κατ' ἡμᾶς χρόνοις ἀναφανέντα, λεκανομάντιν καὶ πάσης θεοστυγοῦς πράξεως καὶ τερατείας δεινὸν ὑποφήτην. ὅφ' οὗ καὶ τὰ γράμματα παιδευθεὶς ὁ εὐρίπιστος καὶ δεῖλαιος ὑπηρέτης δόκιμος ἐχθίστων πραγμάτων καὶ τοῦ διαβόλου ἐπιτήδειον ὄργανον γέγονεν· οὓς ἂν ἐνδίκως ὁ θεῖος λόγος ἐπαράσαιτο σχετλιαστικῶς φάσκων· οὐαὶ αὐτοῖς, ὅτι τῇ ὁδῷ τοῦ Κάϊν ἐπορεύθησαν καὶ τῇ πλάνῃ τοῦ Βαλαάμ μισθοῦ ἐξεχύθησαν καὶ τῇ ἀντιλογίᾳ τοῦ Κορὲ ἀπώλοντο. καὶ τὰ ἐξῆς.

Θ 197 Θεόφιλος· οὗτος ἀπὸ Ἰνδῶν ἐπανελθὼν ἐν Ἀντιοχείᾳ διῆγεν, ἐκκλησίαν μὲν ἀφωρισμένως οὐδεμίαν ἔχων αὐτός, κοινὸς δὲ τις ὢν καὶ πάσαις αὐτῷ μετ' ἀδείας ἐπιφοιτᾷν ὡς ἰδίαις ἐξόν, βασιλέως τε αὐτὸν ἐς τὰ μάλιστα διὰ τιμῆς τε πάσης καὶ αἰδοῦς ἄγοντος καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων, ὅποσοις ἐπισταίῃ, μετὰ πάσης προθυμίας αὐτὸν ὑποδεχομένων καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ μέγεθος καταπληττομένων. ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ κρείσσων ἢ ὡς ἂν τις δηλώσειε λόγῳ, ὡς ἂν τις τῶν ἀποστόλων εἰκὼν. λέγεται γέ τοί ποτε καὶ νεκρὸν ἀναστῆσαι ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἰουδαίας τινός. Θαλάσσιος δὲ τοῦτό φησι, τῶν ἐπ' οὐκ ὀλίγον τάνδρῃ συγγενομένων χρόνον, καὶ ἥκιστα δὲ εἰς τὰ τοιαῦτα ψεύδεσθαι ὑποπτος ὢν, ἄλλως τε καὶ ἔχων οὐκ ὀλίγους τῶν κατ' αὐτὸν αὐτῷ γενομένων χρόνον τοὺς ἐπιμαρτυροῦντας.

Θ 198 Θεοφορία· ἐνθουσιασμός. ἄγρια δ' αὐτοῦ ἐψύχθη χαλεπῆς πνεύματα θευφορίας.

Θ 199 Θεόφραστος, Μελάντα γναφέως, οἱ δὲ Λέοντος· ἀπὸ Ἑρесеοῦ, ἀκουστής Ἀριστοτέλους καὶ διάδοχος τῆς σχολῆς τῆς ἐν τῷ περιπάτῳ ὑπ' αὐτοῦ καταλειφθείσης εἰς Χαλκίδα ἐκδημήσαντος. οὗτος πρότερον ἐκαλεῖτο Τύρταμος· διὰ δὲ τὸ θείως φράζειν ὑπ' Ἀριστοτέλους ἐκλήθη Εὐφραστος, εἴτα Θεόφραστος· ὥσπερ Πλάτων διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις πλάτος τοῦτο ἐπωνομάσθη, πρότερον καλούμενος Ἀριστοκλῆς. μαθητὰς δὲ ἔσχε πλεῖον ἢ β', ἐρώμενον δὲ τὸν Ἀριστοτέλους υἱὸν τοῦ φιλοσόφου Νικόμαχον. ἐτιμήθη δὲ παρὰ Κασσάνδρῳ τῷ Ἀντιπάτρου, καὶ τελευτᾷ κατάποντος ὑπὸ τοῦ αἰεὶ γράφειν γενόμενος, εἴτα ἐνδοὺς ἐπὶ βραχείας ἡμέρας διὰ μαθητοῦ γάμους. βιβλία δὲ αὐτοῦ ἀμπλεια, ὧν καὶ ταῦτα· Ἀναλυτικῶν προτέρων τρία, Ἀναλυτικῶν ὑστέρων ζ', Ἀναλύσεως συλλογισμῶν, Ἀναλυτικῶν ἐπιτομῇ, Ἀνηγμένων τόπων, Περὶ λίθων, Περὶ φυτῶν, Περὶ μετάλλων, Περὶ ὁδῶν· καὶ ἄλλα.

Θ 200 Θεόφραστος ἕως ἐπόνει μὲν δέμας ἄπνηρος ἦν, εἴτ' ἀνεθείς κάτθανε πηρομελής.

Θ 201 Θεοφύλακτος, σοφιστής, ᾧ ἐπώνυμον Σιμοκάτης.

Θ 202

Θέω· δοτικῇ. τὸ τρέχω.

- Θ 203 Θέων, Ἀλεξανδρεὺς, φιλόσοφος Στωϊκός, γεγονώς ἐπὶ Αὐγούστου μετὰ Ἄρειον. ἔγραψε τῆς Ἀπολλοδώρου Φυσιολογικῆς εἰσαγωγῆς ὑπόμνημα, Περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν βιβλία τρία.
- Θ 204 Θέων, Σμυρναῖος, φιλόσοφος. καὶ Θέων Ἀντιοχείας τῆς ἐν Δάφνῃ, φιλόσοφος Στωϊκός. ἔγραψεν Ἀπολογίαν Σωκράτους.
- Θ 205 Θέων, ὁ ἐκ τοῦ Μουσείου, Αἰγύπτιος, φιλόσοφος, σύγχρονος δὲ Πάππῳ τῷ φιλοσόφῳ, καὶ αὐτῷ Ἀλεξανδρεῖ. ἐτύγχανον δὲ ἀμφοτέρω ἐπὶ Θεοδοσίου βασιλέως τοῦ πρεσβυτέρου. ἔγραψε μαθηματικά, ἀριθμητικά, Περὶ σημείων καὶ σκοπῆς ὁρνέων καὶ τῆς κοράκων φωνῆς, Περὶ τῆς τοῦ κυνὸς ἐπιτολῆς, Περὶ τῆς τοῦ Νείλου ἀναβάσεως, Εἰς τὸν Πτολεμαίου πρόχειρον κανόνα, καὶ Εἰς τὸν μικρὸν ἀστρόλαβον ὑπόμνημα.
- Θ 206 Θέων, Ἀλεξανδρεὺς, σοφιστής, ὃς ἐχρημάτισεν Αἴλιος. ἔγραψε Τέχνην, Περὶ προγυμνασμάτων, ὑπόμνημα εἰς Ξενοφῶντα, εἰς τὸν Ἰσοκράτην, εἰς Δημοσθένην, Ῥητορικὰς ὑποθέσεις· καὶ Ζητήματα περὶ συντάξεως λόγου, καὶ ἄλλα πλείονα.
- Θ 207 Θέων, ὁ Οὐαλέριος χρηματίσας, σοφιστής. ὑπόμνημα εἰς Ἀνδοκίδην.
- Θ 208 Θέων, Γυμνασίου τοῦ σοφιστοῦ παῖς, Σιδώνιος, σοφιστής, παιδεύσας κατὰ τὴν πατρίδα, γενόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, καὶ ἀπὸ ὑπάτων, καὶ ὕπαρχος.
- Θ 209 Θέων, σοφιστῆς λόγων ῥητορικῶν, γεγονώς ἀπὸ τῆς ἱερᾶς Μαρκέλλης τό γε ἀνέκαθεν, τὸ δὲ ἐξ ὑπογούου πατρόθεν ἀπὸ Ἐκδικίου, διδασκάλου καὶ τούτου τέχνης ῥητορικῆς. ἦν δὲ οὗτος ὁ Θέων οὐ μάλα ἀγχίνους οὐδὲ ὀξύς, φιλομαθὴς δὲ καὶ φιλόπονος εἰς ὑπερβολήν. ταῦτά τοι καὶ ἐγεγόνει πολυμαθέστατος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, πολλὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν, πολλὴν δὲ νέαν περιβαλλόμενος.
- Θ 210 Θεῶν ἀγορά· ἐπὶ τῶν τολμώντων τι λέγειν ἐν τοῖς ὑπερέχουσιν.
- Θ 211 Θεώνειοι· οἱ τοῦ Θεώνος.
- Θ 212 Θεωρεῖα· τὰ μαστροπεῖα.
- Θ 213 Θεώρημα διαλεκτικόν· τουτέστι ζήτημα καὶ πρόβλημα, τὸ συντεῖνον ἢ πρὸς αἵρεσιν καὶ φυγὴν ἢ πρὸς ἀλήθειαν καὶ γνῶσιν, ἢ αὐτὸ ἢ ὡς συνεργὸν πρὸς τι ἕτερον τῶν τοιούτων· ἔθος γὰρ Ἀριστοτέλει τὸ ζητεῖν θεωρεῖν λέγειν. εἴη δ' ἂν τὸ θεώρημα λόγος γνώσεως ἡμῖν τινος τῶν τῆς διαλεκτικῆς αἵτιος, ἀπὸ τοῦ θεωρίας καὶ γνώσεως αἴτιον ἡμῖν εἶναι ὠνομασμένον. θεώρημα ἠθικὸν ἢ φυσικὸν ἢ λογικόν, οὐ μὴν πᾶν θεώρημα ἠθικὸν ἢ φυσικὸν ἢ λογικόν πρόβλημα ἥδη διαλεκτικόν, ἀλλ' ὅσα τῶν θεωρημάτων ἔχει τῶν προκειμένων τινὰ ἀφορισμόν. οὗτοι δὲ εἰσι, περὶ ὧν ἢ μηδετέρως δοξάζουσιν ἢ ἐναντίως οἱ σοφοὶ τοῖς πολλοῖς ἢ οἱ πολλοὶ τοῖς σοφοῖς ἢ ἑκάτεροι αὐτοῖς ἑαυτοῖς. ὅσα μὲν οὖν τῶν ζητουμένων εἰς αἵρεσιν ἢ φυγὴν τὴν ἀναφορὰν ἔχει, ἠθικὰ τὰ τοιαῦτα προβλήματα. ἢ γὰρ περὶ τὸ ἀγαθὸν τε καὶ κακὸν αἰρετόν τε καὶ φευκτόν· ζητησις οὕσα ἠθικὴ εἰς αἵρεσιν καὶ φυγὴν τὴν ἀναφορὰν ἔχει, οὐκ εἰς ψιλὴν γνῶσιν· ὁ γὰρ ζητῶν, πότερον ἢ ἡδονὴ ἀγαθὸν ἐστὶν ἢ οὐ, ἢ ὅλως περὶ τινος τῶν ἐπικτήτων ἀγαθῶν, ὑπὲρ τοῦ αἰρεῖσθαι ἢ φεύγειν τὴν ζήτησιν ποιεῖται. πάλιν ὁ ζητῶν, πότερον ὁ κόσμος σφαιροειδὴς ἐστὶν ἢ οὐ, ἢ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος ἢ οὐ, ἢ τι ἄλλο τῶν φύσει γινομένων τε καὶ ὄντων, τέλος ποιεῖται τὴν τοῦ ἀληθοῦς γνῶσιν, ὃ τῆς θεωρητικῆς ἐστὶν ἴδιον· ἢ γὰρ γνῶσις τῆς ἐν τοῖς ἀρίστοις πολιτείας τῆς θεωρίας τέλος. ὅσα μὴτε ὡς πρακτικὰ ζητεῖται μὴτε τέλος ἔχει τὴν γνῶσιν τῆς ἐν αὐτοῖς ἀληθείας, ἀλλ' ὡς συνεργὰ ἢ πρὸς τὴν τῶν αἰρετῶν τε καὶ μὴ γνῶσιν ἢ πρὸς τὴν τῶν ἀληθῶν τε καὶ ψευδῶν αἵρεσιν ζητεῖται, ταῦτα προβλήματα λογικὰ· ἢ γὰρ λογικὴ πραγματεία ὀργάνου χώραν ἔχει ἐν φιλοσοφίᾳ. ὅσα δὲ κατὰ ταύτην ζητεῖται, τοῦ πρὸς ἐκείνην χρησίου ζητεῖται χάριν· ὁ γὰρ ζητῶν περὶ ἀντιστροφῆς, φέρε εἰπεῖν, προτάσεως ἢ περὶ

συλλογιστικῆς ἢ ἀσυλλογίστου συζυγίας, ὥς συνεργὰ ταῦτα καὶ ὥς συντελοῦντα πρὸς τὴν τῶν προειρημένων εὐρεσίν τε καὶ γνῶσιν ζητεῖ. καὶ Θεωρημένη, ζητητικὴ τῆς ἀληθοῦς γνώσεως. ὁ μὲν οὖν Ἀρκεσίλαος, ὁ φιλόσοφος, νωθρὸς ἦν τὴν φύσιν καὶ χασμώδης, ἐν δὲ τῇ τέχνῃ θεωρημένος, εἰπὼν τὴν γεωμετρίαν αὐτοῦ χάσκοντος εἰς τὸ στόμα ἐμπτῆναι.

- Θ 214 Θεωρία αἰρετωτέρα πράξεως, τὸ εἶναι περὶ τὰ τιμιώτερα τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς· ἡ μὲν γὰρ πράξις περὶ τὰ πρακτέα τε καὶ ἐφ’ ἡμῖν ἡ δὲ θεωρία περὶ τὰ θεῖα· καὶ ἐπειδὴ τῷ τιμιωτάτῳ τῆς ψυχῆς γίνεται. τιμιώτατον γὰρ ὁ νοῦς τῶν τῆς ψυχῆς δυνάμεων, οὗ ἐνέργεια καὶ θεωρία.
- Θ 215 Θεωρία καὶ πράξις· ὅτι τοῦ νοῦ τὸ μὲν ἐστὶ θεωρητικόν, τὸ δὲ πρακτικόν. τὸ μὲν οὖν πρακτικὸν ἐκ τῆς σχέσεως αὐτὸ λογίζεται τῆς πρὸς τὸ σῶμα· διὸ μετὰ τὸ ἀπολυθῆναι τοῦ σώματος οὐκέτι ἐστὶ πρακτικός, μόνον δὲ θεωρητικός. διαφέρει δὲ ὁ πρακτικὸς νοῦς τοῦ θεωρητικοῦ τῷ τέλει, μηδὲν τῷ ὑποκειμένῳ διαφέρων, ὥς οὐδὲ τὸ σπέρμα καὶ ὁ καρπός. τῷ μὲν γὰρ θεωρητικῷ τέλος ἐστὶν ἡ τῆς ἀληθείας κατάληψις, τῷ δὲ πρακτικῷ ἡ τοῦ ἀγαθοῦ. ὁ μὲν οὖν νοῦς, φησί, γένος ἕτερον εἶναι δοκεῖ ψυχῆς καὶ μόνος χωριστὴν ἔχει τὴν οὐσίαν, ἡ δὲ λοιπὴ πᾶσα ψυχὴ ἀχώριστος.
- Θ 216 Θεωρία τέλος ἐστὶν ἱερωσύνης μὴ ψευδομένης τὸ ὄνομα· θεωρία δὲ καὶ πράξις οὐκ ἀξιοῦσι συγγίνεσθαι. ὁρμὴ μὲν γὰρ ὁρμὴ πράξεων· οὐδεμία δὲ ἀπαθής.
- Θ 217 Θεωρία: οὕτω καλοῦνται πᾶσαι αἱ πανηγύρεις. καὶ Θεωρία, ὄνομα πόρνης.
- Θ 218 Θεωρικά· ἐν ταῖς λεγομέναις Διονυσίαις θεωρίαις ἀγώνων τελουμένων φιλοτίμων συνέβαινε τινὰς τῶν πολιτῶν εἰς ὕβρεις καὶ τραύματα διαφέρεσθαι. ἔδοξεν οὖν τῷ δήμῳ μηκέτι προῖκα θεωρεῖν, ἐκμισθοῦν δὲ ταῖς θεαῖς τοὺς τόπους. πλεονεκτουμένων δὲ τῶν πενήτων διὰ τὸ ῥαδίως τοῖς πλουσίοις πλείονος τιμῆς τοῦτο γίνεσθαι, ἐψηφίσαντο ἐπὶ δραχμῇ καὶ μόνον εἶναι τὸ τίμημα, θεωρικὸν αὐτῇ θέντες ὄνομα· καὶ τὸν ἐπὶ τούτῳ ἐφεστηκότα θεωρικὴν ἀρχὴν ἔλεγον ἄρχειν. ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰ λοιπά, ὅσα Ἀθηναῖοι ἐλάμβανον, θεωρικά εἴρηται.
- Θ 219 Θεωρικά· χρήματά τινα ἦν ἐν κοινῷ ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων συναγόμενα, ἃ πρότερον μὲν εἰς τὰς τοῦ πολέμου χρείας ἐφυλάττετο καὶ ἐκαλεῖτο στρατηγικά, ὕστερον δὲ κατετίθετο εἰς τὰς δημοσίας κατασκευὰς καὶ διανομὰς τῶν πολιτῶν. ἦν δὲ τὸ μὲν πρότερον νομισθὲν δραχμὴ τῆς θεάς, ὅθεν καὶ θεωρικά ἐκλήθη. Φιλῖνος δὲ φησιν ὅτι διὰ τοῦτο ἐκλήθη θεωρικά, διότι τῶν Διονυσίων ὑπογύων ὄντων, διένειμεν Εὐβουλος εἰς τὴν θυσίαν, ἵνα πάντες ἐορτάζωσι, καὶ μηδεὶς ἀπολείπηται δι’ ἔνδειαν ἀναλωμάτων. ἄλλοτε δὲ ἄλλως ὠρίζετο τὸ διδόμενον εἷς τε τὰς θεάς καὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς ἐορτάς. οὐκ ἐξῆν δὲ τοῖς ἀποδημοῦσι θεωρικὸν λαμβάνειν. ἦν δὲ καὶ ἀρχὴ τις ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ, ὥς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος δηλοῖ.
- Θ 220 Θεωρικὸν καὶ θεωρικὴ Ἀθήνησιν ἦν χρήματα κοινά, ἃ θεωρικά ἐκαλεῖτο, διδόμενα τοῖς Ἀθηναίοις εἰς διανομήν. προήχθη δὲ οὕτως. τὸ παλαιὸν ὄχλου γενομένου ἐν τοῖς θεάτροις καὶ τῶν ξένων τὰς θεάς προκαταλαμβάνοντων, διεδίδδοτο τοῖς πολίταις τὸ θεωρικόν, ὅπερ ἦσαν δύο ὀβολοί, ἵνα τοῦτο λαμβάνοντες οἱ πολῖται διδῶσιν αὐτὸ τῇ πόλει μισθὸν τῆς θεάς. ὁ τοίνυν ἐπιμελούμενος τῶν χρημάτων τούτων ἄρχων ἐλέγετο τῶν θεωρικῶν. ἦν δὲ καὶ ἄλλα θεωρικά, ἃ διενέμετο ἐν ταῖς ἐορταῖς ἢ πόλιν.
- Θ 221 Θεωρίς· πλοῖον Ἀθήνησιν, ἡ κατ’ ἔτος εἰς Δῆλον ἐπέμπετο· ἦν εὐξαμένου Θησεώς, ὅτε εἰς Κρήτην ἀπῆι, καθ’ ἕκαστον ἔτος Ἀθηναῖοι ἔπεμπον· καὶ οὐκ ἐξῆν ἀχθείσης, πρὶν ἡ ἐπανελθεῖν, ἀναιρεῖσθαι τινὰ καταδίκην. διὰ τοῦτο καὶ Σωκράτης ἐδέδετο ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἕως οὗ ἐπανῆκεν ἡ θεωρίς.
- Θ 222 Θεωρίς· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος, εἰ γνήσιος. μάντις ἦν ἡ Θεωρίς καὶ ἀσεβείας κριθεῖσα ἀπέθανεν.
- Θ 223

Θεωροδόκος· ὁ τῶν θεωρικῶν χρημάτων ἐπιμελούμενος.

- Θ 224 Θέωρος· ὄνομα κύριον. ἦν δὲ ἐπίορκος καὶ κόλαξ, ἐκωμωδεῖτο δὲ ὁ Θέωρος καὶ ὡς μοιχὸς καὶ ἰχθυοφάγος καὶ πονηρός. περὶ Κόρινθον οὖν διέτριβε διὰ τὰς ἐκεῖ πόρνas.
- Θ 225 Θεωροί· οἱ εἰς θυσίαν πεμπόμενοι καὶ εἰς τὰς ἐορτάς. καὶ Θεωρὶς ναῦς, δι' ἧς πεμπόμενοι ἐπὶ τὰς θυσίας τὰς ἀποδήμους ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἢ καὶ ἐπὶ τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας καὶ ἄλλας πανηγύρεις οἱ θεωροὶ ἐστέλλοντο, καὶ εἰς χρηστήρια. Σοφοκλῆς· θεωρὸς ὡς ἔφασκεν ἐκδημῶν. Θεωροὶ μέντοι λέγονται οὐ μόνον οἱ θεαταί, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεὸν πεμπόμενοι, καὶ ὅλως τοὺς τὰ θεῖα φυλάττοντας ἢ τοῦ θεοῦ φροντίζοντας οὕτως ὠνόμαζον· ὥρην γὰρ ἔλεγον τὴν φροντίδα.
- Θ 226 Θεράπεινα· δούλη. καὶ θεραπαίνῃ ἐτίμησεν αὐτὸν δοριαλώτῳ. καὶ θεραπαινὶς θηλυκόν. φόβῳ σοι ὡς θεραπαινίς.
- Θ 227 Θεραπέυω· αἰτιατικῇ.
- Θ 228 Θεραπευταί· Φίλων περὶ τῶν ἐξ Ἑβραίων ἀσκητῶν ἔγραψεν περὶ θεωρητικοῦ βίου, οὗς θεραπευτάς, καὶ τὰς ὁμοιοσχήμους καὶ ὁμοτρόπους γυναικας Θεραπευτίδας ὠνόμασε. καὶ Θεραπευταὶ μὲν, φησί, κέκληνται ἢ παρὰ τὸ τὰς ψυχὰς τῶν προσιόντων αὐτοῖς ἀπὸ κακίας παθῶν ἱατρῶν δίκην ἀπαλλάττοντας θεραπεύειν, ἢ τῆς πρὸς τὸ θεῖον καθαρᾶς καὶ εἰλικρινοῦς θεραπείας καὶ θρησκείας ἕνεκα. οὗτοι πρῶτον μὲν ἀρξάμενοι φιλοσοφεῖν ἐξίστανται τῶν προσηκόντων καὶ τῶν ὑπαρχόντων, ἔπειτα δὲ πάσαις ἀποταξάμενοι ταῖς τοῦ βίου φροντίσι καὶ ἔξω τειχῶν προελθόντες ἐν μονάγροις ἢ κήποις ἢ ὄρεσι τὰς διατριβὰς ποιοῦνται τὰς ἐκ τῶν ἀνομοίων ἐπιμιξίας ἀλυσιτελεῖς τε καὶ βλαβεράς εἰδότες τὸν προφητικὸν ζηλοῦσι καὶ ἀσκοῦσι βίον. καὶ ἐν ἐκάστη συμμορίᾳ οἴκημά ἐστιν ἱερόν, ὃ καλοῦσι σεμνεῖον καὶ μοναστήριον, ἐν ᾧ μονούμενοι τὰ τοῦ σεμνοῦ βίου μυστήρια τελοῦνται, μηδεὶς μηδὲν κομίζοντες, μὴ ποτὸν μὴ σιτίον μηδὲ τι τῶν ἄλλων, ὅσα πρὸς τὰς τοῦ σώματος χρεῖας ἀναγκαῖα, ἀλλὰ νόμους καὶ λόγια θεσπισθέντα διὰ προφητῶν καὶ ὕμνων καὶ ἄλλα, οἷς ἐπιστήμη καὶ εὐσέβεια συναύξονταί τε καὶ τελειοῦνται. καὶ συνελόντι φάναι, σιτίον ἢ ποτὸν οὐδεὶς αὐτῶν προσενέγκοιτο πρὸ ἡλίου δύσεως, ἐπειδὴ τὸ μὲν φιλοσοφεῖν ἄξιον φωτὸς εἶναι κρίνουσι, σκότους δὲ τὰς τοῦ σώματος ἀνάγκας. αἱ δὲ ἐξηγήσεις τῶν ἱερῶν λογίων γίνονται αὐτοῖς δι' ὑπονοιῶν ἐν ἀλληγορίαις. πᾶσα γὰρ νομοθεσία δοκεῖ τοῖς ἀνδράσι τούτοις ζῶν ἐοικέναι, καὶ σῶμα μὲν ἔχειν τὰς ῥητὰς διαλέξεις, ψυχὴν δὲ τὸν ἐναποκείμενον ταῖς λέξεσιν ἀόρατον νοῦν. ὡσαύτως δὲ εἰσι τῆς αὐτῆς καταστάσεως καὶ αἱ γυναῖκες.
- Θ 229 Θεραπευτῆρες· οἱ τῶν ἱερῶν προϊστάμενοι, θεραπευταὶ Ἰσίδος παρ' Αἰγυπτίοις.
- Θ 230 Θεράποντες· δοῦλοι, ὑπηρέται. Θεράποντες ἐπὶ κλητικῆς.
- Θ 231 Θεράπναι· τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ, οὗ μνημονεύει καὶ Ἰσοκράτης καὶ Ἀλκαῖος.
- Θ 232 Θέραψ· δοῦλος, ὑπηρέτης. θέραψ δὲ ἦν τὸν τρόπον καὶ κολακικός. ζητεῖ ἐν τῷ Βάρβιος.
- Θ 233 Θέρεσθαι· θερμαίνεσθαι.
- Θ 234 Θέρεται· καίεται.
- Θ 235 Θέρεια· τοῦ θέρους ὁ καιρός. Πολύβιος· οἱ δὲ Καρχηδόνιοι εἰς τὴν ἐπιφερομένην θέρειαν ἀνήχθησαν τριακοσίαις ναυσί. καὶ Θέρειος ὥρα.
- Θ 236 Θερεῖβοτον· πεδίον τὸ ἐν θέρει ἔχον βρῶσιν.
- Θ 237 Θερήγανον· ἡ ἄμαξα.
- Θ 238 Θερίζειν· ἀντὶ τοῦ καταβάλλειν. Ἀριστοφάνης· μέλλω γέ τοι θερίζειν. ἀντὶ τοῦ καταβάλλειν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν θεριζόντων, ὅτι τὰ δράγματα τιθέασιν· ἢ ὅτι πολλοῦ ἐθέριζον διὰ τὸν πόλεμον.
- Θ 239

Θέριστρον καὶ Θέρίστριον· θερινὸν ἱμάτιον. τὰ κόκκου βαφθέντα καὶ ὑστίνιοι θερίστρα, καὶ τοὺς ἀνδρολιπεῖς ἀλλοτρίους πλοκάμους.

Θ 240 Θεριζῶ· αἰτιατικῇ.

Θ 241 Θερινός.

Θ 242 Θεριῶ καὶ κοιῶ καὶ ποριῶ καὶ ὀριῶ καὶ πάντα τὰ εἰς ζω βαρύτονα καὶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βραχυνόμενον τὸ ἰ ἔχοντα, ἐν τῷ μέλλοντι ἄνευ τοῦ ς ἐκφέρουσιν Ἀττικοί· τὰ γοῦν ὀριστικά καὶ ἀπαρέμφατα· τὰ δ' ὑποτακτικά οὐδαμῶς· σολοικισμὸς γὰρ τὸ ἐὰν θεριῶ καὶ ἐὰν κοιῶ. ἐφ' ὧν δὲ τὸ ἰ ἐκτείνεται καὶ σὺν τῷ ς ὁ μέλλων λέγεται χρόνος καὶ ἐκτεινομένης τῆς παρεσχάτης συλλαβῆς, οἷον δανείζω, δανείσω, οὐκέτι τὸ δὲ δανειῶ βάρβαρον οὕτως, ὥστε καὶ τοὺς Ἀθηναίους φασὶν ἀθρόους εἰς ἐκκλησίαν συναθροισθέντας ἐπὶ τῶν διαδόχων, ἐπειδὴ εἰς ἀπορίαν καθεστήκεσαν χρημάτων, ἔπειτά τις αὐτοῖς τῶν πλουσίων ὑπισχνεῖτο ἀργύριον, οὕτως λέγων, ὅτι ἐγὼ ὑμῖν δανειῶ, θορυβεῖν καὶ οὐκ ἀνέχεσθαι λέγοντος διὰ τὸν βαρβαρισμὸν καὶ οὐδὲ λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἐθέλιν· ἕως αἰσθόμενος ὁ μέτοικος, ἢ καὶ ὑποβαλόντος αὐτῷ τινος ἔφη, δανείσω ὑμῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον· τότε δ' ἐπαινέσαι καὶ λαβεῖν. διὰ τοῦτο βαδίσω καὶ βαδιῶ, ἀμφότερα δόκιμα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ ἐνεστηκὸς ἐκατέρως λέγεται, καὶ ἐκτεινομένου καὶ συστελλομένου τοῦ ἐν τῇ μέσῃ συλλαβῇ· οὐκέτι δὲ ἀγορῶ οὐδὲ κολῶ· οὐδὲ γὰρ ὅλως τῷ ἰ παραλήγει.

Θ 243 Θερμά· τὰ χλιαρὰ ὕδατα.

Θ 244 Θερμάν· Θράκιόν ἐστιν πόλισμα.

Θ 245 Θερμέλη· ἡ θέρμη.

Θ 246 Θερμόν· παράδοξον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ ὦ θερμόν ἔργον κἀνόσιον καὶ παρὰ νόμον τολμώντε δρᾶν, ἀνθρωπαρίῳ κακοδαίμονε. καὶ Σοφοκλῆς· οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν, ὅστις κεναῖς ἐλπίσι θερμαίνεται.

Θ 247 Θερμοπότιδα.

Θ 248 Θερμοπύλαι· τόπος Ἀθήνησι οὕτω καλεόμενος ὑπὸ τῶν πλεόνων Ἑλλήνων, ὑπὸ δὲ τῶν ἐπιχωρίων περιόικων Πύλαι.

Θ 249 Θερμοπύλαι· ἔνιοι μὲν τὴν πόλιν ταύτην Πύλας καλοῦσι. Φιλαίας δὲ Θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, ἐπεὶ ἐκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ Ἡρακλεῖ ἐποίησεν.

Θ 250 Θερμός· θρασύς, καὶ Θερμουργός, ὁ προπετής, οἱ δὲ Πέρσαι κατωρρώδησαν πυθόμενοι νέον αὐτὸν εἶναι καὶ Θερμουργόν. παῦς, Αἰσχύλε, καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμῆνης κότῳ.

Θ 251 Θερμόταται· μέθυσοι. ὦ θερμόταται γυναῖκες, μέγα καπήλοις καλόν, ἡμῖν δὲ κακόν. ὅτι ἡ θυγάτηρ Φαραῶ ἢ τὸν Μωϋσῆν υἱοποιήσασα Θερμοῦθις ὠνομάζετο.

Θ 252 Θερμώδων· ὄνομα ποταμοῦ.

Θ 253 Θερόμενος· θερμαινόμενος.

Θ 254 Θέρος· θέρος ἐστὶν ὁ ὑπὲρ γῆς ἀήρ καταθαλλόμενος τῇ τοῦ ἡλίου πρὸς ἄρκτον πορείᾳ.

Θ 255 Θέρος· οὐ τὸν καιρὸν οἱ ῥήτορες ἐκάλουν, οἷον χειμῶνα καὶ ἔαρ καὶ θέρος, ἀλλὰ τοὺς συγκομιζομένους καρποὺς τῶν σπερμάτων οὕτω προσηγόρευσαν.

Θ 256 Θέρσης.

Θ 257 Θερσίτης· ὄνομα κύριον. καὶ Θερσίτειον βλέμμα.

Θ 258 Θεσσαλός, Κῶος, ἱατρός, υἱὸς Ἰπποκράτους τοῦ διασήμου, οὗ πάλιν υἱοὶ Γοργίας καὶ Ἰπποκράτης. ἱατρικῶν βιβλία γ'.

Θ 259 Θεσσαλὸν σόφισμα· ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων ἐν ταῖς παρατάξεσιν, ἀλλὰ κακουργούντων.

- Θ 260 Θεσσαλῶν νόμισμα: παροιμιῶδες τοῦτο τασσόμενον ἐπὶ ἀπάτης. τῆς δὲ Μακεδονίας βασιλεύοντος Φιλίππου ἔτη κ' καὶ τὴν Θεσσαλίαν ὑποτάξαντος, ἐν ἧ πόλιν κτίσας ἐκάλεσε Θεσσαλονίκην. οἱ δὲ ἐπ' ὀνόματι Θεσσαλονίκης θυγατρὸς ἐκτίσθαι τὴν πόλιν.
- Θ 261 Θέσανδρος: οὗτος εἰς παιδεραστίαν δεινῶς διεβάλλετο. ὡς Κηδωνίδης καὶ Αὐτοκλείδης.
- Θ 262 Θέσεις: αἱ καταβολαὶ τῶν πρυτανείων, ὅπερ μισθὸς ἦν τῆς εἰσαγωγῆς τῆς δίκης. Ἀριστοφάνης· ἴν' αἱ θέσεις γίνοντο τῇ νομηνίᾳ. Εὐνάπιος· τῶν δὲ Ῥωμαίων ἐπ' αὐτὸ τοῦτο βιαζομένων ἄπορον αὐτοῖς ἀποδείξαι καὶ πλῆθος καὶ θέσιν καὶ βέλη καὶ μηχανὰς καὶ μεγέθη ποταμῶν, πρὸς τὸ μὴ πάντως ἡττᾶσθαι σφῶν, καὶ ὁμολογεῖν εἶναι χεῖροσιν. ἔλεγε Κράντωρ ὁ φιλόσοφος, τὰς Θεοφράστου θέσεις ὁστρέω γεγράφθαι.
- Θ 263 Θέσις: κατὰ Ἀριστοτέλην ὑπόληψις παράδοξος τῶν γνωρίμων τινὸς κατὰ φιλοσοφίαν, τουτέστι πρόβλημα. οὐ πᾶν δὲ πρόβλημα θέσις ἐστίν, ἀλλ' ἢ παρὰ τὰς κοινὰς δόξας ὑπόληψις τινὸς τῶν ἐνδόξων κατὰ φιλοσοφίαν. διὸ δεῖ καὶ τὸν προστάτην τῆς δόξης τὸν συνιστάντα τὴν θέσιν προσκεῖσθαι τῷ τοιούτῳ προβλήματι: οἷον πότερον πάντα συγχωρεῖ καὶ ἀεὶ γίνεται, οὐδέποτε δὲ οὐδέν ἐστι καθ' Ἡράκλειτον, ἢ οὐ· καὶ πότερον ἐστὶν ἐν καὶ ἀκίνητον τὸ ὄν, ὡς Παρμενίδῃ δοκεῖ, ἢ οὐ· καὶ πότερον κίνησίς ἐστιν ἢ οὐ, ὡς δοκεῖ Ζήνωνι· καὶ πότερον ἡ ὑγεία ἀγαθὸν ἢ οὐ, ὡς Χρύσιππος λέγει· καὶ πότερον ἐστὶν ἀντιλέγειν ἢ οὐ, ὡς Ἀντισθένης δοκεῖ. ὅτι ἀντιδιαριεῖται τὸ θέσει τῷ φύσει, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς τῶν ὀνομάτων θέσεως· καὶ γὰρ ἐκεῖ θέσει λέγομεν τὰ ὀνόματα, σημαίνοντες, ὅτι μὴ φύσει. ἤδη δὲ τινες καὶ τὰ ῥητορικὰ προβλήματα θέσεις καλοῦσιν, ἐφ' ὧν τὸ τῆς ὑποθέσεως ὄνομα συνηθέστερον, τῷ δοκεῖν τὰ τοιαῦτα ἐπὶ ὑποκειμένοις τισὶ καὶ ὠρισμένοις συνίστασθαι. τὰς δὲ θέσεις καὶ ὑποθέσεις λέγει Ἀριστοτέλης.
- Θ 264 Θέσθαι: ἀντὶ μὲν τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν Ὑπερίδης, ἀντὶ δὲ τοῦ προέσθαι καὶ κυρῶσαι μόνον Δημοσθένους ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελειῶν. ἐν μέντοι τῷ κατὰ Στεφάνου φησὶν· ἑαυτῷ νόμους ἰδίως θέμενον. ἀντὶ τοῦ θέντα.
- Θ 265 Θέσμιον: νόμιμον.
- Θ 266 Θεσμοθέτης: νομοθέτης, ἢ νομοφύλαξ. οὐδεὶς ἀποκλείσει θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι.
- Θ 267 Θεσμοθέται: ἀρχὴ τίς ἐστὶν Ἀθήνησιν. ἔξ δὲ ὄντων τὸν ἀριθμὸν καίτοι ἐκ τῶν καλουμένων θ' ἀρχόντων. καλοῦνται δὲ οὕτως, ὅτι τῶν νόμων τὴν ἐπιμέλειαν εἶχον. ὅτι δὲ τοὺς νόμους οὗτοι διώρθουν κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον, εἶρηκεν Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.
- Θ 268 Θεσμός· ἐκαλεῖτο μὲν πάλαι καὶ εἷς ἕκαστος τῶν νόμων θεσμός, καὶ τὸ ὅλον δὲ τῆς πολιτείας σύνταγμα Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους εἶπε.
- Θ 269 Θεσμοτόκον: τὰς μελίσσας φησὶ διὰ τὸ εὐτακτον. θεῖης θεσμοτόκον χορὸν ἄπλετον.
- Θ 270 Θεσμοφόρια: ὄνομα ἑορτῆς. ὥσπερ ἐν θεσμοφορίοις νηστεύομεν ἂν θυηλῶν. Ἀριστοφάνης.
- Θ 271 Θεσμοφόρος: ὁ τοὺς νόμους ἐπιφερόμενος. καὶ ἐν Ἐπιγράμμασι· ὠμολόγης· ἤξειν εἰς νύκτα μοι ἐπιβόητος, καὶ σεμνὴν ὤμοσε Θεσμοφόρον.
- Θ 272 Θεσμοφόρος. ὅτι Βάττος ὁ Κυρήνην κτίσας τῆς Θεσμοφόρου τὰ μυστήρια ἐγλίχετο μαθεῖν καὶ προσῆγε βίαν λίχνοις ὀφθαλμοῖς χαριζόμενος.
- Θ 273 Θεσπέσιος: θεῖος, θαυμαστός, πρᾶος.
- Θ 274 Θεστιάδες: ἐκ πολλῶν γυναικῶν ἦσαν ν' θυγατέρες, αἷς Ἡρακλῆς ἐμίγη.
- Θ 275 Θεσπιδᾶς πῦρ: τὸ Μηδικόν.
- Θ 276 Θέσπεια: ὄνομα πόλεως.
- Θ 277 Θεσπιάι.
- Θ 278 Θεσπίσι· Φρύνη τὸν πτερόεντα ἔρωτα μισθὸν ὑπὲρ τέκνων ἄνθετο Θεσπίσι.

- θ 279 Θεσπιεύς· ποταμός· καὶ Θεσπιέων· καὶ Θεσπιεῖς.
- θ 280 Θεσπίζει· νομοθετεῖ.
- θ 281 Θεσπιωδεῖ· χρησιμολογεῖ. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ ὃς θεσπιωδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου. ἡτυμολόγηται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ θεοπεδωδεῖν, ἢ παρὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐκεῖ τὰς μαντείας ἄγειν. ἐτραγικεύσατο δὲ τῇ φράσει. ἡ δὲ Πυθία ἐπὶ τρίποδος καθημένη ἐχρησμάδει. ἐκαλεῖτο δὲ τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐκάθητο ὄλμος.
- θ 282 Θέσπης, Ἰκαρίου, πόλεως Ἀττικῆς, τραγικὸς ἰς' ἀπὸ τοῦ πρώτου γενομένου τραγωδιοποιοῦ Ἐπιγένους τοῦ Σικυωνίου τιθέμενος, ὡς δέ τινες δεύτερος μετὰ Ἐπιγένην· ἄλλοι δὲ αὐτὸν πρῶτον τραγικὸν γενέσθαι φασί. καὶ πρῶτον μὲν χρίσας τὸ πρόσωπον ψιμυθίῳ ἐτραγώδησεν, εἶτα ἀνδράχνην ἐσκέπασεν ἐν τῷ ἐπιδείκνυσθαι, καὶ μετὰ ταῦτα εἰσήνεγκε καὶ τὴν τῶν προσωπείων χρῆσιν ἐν μόνῃ ὁθόνῃ κατασκευάσας. ἐδίδαξε δὲ ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ ξ' Ὀλυμπιάδος. μνημονεύεται δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ Ἄθλα Πελίου ἢ Φόρβας, Ἱερεῖς, Ἡΐθεοι, Πενθεύς.
- θ 283 Θέσπης· ὄνομα κιθαρωδοῦ. Ἀριστοφάνης ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται τάρχαϊ' ἐκεῖν', οἷς Θέσπης ἡγωνίζετο.
- θ 284 Θεσπίσματα· θεῖα δόγματα.
- θ 285 Θεσπρωτεύς· Θεσπρωτία, χώρα.
- θ 286 Θεσπρώτιος λέβης.
- θ 287 Θεστιάδες· ἐκ πολλῶν γυναικῶν ἦσαν ν' θυγατέρες, αἷς Ἡρακλῆς ἐμίγη.
- θ 288 Θέσφατος τελευτή· ἡ θεσπισθεῖσα.
- θ 289 Θετταλὴ γυνή· ἐπὶ τῶν φαρμακίδων. διαβάλλονται γὰρ οἱ Θετταλοὶ ὡς γόητες· καὶ μέχρι καὶ νῦν φαρμακίδες αἱ Θετταλαὶ καλοῦνται. φασὶ δὲ ὅτι ἡ Μήδεια φεύγουσα κίστην ἐξέβαλε φαρμάκων ἐκεῖ, καὶ ἀνέφυσαν. βαρυτόνως δὲ οἱ Ἀττικοὶ ἀναγινώσκουσιν. Ἀριστοφάνης γυναῖκα πριάμενος Θετταλὴν καθέλκοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην· εἶτα καθεῖρξαιμ' ὥσπερ κάτοπτρον. ὁ γὰρ τῆς σελήνης κύκλος στρογγυλοειδὴς ὡς ἔσοπτρον. καὶ φασὶ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα δεινοὺς τούτῳ κατάγειν τὴν σελήνην. ἔστι δὲ καὶ Πυθαγόρου παίγνιον διὰ κατόπτρου τοιοῦτον. πληροσελήνου τῆς σελήνης οὕσης, εἴ τις ἔσοπτρον ἐπιγράψειεν αἵματι, ὅσα βούλεται, καὶ προειπὼν ἐτέρῳ σταίη κατόπιν αὐτοῦ, δείκνυσσι πρὸς τὴν σελήνην τὰ γράμματα, κάκεῖνον ἀτενίσαι πλησίον εἰς τὸν τῆς σελήνης κύκλον, ἀναγνοίη πάντα τὰ ἐν τῷ κατόπτρῳ γεγραμμένα, ὡς τῇ σελήνῃ γεγραμμένα.
- θ 290 Θετταλικάι πτέρυγες· τοῦτο εἴρηται διὰ τὸ πτερύγιον ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας, ἅπερ εἰσὶν αἱ ἐκατέρωθεν γωνίαι, διὰ τὸ εἰκέναι πτέρυξιν.
- θ 291 Θετταλῶν σόφισμα· καὶ ἐπὶ μάχης καὶ ἐπὶ σχήματος καὶ ἐπὶ παρακρούσεως καὶ ἄλλων μυρίων τάσσουσιν ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης. Ἀρατίῳ γὰρ κατιόντι ὁ θεὸς ἔφη φυλάξασθαι, μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐξ ἐναντίας εὐχῇ μείζονι καὶ λαμπροτέρῳ κατ' αὐτοῦ χρησάμενοι. ὁ δὲ ἐκατόμβην ἀνδρῶν εὗξατο θύσειν τῷ Ἀπόλλωνι. κατορθώσας δὲ ἃ ἐβούλετο, τὴν θυσίαν διὰ τὸ μὴ ἱεροπρεπῆ εἶναι ἀεὶ ἀνεβάλλετο. ὅτι διαβάλλονται οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι.
- θ 292 Θετταλός· εἷς τῶν Κίμωνος παίδων ἐκαλεῖτο οὕτως.
- θ 293 Θέτης· μήποτε θέτην λέγουσι τὸν ὑποθήκην τεθεικότα, οὐχ ὡς ὁ Δίδυμος τὸν εἰσποιησάμενον. θετοὺς γὰρ ἔλεγον τοὺς ποιητοὺς.
- θ 294 Θέτις, Θέτιδος, ὄνομα κύριον. καὶ Θετίδειον.
- θ 295

Θετόν: εἰσποιητόν, οὐ γνήσιον. Θαλῆν τὸν φιλόσοφον μὴ γήμαντα τῆς ἀδελφῆς τὸν υἱὸν θέσθαι.

- Θ 296 Θευδέριχος, ῥῆξ Γόθων καὶ Ἰταλιωτῶν, τῶν κατηκόων αὐτοῦ προὔστη, περιβαλλόμενος ὅσα τῷ φύσει βασιλεῖ ἤρμοσται. δικαιοσύνης τε γὰρ ὑπερφυῶς ἐπεμελήσατο καὶ τοὺς νόμους ἐν τῷ βεβαίῳ διεσώσατο, ἔκ τε βαρβάρων τῶν περιοικούντων τὴν χώραν ἀσφαλῶς διεφύλαξε· ξυνέσεώς τε γὰρ καὶ ἀνδρείας ἐς ἄκρον ἐλήλυθεν ὡς μάλιστα καὶ ἀδίκημα σχεδὸν τι οὐδὲν οὔτε αὐτὸς ἐς τοὺς ἀρχομένους εἰργάζετο οὔτε τῷ ἄλλῳ τὰ τοιαῦτα ἐγκεχειρηκότι ἐπέτρεπε. καὶ ἦν λόγῳ μὲν τύραννος, ἔργῳ δὲ βασιλεὺς ἀληθὴς τῶν ἐν ταύτῃ τῇ τιμῇ ἐξ ἀρχῆς ἡυδοκιμηκότων οὐδενὸς ἥσσω, ἔρωσ τε αὐτοῦ ἔν τε Γόθοις καὶ Ἰταλιώταις πολὺς ἤκμασεν.
- Θ 297 Θευδέριχος. ὅτι Θευδέριχος, ὁ Ἄφρος, διάκονόν τινα εἶχεν ὀρθόδοξον, ὃν πάννυ ἡγάπα καὶ ἔθαλπεν. οὗτος δὲ ὁ διάκονος νομίζων Θευδερίχῳ χαρίζεσθαι, τῆς ὁμοουσίῳ πίστεως ἀποστάς, τὰ Ἀρείου ἐφρόνησε. γνοὺς δὲ τοῦτο Θευδέριχος, τὸν οὕτως ἀγαπώμενον εὐθέως ἀπεκεφάλισεν εἰπών· εἰ τῷ θεῷ πίστιν οὐκ ἐφύλαξας, πῶς ἀνθρώπῳ φυλάξεις συνείδησιν ὑγιαίνουσαν;
- Θ 298 Θευδίβαλδος· ὄνομα κύριον. Λεόντιος μὲν τοσαῦτα εἶπε· Θευδίβαλδος δὲ ἀμείβεται ᾧδε. ἀντὶ τοῦ ἀνταποκρίνεται.
- Θ 299 Θευδίβερος· υἱὸς Θευδερίχου. καὶ ζητεῖ ἐν τῷ τολμητίας.
- Θ 300 Θευδέριχος· ὁ βασιλεὺς τῶν Φράγγων.
- Θ 301 Θευδόσιος· ὁ Θεοδόσιος. καὶ Θευδουσία χώρα, κείμενον ἔγγυς Σκυθῶν· ὁ πολιορκῶν Σάτυρος ἐτελεύτησεν.
- Θ 302 Θεὸς Ἄρης· τουτέστι θεὸς Ἄρης, ἐν Πέτρᾳ τῆς Ἀραβίας. σέβεται δὲ θεὸς Ἄρης παρ' αὐτοῖς· τόνδε γὰρ μάλιστα τιμῶσι. τὸ δὲ ἄγαλμα λίθος ἐστὶ μέλας, τετράγωνος, ἀτύπτως, ὕψος ποδῶν τεσσάρων, εὖρος δύο· ἀνάκειται δὲ ἐπὶ βάσεως χρυσηλάτου. τούτῳ θύουσι καὶ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων προχέουσι· καὶ τοῦτό ἐστιν αὐτοῖς ἡ σπονδή. ὁ δὲ οἶκος ἅπας ἐστὶ πολύχρυσος, καὶ ἀναθήματα πολλά.
- Θ 303 Θευσούμενος· δραμούμενος. οἱ δὲ ἀφίκοντο, ὁ μὲν ἀγωνιούμενος πυγμὴν, ὁ δὲ θευσούμενος στάδιον.
- Θ 304 Θεῖ· εὐκόλως ῥεῖ. Ἀριστοφάνης· νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν οὔτ' ἐλαύνομεν. παρὰ τὴν παροιμίαν· ἀλλ' ὅταν ἀργύριον ᾖ, πάντα θεῖ κέλαύνεται. οὔτ' ἀνέμοις οὔτε κώπαις πλέομεν.
- Θ 305 Θεῖα· εὐθέα, καὶ ὀρθά, καὶ θαυμαστά. θεῖους τε εἶναι τοὺς σπουδαίους· ἔχειν γὰρ ἐν ἑαυτοῖς οἰονεῖ θεόν· τὸν δὲ φαῦλον ἄθεον. διττὸν δὲ εἶναι τὸν ἄθεον· τόν τε ἐναντίον τῷ θεῷ λεγόμενον καὶ τὸν ἐξουθενητικὸν τοῦ θείου· ὅπερ οὐκ εἶναι περὶ πάντα φαῦλον. θεοσεβεῖς τε τοὺς σπουδαίους· ἐμπείρους γὰρ εἶναι τῶν περὶ θεοῦ νομίμων.
- Θ 306 Θειαζόντων· μαινομένων· ὅτε δὲ θαυμαζόντων.
- Θ 307 Θειάζουσα· ἐνθουσιῶσα, μαινομένη. Μαίσυος ὁ Σεμνόνων βασιλεὺς καὶ Γάννα (παρθένος ἦν μετὰ τὴν Βελήδα ἐν τῇ Κελτικῇ θειάζουσα) ἦλθον πρὸς τὸν Δομετιανὸν καὶ τιμῆς παρ' αὐτοῦ τυχόντες ἀνεκομίσθησαν.
- Θ 308 Θείας ἀμνάμνων· ὁ Βορέας ὁ ἄνεμος. Ἀμνάμνων δὲ ἀπόγονος. ὥς γὰρ Ἡσίοδος λέγει, τῆς Θείας ἀπόγονοι οἱ ἄνεμοι.
- Θ 309 Θειάσαντες· θεόληπτοι γεγονότες.
- Θ 310 Θειασμός· Ἀρριανός· κρότος τε ἀθρόος καὶ ἐπιθειαςμοὶ ὠρμήθησαν ὑπὲρ τε τοῦ βασιλέως καὶ τῆς στρατιᾶς, ἐπιτυχῇ ἀμφοῖν γενέσθαι τὴν ὁρμήν.
- Θ 311

- Θειασμοί· Ἰώσηπος· θειασμοί τε τοῖς εἰρήνην ἀγαπῶσι δύσφημοι.
- θ 312 Θειάσομαι ὅλη· χαρῶ μανικῶς.
- θ 313 Θεῖεν· ποιήσειεν.
- θ 314 Θειλόπεδον· ὁ τόπος, ἐν ᾧ αἱ σταφυλαὶ ἐξηραίνοντο. ἐν Ἐπιγράμμασι· ἐχῖνον ῥαγολόγον γλυκερῶν σίντορα θειλοπέδων.
- θ 315 Θεῖναι· ποιῆσαι.
- θ 316 Θείνω· τύπτω.
- θ 317 Θειοδάμη· ἡ θεοὺς δαμάζουσα.
- θ 318 Θειοειδεστάτη· θεοειδής.
- θ 319 Θείομεν· ἐμβαλοῦμεν.
- θ 320 Θεῖον· θαυμαστόν.
- θ 321 Θηβαίς· χώρα.
- θ 322 Θῆβαι· τόπος, καὶ Θηβαῖος.
- θ 323 Θηβαίη πόλις.
- θ 324 Θηγάνη· ἡ ἀκόνη. σιδηροβρῶτι θηγάνη νεκρονής. Σοφοκλῆς.
- θ 325 Θήγοντες· αἰτιατικῇ. ἀκονῶντες.
- θ 326 Θῆκαι· αἱ σοροί. διὰ δὲ ξύλων ἀπορίαν τὰς θήκας τῶν πέριξ τεθαμμένων ἀνορύσσοντες ἐκείνοις ἐς τὰ ἀναγκαῖα ἐχρῶντο.
- θ 327 Θηεῦντο· ἐθαύμαζον.
- θ 328 Θηεῖσθαι· θαυμάζεσθαι. Θηῆσθαι δὲ θεᾶσθαι.
- θ 329 Θηήσαντο· ἐθαύμασαν.
- θ 330 Θηκτόν· ἡκονημένον. θηκτὸν δ' ἐν προβόλῳ θεμένα ξίφος εἶπεν ὀδόντα ὅξυν ἐπιβρύκουσα.
- θ 331 Θηλάζειν· ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβανόμεθα τοῦ ῥήματος, ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν θηλαζόντων, Λυσίας δὲ παθητικῶς κέχρηται ἐπὶ γυναικὸς παρεχούσης γάλα.
- θ 332 Θηλαμόνος· τῆς οἰκίας.
- θ 333 Θηλάσαι.
- θ 334 Θηλή· μαστὸς ὁ γαλουχῶν.
- θ 335 Θηλυδρίας· τεθλυμμένος, διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονὴν οἱ θηλυδρίαι τριχοπλάσται εἰσίν.
- θ 336 Θηλύμητρις· ὁ πόρνος.
- θ 337 Θήλυνοι· ἥσυχοι.
- θ 338 Θῆλυσ· παρ' Ὀμήρῳ ἐσχημάτισται ὡς πῆχυς. Ἥρη θῆλυσ ἐοῦσα. καὶ θήλεας ἵππους· οἶονεὶ θηλείας. οὐδετέρως δὲ θῆλυ.
- θ 339 Θηλυτεράων· τῶν θηλειῶν.
- θ 340 Θημακεύς· δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἐρεχθίδος Θήμακος.
- θ 341 Θημῶνες· οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων. καὶ Θημωνία, ἡ σωρός.
- θ 342 Θηραμένης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κεῖου· ὃς ἐπεκαλεῖτο Κόθορνος. μελέτας ῥητορικὰς καὶ ἄλλα τινά.
- θ 343 Θηραμένης, Κεῖος, σοφιστής. Μελετῶν βιβλία γ', Περὶ ὁμοιώσεως λόγου, Περὶ εἰκόνων ἤτοι παραβολῶν, Περὶ σχημάτων.
- θ 344

- Θηραμένης σοφός γ' ἀνὴρ, ὃς ἦν κακοῖς που περιπέσῃ καὶ πλησίον παραστῇ, πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν. οὗτος δὲ ἦν εὐμετάβολος καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀρμόζων. ζήτηι ἐν τῷ δεξιός.
- Θ 345 Θηραμένης σοφὸς ἀνὴρ καὶ δεινὸς εἰς τὰ πάντα, ὃς οὐδέποτε ἐκακοβόλησεν ὥς ἐν ἀστραγάλοις, ἀλλ' ἐπετύγχανε. Θηραμένης οὐ Χῖος δέ, ἀλλὰ Κεῖός φησι· παρ' ὅσον ποικίλος τις ἦν καὶ ἀγχίστροφος καθωμίλει τε τοῖς καιροῖς πρὸς τὸ κρεῖττον μέρος αἰεὶ διδοὺς ἑαυτόν. Κῶος δὲ ἐλέγετο. οὗτος ἀνηρέθη κατηγορήσαντος αὐτοῦ Κριτίου ἐπὶ τῶν λ'. κλίνεται δὲ εἰς ου.
- Θ 346 Θηρατῆς λέξεων· θηρευτῆς ἐστὶ ζῶων χερσαίων καὶ ἐναλίων.
- Θ 347 Θηρατεύεσθαι· ἀναβάλλεσθαι. καὶ Θηρατῆς λόγων, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμητῆς.
- Θ 348 Θηρεύω· αἰτιατικῇ.
- Θ 349 Θηρήτορας· κυνηγούς.
- Θ 350 Θηρία· οἱ ἐλέφαντες. Θηρία καὶ τὰ δάκετα, ἔχιδες, φαλάγγια, ὄφεις. ἐγίνοντο δὲ οἱ περὶ τὸν Προυσίαν περὶ τὴν τῶν θηρίων συναγωγὴν.
- Θ 351 Θηρείων· Αἰλιανός· τὰ γεννώμενα βρέφη κράσει θηρείων τε καὶ ἀνθρωπείων σωμάτων τεράστια ἐδόκει.
- Θ 352 Θηρίκλειον· εἶδος ποτηρίου.
- Θ 353 Θηρικλέους τέκνον· κύλιξ, ἣν λέγεται πρῶτος κεραμεῦσαι Θηρικλῆς.
- Θ 354 Θηρίκλειον· ποτήριον ὑάλινον.
- Θ 355 Θηριῶ· αἰτιατικῇ. καὶ Θηριωδεῖα· ἀπήνεια, ὀργιλότης.
- Θ 356 Θηρώμενοι· ἀντὶ τοῦ ζητοῦντες. καὶ τιμὴν ἐκ τούτου παρὰ τῶν ἄλλων θηρώμενοι.
- Θ 357 Θηρώντες· ἐπιτηροῦντες.
- Θ 358 Θῆς, θητός· ὁ μισθωτός.
- Θ 359 Θῆσαν· μισθωτικὴν, ἢ εὐτελεῖ, ἢ δουλικὴν τροφήν.
- Θ 360 Θησαυρίζω· αἰτιατικῇ.
- Θ 361 Θησαυροὶ ἀνέμων· οὐκ ἀποθηκαί τινες, ἀλλ' ἡ ῥαδία κίνησις, ἀπηνέμου τοῦ ἀέρος ὄντος.
- Θ 362 Θησαυρούς· Ἀππιανός· ὅπλα τε πολλὰ καὶ σῖτον ἡτοιμάζετο καὶ θησαυροὺς ἐποίει. καὶ Θησαυροφυλάκιον.
- Θ 363 Θησεύς, ἱστορικός. Βίους ἐνδόξων ἐν βιβλίοις πέντε, Κορινθιακῶν ἐν βιβλίοις τρισίν, ἐν ᾧ δημοῖ τὴν κατάστασιν τοῦ Ἰσθμιακοῦ ἀγῶνος. ζήτηι περὶ Θησέως ἐν τῷ ἀρχῇ Σκυρία.
- Θ 364 Θησεύς, ὁ Αἰγέως υἱός, ὁ βασιλεὺς Κρητῶν. καὶ ζήτηι ἐν τῷ Αἰγαῖον πέλαγος.
- Θ 365 Θητεὺς καὶ Θητικόν· εἰς δ' διαιρουμένης παρ' Ἀθηναίοις τῆς πολιτείας, οἱ ἀπορώτατοι θητεῖς ἐλέγοντο, καὶ θητικὸν τελεῖν. οὗτοι δὲ οὐδεμιᾶς μετεῖχον ἀρχῆς οὐδὲ ἐστρατεύοντο. καὶ θῆσαν δὲ ὠνόμαζον οἱ Ἀττικοὶ τὴν πενιχρὰν κόρην, ἣν ἐπαναγκές ἦν τοὺς ἔγγιστα γένους ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον ἢ πέντε μνᾶς διδόναι.
- Θ 366 Θησείδας· τίς φθόνος αἰὲν Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει· ζήτηι ἐν τῷ ἔγκοτος.
- Θ 367 Θησεῖον· καθῆσθαι μοι δοκῶ ἐπὶ τὸ Θησεῖον ἢ ἐπὶ τῶν Σεμνῶν θεῶν. τουτέστι τῶν Ἑριννύων. εἰς γὰρ ταῦτα τὰ ἱερά οἱ ἰκέται καθήμενοι ἀσυλίαν εἶχον. ἔστι δὲ τὸ Θησεῖον τέμενος ἀνειμένον τῷ Θησεῖ.
- Θ 368 Θησείοισιν· ἑορτὴ τις τελουμένη παρ' Ἀθηναίοις. μετὰ γὰρ τὸ χαρίσασθαι τὴν δημοκρατίαν τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Θησέα, Λύκος τις συκοφαντήσας ἐποίησεν ἐξοστρακισθῆναι τὸν ἥρωα. ὁ δὲ παραγενόμενος ἐς Σκυῖρον διῆγε παρὰ Λυκομήδει δυνάστη τῆς νήσου· ὃς ζηλοτυπήσας ἀναιρεῖ αὐτὸν δόλῳ. Ἀθηναῖοι δὲ λιμώξαντες καὶ κελευσθέντες ἐκδικῆσαι τῷ Θησεῖ τὸν μὲν

Λυκομήδην ἀνείλον, τὰ δὲ ὅσῃ μεταστειλάμενοι καὶ τὸ Θησεῖον οἰκοδομήσαντες ἰσοθέους αὐτῷ τιμὰς νέμουσι. καὶ ἐγίνοντο διανομαὶ καὶ εὐωχίαι τοῖς Θησείοις. ἑορτὴ δὲ αὐτῷ ἐτελεῖτο, ἐπειδὴ αὐτὸς συνήγαγε τὴν Ἀττικὴν, πρότερον κατὰ κώμας οἰκουμένην. οὗτος δὲ ὁ Θησεὺς ὁ υἱὸς Αἰγέως, Ἀθηναῖος, πολλὰ ἔργα ἐπεδείξατο. καὶ γὰρ τὸν ἀπὸ Τροιζῆνος χῶρον ἅπαντα ἄχρις Ἀθηνῶν ἡμέρωσε, ληστῶν ἔμπλεων ὄντα, ἀνελὼν Κερκύονα καὶ Σκίρωνα καὶ Σίννιν τὸν πιτυοκάμπτην καὶ Περίφαντον τὸν κορυνήτην, οὗ τὴν κορύνην αὐτὸς ὕστερον ἐφόρει, καὶ Προκρούστην τὸν ξενοφόνον· καὶ Ἀμαζονίδων στρατὸν ἐλθόντα ἐπ' Ἀθήνας ἐχειρώσατο καὶ τὴν βασιλίδαν γήμας ἔσχεν Ἰππόλυτον· εἶτα ἔγημε Φαίδραν. ἐπολεμήθη δὲ αὐτῷ καὶ πρὸς Κενταύρους πόλεμος καὶ ὑπὲρ Λαπιθῶν καὶ Πειρίθου τοῦ βασιλέως, καὶ ἄλλα ἄττα.

- Θ 369 Θησειότριψ· ὁ ἐν τοῖς Θησέως διατρίψας.
- Θ 370 Θῆσθαι· ἀμέλγειν.
- Θ 371 Θήσομαι· ὀρίσω, ποιήσω, ἀναδείξω.
- Θ 372 Θῆττα· ἐπὶ κληρὸς, οὐκ ἔχουσα φερνήν, πενιχρὰ καταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός, ὑπὸ δὲ τῶν ἀγχιστέων προικιζομένη κατὰ νόμον πεντακοσίων δραχμῶν.
- Θ 373 Θῆτες· οἱ τροφῆς ἔνεκα δουλεύοντες.
- Θ 374 Θητεύειν· μισθῷ ἐργάζεσθαι.
- Θ 375 Θητεία· παραμονή, ἢ δουλεία.
- Θ 376 Θητικὸν πλῆθος· τὸ ἐπὶ μισθῷ δουλεῦον. καὶ θητικὸν ἐπήγοντο οἱ αὐτοὶ ἐς τὸν πόλεμον οἱ Πέρσαι πλεῖστον ὅσον καὶ παιδία καὶ γυναῖκας, οὓς κατὰ τινὰ δὴ πάτριον νόμον ἐς τοὺς κινδύνους θεατὰς οἰκείας ἀλκῆς ἦγον.
- Θ 377 Θητώνιον· τὸ τοῖς μισθωτοῖς διδόμενον.
- Θ 378 Θίασος· χορὸς. καὶ Θιασώτης. Ἀριστοφάνης· ἐπιδημεῖ γὰρ θίασος Μουσῶν ἔνδον μελᾶθρων τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν. θιασὸν τε μίμων καὶ κορδακιστῶν περὶ αὐτὸν μάλα πλῆθος εἶχε.
- Θ 379 Θίασος· ἱερὸς χορὸς. καὶ Θιασώτης, ὁ χορευτής. ἀπὸ τοῦ θεῖν, ὃ ἐστὶ θύειν. ὁ δὲ χορὸς ἀπὸ τῆς συνελεύσεως θέειν γὰρ τὸ τρέχειν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐνθουσιᾶν. ὅθεν θιασῶται κυρίως οἱ περὶ τὸν Διόνυσον. ἐλθὲ χορεύσων ὁσίους ἐς θιασώτας. οὕτω λέγουσιν, οὐ συνθιασώτας. ἐν Ἐπιγράμμασι· στρεπτὸν Βασσαρικοῦ ῥόμβον θιάσοιο μύωπα.
- Θ 380 Θίασος· τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ἐπὶ τέλει καὶ τιμῇ θεοῦ. οὕτως Δημοσθένης καὶ Ξενοφῶν. Ἴων δὲ ἐπὶ παντὸς ἀθροίσματος τάττει τοῦνομα. θιασῶται δὲ ἐκαλοῦντο οἱ κοινωνοῦντες τῶν θιάσων. οὕτως Ἰσαῖος.
- Θ 381 Θιασώτης Κότυς. Κότυς, δαίμων παρὰ Κορινθίοις τιμώμενος, ἔφορος τῶν αἰσchrῶν. ὅθεν οἱ Κλεισθέναι καὶ Τίμαρχοι καὶ πάντες οἱ πρὸς ἀργύριον τὴν ὥραν διατιθέμενοι διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν· καθάπαξ οἱ θηλυδρίαί τριχοπλάσται πάντες εἰσίν. ἀλλ' οἱ μὲν ἐπὶ τῶν οἰκημάτων ἄντικρυς οὗτοι. καίτοι νικᾶν νομίζουσιν, ὥς ταύτη μάλιστα τὸ θῆλυ τοῦ γένους ἐκμιμησόμενοι.
- Θ 382 Θίβις· κιβώτιον ἐκ βύβλου πλεκτόν, ὥς κοφινῶδες.
- Θ 383 Θιγγάνει· ἄπτεται.
- Θ 384 Θιγεῖν· γενικῇ. ψαῦσαι, ἐγγίσει. πολλὰ σιδηρεῖς χερσὶ θιγόντα μάχης. εἴτ' ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν. πείθεσθε, μὴ δεῖσητε· τὰμὰ γὰρ κακὰ οὐδεὶς οἶός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.
- Θ 385 Θίμβρων, Λακεδαιμόνιος. οὗτος ἦν πεμφθεὶς εἰς τὴν Ἀσίαν ἀρμοστής μετὰ τὰ Πελοποννησιακά.
- Θ 386

Θῖνα· αἰγιαλόν, σωρόν. Ἀριστοφάνης· τὸν θῖνά μου ταραττεῖς καὶ τὸν νοῦν μου προσάγεις μᾶλλον· κοῦκ οἶδ' ὅ τι χρήμά με ποιεῖς. ἐν Ἐπιγράμμασι· καὶ τὴν παρὰ θῖνα κίστην, αὐχμηρὸν πόντου τρηματόεντα λίθον.

θ 387 Θίς· ὁ αἰγιαλός. καὶ ὁ σωρὸς τῶν χρημάτων.

θ 388 Θίσβη· ὄνομα κύριον. καὶ ἡ σορός.

θ 389 Θλαδίας· εὐνοῦχος. ὑποβάλλει τοίνυν τοὺς Οὐάλεντος μυστικούς, τὴν γυναικωνίτιν λέγω φάλαγγα, οἵπερ εἰσὶν αἰετῶν φαύλων πράξεων ἐμπύρευμα, κατηγορήσαι τοῦ Ἀετίου κατὰ βασιλέως ἐμμελετᾶν, ὡς ἂν ἐπιβατεύσῃ τῆς ἐξουσίας, ἀγωνίζονται πείσαι τὸν βασιλέα. ἦν γὰρ βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποσχεθέντος χρυσίου, ὁ ὑποσμήχων αὐτῶν τὰ ἔντοσθεν· δεινοὶ γὰρ εἰς τὸ συρράφαι βλάβας, προκειμένης χρυσίου ὑποσχέσεως. ἅπληστον γὰρ τὸ γένος καὶ πρὸς πλεονεξίαν αἰεὶ κέχηνε, καὶ οὐκ ἔστι τι τῶν φαύλων ἄνευ τῆς αὐτῶν δυστροπίας ἐν τοῖς βασιλείοις τελούμενον. πείθεται ταῖς συκοφαντίαις ὁ βασιλεὺς καὶ λόγου ταχύτερον πρὸς τὸν φόνον Ἀετίου κινηθεὶς τοῦτον ἀναιρεῖ. καὶ ὡς ἔρμαιον αὐτῷ τὸ πραχθὲν λογισάμενός φησι πρὸς τινὰ τὸν στοχάζεσθαι τὰ ἀπόρρητα δυνάμενον· οὐ καλῶς μοι πέπρακται ἡ τοῦ Ἀετίου, ὦ οὔτος, ἀναίρεσις; ὁ δὲ φησιν· εἰ καλῶς ἢ μή, οὐκ οἶδα· γίνωσκε δέ, ὅτι τῇ λαιᾷ χειρὶ τὴν δεξιάν σου ἀπέκοψας.

θ 390 Θλίβει· ἐκπιέζει. ζητεῖ ἐν τῷ βλιμάζειν.

θ 391 Θλίψις· τούτῳ τῷ ὀνόματι πολλὰ δηλοῦται· φυλακαί, ἀλύσεις, ἐξορίαι, καὶ ὅσα τοιαῦτα. θυμὸν καὶ ὀργὴν καὶ θλίψιν ἐπὶ θεοῦ τὰς πικρὰς τιμωρίας καλεῖ· οὐ γὰρ φύσιν, οὐδὲ προαίρεσιν.

θ 392 Θμοῦις· ὄνομα κύριον θηλυκόν.

θ 393 Θνησιμαῖον· τὸ νενεκρωμένον. καὶ Θνησείδιον, τὸ νεκρόν. καὶ Θνησίς, ἡ φθορά.

θ 394 Θνήσκω. Θνητός.

θ 395 Θοάζετε· κατὰ διάλυσιν, ἀντὶ τοῦ θάσσετε. ἢ θοῶς προκάθησθε. Σοφοκλῆς· τίνας ποθ' ἔδρας τάσδε μοι θοάζετε;

θ 396 Θόας, Θόαντος· ὄνομα κύριον.

θ 397 Θοάς· ταχείας ὁρμάς. σημαίνει δὲ καὶ ὀξεῖας. καὶ Ὅμηρος· ἐν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκα θοῇσιν.

θ 398 Θοηρός· τεταραγμένος.

θ 399 Θοκόα· ὄνομα πόλεως παρὰ Ἰωσήπῳ.

θ 400 Θολερός· ὁ τεταραγμένος.

θ 401 Θολερῶς προσβαίνει· ἐπὶ τῶν ἀστάτως καὶ τεταραγμένως προϊόντων καὶ μὴ καθεσταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχοντων.

θ 402 Θόλος· οἶκος περιφερής, ἐν ᾧ οἱ πρυτάνεις εἰσιτῶντο. πρυτανεῖον δέ τι ἰδίως ὠνόμασται, ἐπεὶ πυρῶν ἦν ταμιεῖον.

θ 403 Θόλος· ὁ τόπος ἔνθα ἐδείπνουν οἱ πρυτάνεις, διὰ τὸ οἰκοδομεῖσθαι αὐτὸν στρογγύλον. Θολὸς δὲ τὸ τῆς σηπίας μέλαν.

θ 404 Θοός· ταχύς.

θ 405 Θόωκοι· θρόνοι.

θ 406 Θόων, Θόωνος· ὄνομα κύριον.

θ 407 Θοραί· δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος.

θ 408 Θορεῖν· πηδᾶν. καὶ Θορόντες, ὀρμῶντες, πηδῶντες.

θ 409 Θορή, θορῆς· ἡ γονή, τὸ σπέρμα.

- Θ 410 Θορικός: δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος.
- Θ 411 Θόρνυσθαι.
- Θ 412 Θορός: τὸ σπέρμα τοῦ σώματος. ὁ δὲ Νέσσος λέγει τῇ Δηιανείρᾳ τὸ αἷμα ἀπὸ τῶν βελῶν, οἷς ἐβλήθη, ἀποξύσαι καὶ τῷ θορῷ, ὃνπερ αὐτὸς ἀφῆκε, συμμίζας ἀλεῖψαι τὸν Ἡρακλέα ἢ χρίσαι τὰ ἱμάτια.
- Θ 413 Θορυβούντων: ταρattoμένων. θορυβούντων δὲ τῶν Γετῶν καὶ αὐτίκα τιμωρεῖσθαι δεομένων, ἐπικρατῆσαι Δουρὰν ὄνομα, ὑποθέμενον τῷ βασιλεῖ τοῦτον φυλαχθῆναι. καὶ αὐθις μετήνεκτο δὲ ἅπας ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν ὁ θόρυβος, ἄλλων ἄλλα αὐτοῖς διακληρωσαμένων.
- Θ 414 Θουκυδίδης, Ὀλῶρου, Ἀθηναῖος, παῖδα δὲ ἔσχε Τιμόθεον. ἦν δὲ ἀπὸ μὲν πατρὸς Μιλτιάδου τοῦ στρατηγοῦ τὸ γένος ἔλκων, ἀπὸ δὲ μητρὸς Ὀλῶρου τοῦ Θρακῶν βασιλέως μαθητῆς Ἀντιφῶντος. ἤκμαζε κατὰ τὴν πζ' Ὀλυμπιάδα· ἔγραψε δὲ τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. οὗτος ἤκουσεν ἔτι παῖς τυγχάνων Ἡροδότου ἐπὶ τῆς Ὀλυμπίας τὰς ἱστορίας διερχομένου, ἃς συνεγράψατο, καὶ κινηθεὶς ὑπὸ τινος ἐνθουσιασμοῦ πλήρης δακρύων ἐγένετο. καὶ ὁ Ἡρόδοτος κατανοήσας τὴν αὐτοῦ φύσιν πρὸς τὸν πατέρα Θουκυδίδου Ὀλῶρον ἔφη· μακαρίζω σε τῆς εὐτεκνίας, Ὀλῶρε· ὁ γὰρ σὸς υἱὸς ὀργῶσαν ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα. καὶ οὐκ ἐψεύσθη γε τῆς ἀποφάσεως. οὗτος ὁ Θουκυδίδης ἀνὴρ ἦν πολὺς ταῖς τέχναις, κάλλει λόγων καὶ ἀκριβεῖα πραγμάτων καὶ στρατηγίαις καὶ συμβουλίαις καὶ πανηγυρικαῖς ὑποθέσεσιν. ὁ συγγραφεὺς οὗτος μεταβαίνει ἀπὸ τῶν θηλυκῶν εἰς οὐδέτερον· οἶον, τρέπονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρότερον. καὶ Θουκυδίδειος γραφή.
- Θ 415 Θοῦλις· οὗτος ἐβασίλευσε πάσης Αἰγύπτου καὶ ἕως τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ μίαν τῶν ἐν αὐτῷ νήσων ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος ἐκάλεσε Θούλην. ἐπαρθεὶς δὲ τοῖς κατορθώμασι παραγέγονεν εἰς τὸ μαντεῖον τοῦ Σαράπιδος καὶ θυσιάσας ἐρωτᾷ ταῦτα· φράσον ἡμῖν πυρισθενή, ἀψευδῇ, μάκαρ, ὁ τὸν αἰθέριον μετεγκλίνων δρόμον, τίς πρὸ τῆς ἐμῆς βασιλείας ἐδυνήθη τοσαῦτα; ἢ τίς ἔσται μετ' ἐμέ; καὶ ἐδόθη αὐτῷ χρησμὸς ἔχων οὕτως· πρῶτα θεός, μετέπειτα λόγος καὶ πνεῦμα σὺν αὐτοῖς σύμφυτα δὲ πάντα καὶ εἰς ἓν ἰόντα· οὗ κράτος αἰώνιον. ὠκέσι ποσὶ βάδιζε, θνητέ, ἄδηλον διανύων βίον. καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ μαντείου ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐσφάγη ἐν τῇ τῶν Ἀφρων χώρᾳ.
- Θ 416 Θούμαντις· ὄνομα κύριον. μηδὲν ἐς Λυσίστρατον, μηδὲ Θούμαντιν τὸν ἀνέστιον αὐτὸν λυπεῖν ἐκούσῃ καρδίᾳ. οὗτοι πένητες διεβάλλοντο.
- Θ 417 Θούρρας· οὗτος ἐβασίλευσε μετὰ Νῆινον Ἀσσυρίων, ὃντινα μετεκάλεσαν εἰς ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος Ἄρεα· ὃς ἦν δεινὸς σφόδρα καὶ πολεμήσας Καυκάσῳ τυράννῳ, ἐκ τῆς φυλῆς Ἰάφεθ καταγομένῳ, ἀνείλεν αὐτόν. τούτῳ προσεκύνησαν Ἀσσύριοι ὥς θεῷ καὶ ὠνόμασαν αὐτὸν Βάαλ, ὃ ἔστι κατὰ τὴν αὐτῶν γλῶσσαν Ἄρης, πολέμων ἔφορος· οὗ μνημονεύει καὶ ὁ προφήτης Δανιήλ.
- Θ 418 Θουριομάντις· ἀπὸ τοῦ γενικοῦ ἐχώρησεν ἐπὶ τὸ κατ' εἶδος. εἰπὼν γάρ, ὅτι πάντας αἱ νεφέλαι τρέφουσι τοὺς σοφιστάς, ἐπήγαγε τίνας. θουριομάντις δὲ οὐ τοὺς ἀπὸ Θουρίου μάντις, ἀλλὰ τοὺς εἰς Θούριον πεμφθέντας. ἀλούσης γὰρ Συνάρεως, Θούριοι ἐκλήθησαν ἀπὸ κρήνης Θουρίας. ἐξέπεμψαν δὲ εἰς τὴν κτίσιν αὐτῶν Ἀθηναῖοι δέκα ἄνδρας, ὧν καὶ Λάμπων ἦν ὁ μάντις, ἐξηγητῆς ἐσόμενος τῆς κτίσεως τῆς πόλεως.
- Θ 419 Θούριον· ὄνομα ἔθνους. καὶ Θούριος Αἴας, ἀντὶ τοῦ πηδητικός, ταχύς, πολεμικώτατος.
- Θ 420 Θοῦρον καὶ Θούριος· πηδητικόν, ταχύν, πολεμικώτατον. ἐν Ἐπιγράμμασι· ἄλλος ἀπὸ κράτας θοῦρος ἀνὴρ ἔθετο. Θούριος Ἄρης ἔσπασεν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων.
- Θ 421 Θῶες, θῶων· θηρία ἐξ ὑαίνης καὶ λύκου γεννώμενα.

- Θ 422 Θωή: ἡ ζημία. καὶ Ἀθῶος, ὁ ἀζήμιος. Θωὴ δέ, ὃ κατατίθεται ὁ ζημιούμενος.
- Θ 423 Θῶθ: ὁ Ἑρμῆς.
- Θ 424 Θῶκνειον: ὄνομα τόπου.
- Θ 425 Θῶκος: θρόνος, καθέδρα.
- Θ 426 Θωμᾶς: ὄνομα κύριον.
- Θ 427 Θωμίζω: δεσμῶ σχοινίοις.
- Θ 428 Θώμιγξ: τὸ σχοινίον.
- Θ 429 Θωμούς: σωροὺς ξύλων. θωμοὶ δὲ λέγονται καὶ οἱ τῶν πυρῶν σωροί. τυφῶς δὲ ἡ ἐξ ἀναθυμιάσεως τῆς γῆς συστροφή, πρὶν ἐκπυρωθῆναι. Ἀριστοφάνης· εἴθ' αὐτὴν ὥσπερ τοὺς θωμοὺς μεγάλῳ τύφῳ καὶ πρηστῆρι ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας οἴχοιο φέρων. καὶ αὐθις ἐν Ἐπιγράμμασι· ἀκτά τε Κρηταιῖς ἐϋτριβέος τεροεῖπ θωμοῦ.
- Θ 430 Θών: ὄνομα κύριον. καὶ κλίνεται Θῶνος.
- Θ 431 Θῶπα: κόλακα. Ἰόρτιόν τε καὶ τοῦτον θῶπα ἰσχυρὸν ὕμνουσι.
- Θ 432 Θῶπες: οἱ μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ προσιόντες ἐπὶ κολακεῖα λόγοι. θῶπάς τε καὶ ἀπατηλοὺς προτείνοντες λόγους. ἡ εὐθεῖα Θῶψ, θωπός. καὶ οὕτως μὲν θεράπευε τὰ δίκαια καὶ φιλοσοφίᾳ πρέποντα, ἀλλ' οὐ τὸν θῶπα τρόπον καὶ βάνανυσον.
- Θ 433 Θωπεύει· αἰτιατικῇ. ἀπατᾷ. ἐν Ἐπιγράμμασι· ὅτι χαλέπτων Κύπριδα θωπεύεις, δεσποτικὴν ὀδύνην. καὶ Ἀριστοφάνης· εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας, εὔρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαράς, ἀφύων τιμὴν περιάψας. λιπαρὰς ἀφύας, ἀντὶ τοῦ εὐτελεῖ τιμῇ. λέγεται δὲ καὶ ἐνικῶς ἀφύη. Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς· ἄλις ἀφύης μοι· παρατέταμαι γὰρ ἐσθίων.
- Θ 434 Θωπεῖα· κολακεῖα. ἡ περισσὴ πρὸς τινὰς κολακεῖα, καὶ τὸ μὴ ἐλευθέρως προσφέρεσθαι τῇ κολακεῖα τοῖς ὑπερέχουσιν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ Περὶ ὁμονοίας· πολλοὶ δ' ἔχοντες φίλους οὐ γινώσκουσιν, ἀλλ' ἐταίρους ποιοῦνται θῶπας πλούτου καὶ τύχης κόλακας.
- Θ 435 Θωπικαί· κολακευτικά. καὶ ἐστὲ θωπικαὶ φύσει. καὶ θωπικῶς, κολακευτικῶς.
- Θ 436 Θωρακεῖον· τὸ τεῖχος.
- Θ 437 Θωρακεῖοις· προμαχῶσι, δρυφάκτοις, λωρικήοις. μέχρι μὲν τινος ὑποπεπτηχότες τοῖς θωρακείοις ἡρέμουν.
- Θ 438 Θωράκιον· τὸ τοῦ ἐλέφαντος. ὅτι Ἀννίβας ὁ Καρχηδονίων στρατηγὸς φέρων τῶν ἐλεφάντων τὰ θωράκια καὶ τοῖς τῶν θηρίων οἰκιδίοις ἐπὶ πλεῖστον ὕψος τοὺς κλάδους ἀποκόπτων ἀσφαλῆ καὶ ῥαδίαν τὴν ὁδοιπορίαν κατεσκεύαζεν.
- Θ 439 Θώραξ· πύργος, χιτῶν, στῆθος. παρὰ τὸ θεῖον ὠρεῖν, τουτέστι φυλάττειν τὸ διανοητικόν, ὃ ἐστὶν ἐν ἡμῖν θεῖον. θώραξ δὲ ἰππέως Πάρθου τοιόσδε ἐστί. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ πρόσω στέρνον τε καὶ μηροὺς καὶ χεῖρας ἄκρας καὶ κνήμας καλύπτει, τὸ δὲ ὀπισθεν νῶτά τε καὶ τὸν αὐχένα καὶ τὴν κεφαλὴν ἅπασαν. περόναι δὲ εἰσι πρὸς ταῖς πλευραῖς πεποιημέναι, αἷς ἐκάτερον τῶν μερῶν συμπορηθὲν ὅλον σιδηροῦν ποιεῖ φαίνεσθαι τὸν ἰππέα. κωλύει δὲ οὐδὲν ὁ σίδηρος οὔτε τὰς ἐκτάσεις τῶν μελῶν οὔτε τὰς συστολάς· οὕτως ἀκριβῶς πρὸς τὴν τῶν μελῶν φύσιν πεποιῆται. ὀπλίζουσι δὲ καὶ τὸν ἵππον ὁμοίως σιδήρῳ πάντα μέχρι τῶν ὀνύχων, διότι οὐδὲν αὐτοῖς ὄφελος ἂν εἴη τῶν ἰδίων ὀπλων, εἰ ὁ ἵππος αὐτοῖς προαπόλοιτο.
- Θ 440 Θώρηκος· τοῦ θώρακος.
- Θ 441 Θωρήξασθαι· θωρήξασθαι ἐστὶ τὸ καθοπλισθῆναι καὶ τὸ πίνειν καὶ τὸ μεθυσθῆναι. ἐπειδὴ θώραξ καὶ τὸ στῆθος. διὰ τὸ θερμαίνειν οὖν τὸ στῆθος θωρήσειεν λέγουσι τὸ μεθύειν· καὶ ἀκροθώρηκας τοὺς ἀκρομεθύσους ἐκάλουν. κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἀνακρέων. ἐξαίρειν,

φησί, κάμοι τὸν χοᾶ, ὃν καλεῖ θώρακα· ὥστε θωρακισθῆναι οἷον τὸν θώρακα πληρῶσαι.
Θωρήξομαι οὖν ἀντὶ τοῦ μεθυσθήσομαι· καὶ Θώρηξις, ἡ μέθη, ἢ ἡ ἀπὸ οἴνου γινομένη βλάβη.

Θ 442 Θωρήσσετο· καθωπλίζετο.

Θ 443 Θωρηχθεῖς· ὀπλισθεῖς.

Θ 444 Θωρυκίων· οὗτος ταξίαρχος ἦν ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς τῶν Ἀθηναίων· ὃς πίσσαν ἔπεμψε τοῖς ἀντιπάλοις εἰς τὸ ἀνάψαι τὴν ἑαυτῶν πόλιν· ὅθεν γνωσθεῖς ἐκωμωδεῖτο ἐπὶ προδοσίᾳ. οἱ δέ, ὅτι ἀντὶ τὸν Θωρακίω μιμούμενος, ὃς ἦν Αἰγινήτης ταξίαρχος, προδότης, ἀσκώματα καὶ λῖνα καὶ πίτταν πέμπων εἰς Ἐπίδauρον, ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶ παρέχων.

Θ 445 Θῶς, θωός.

Θ 446 Θωύθ· καὶ Θώθ, ὁ Ἑρμῆς.

Θ 447 Θωυμάζω καὶ Ἐθωύμαζε.

Θ 448 Θωῦσسونτες· ὑλακτοῦντες. Ὅμηρος· βαρύβρωμα θωῦσσοντες. καὶ Θωῦκτῆρ κύων, ὁ ὑλακτικός. καὶ Θωῦξεν, ἀνεβόησε. Σοφοκλῆς· καὶ πληρὲς ἄτης ὡς διοπτρεύει στέγος, παίσας κᾶρα θωῦξεν. καὶ θωῦξεν, ἐκάλεσεν, ἐβόησεν.

Θ 449 Θρᾶκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται· ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. λέγει γάρ, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ γῇ ὁ πρεσβύτατος ἀκοντισθεῖς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο· καὶ ἐντεῦθεν Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν αἴνιγμα ἐγένετο· Θρᾶκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται.

Θ 450 Θρακία παρεύρεσις· φασὶ τοὺς Θρᾶκας ἡττηθέντας ὑπὸ Βοιωτῶν παρὰ Κορώνειαν καὶ σπεισαμένους σπονδὰς πενθημέρους ἐπιθέσθαι νυκτὸς τοῖς Βοιωτοῖς καὶ τοὺς μὲν ἀποκτεῖναι, τοὺς δὲ ζωγρῆσαι. ἀγανακτούντων δὲ τῶν Βοιωτῶν, εἶπεῖν τοὺς Θρᾶκας, ὅτι τὰς ἡμέρας, οὐ τὰς νύκτας ἐσπείσαντο.

Θ 451 Θρανεύσεται· ἐκταθήσεται. θράνον γὰρ τὸ ὑποπόδιον, ὅπου τὰ δέρματα ἐκτείνεται. ἡ βύρσα σου θρανεύσεται. Ἀριστοφάνης Ἰππεῦσι.

Θ 452 Θρανίδιον· εἶδος δίφρου.

Θ 453 Θρανίον· θρᾶνος καὶ θράνια, ταπεινά τινα διφρίδια καὶ ὑποπόδια δὲ λέγονται (καὶ ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ θρήνυς)· ἐφ' ᾧ ἱστάμενοι οἱ ἀπαγχόμενοι ἀρτῶσιν ἑαυτοὺς λακτίζοντες αὐτά. Ἀριστοφάνης Βατράχοις· μία μὲν ἐστὶν ἀπὸ κάλῳ καὶ θρανίου. καὶ θράνιος, δίφρος.

Θ 454 Θρανίτης λεώς· ἀντὶ τοῦ ὁ ναυτικός. ἐκ μέρους δὲ τὸ πᾶν εἶπε. τῶν γὰρ ἐρεττόντων οἱ μὲν ἄνω θρανῖται λέγονται, οἱ δὲ μέσοι ζυγῖται, οἱ δὲ κάτω θαλάμιοι.

Θ 455 Θρανίτης· ὁ πρὸς τὴν πρύμναν· ζυγίτης, ὁ μέσος· θαλάμιος, ὁ πρὸς τῇ πρῶρᾳ.

Θ 456 Θρᾶνος· ὑποπόδιον. ἔνθεν καὶ θρανίτης. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· ἀντὶ δὲ θράνους κεραμίου μόνου κεφαλὴν κατεαγότος. τουτέστι στάμνου.

Θ 457 Θρασέας· ὄνομα κύριον.

Θ 458 Θρασέως· τολμηρῶς.

Θ 459 Θράσιον· τόπος.

Θ 460 Θρᾶξ.

Θ 461 Θρασκέας· ὁ ἄνεμος.

Θ 462 Θρασύμαχος, Χαλκηδόνιος σοφιστής, τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Χαλκηδόνος, ὃς πρῶτος περίοδον καὶ κῶλον κατέδειξε καὶ τὸν νῦν τῆς ῥητορικῆς τρόπον εἰσηγήσατο· μαθητὴς Πλάτωνος τοῦ φιλοσόφου καὶ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος. ἔγραψε Συμβουλευτικούς, Τέχνην ῥητορικὴν, Παίγνια, Ἀφορμὰς ῥητορικάς, σχόλιον Μιχαήλ μοναχοῦ τοῦ Νοσσαΐτου. ἤνεγκε καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς πόλις φύσιν δεξιὰν εἰς μάθησιν· ἀλλ', ὡς ἔοικεν, οὐχ ὁ τόπος αἵτιος, ἀλλ' ὁ χρόνος, καθ' ὃν

ἤκμασαν οἱ μεγαλοφυέστατοι ἄνδρες, τὰ νῦν δὲ θυννοσκοποῦσιν οἱ τῆδε καὶ λίνιοι καὶ ὀρμιαῖς προσανέχουσι, τόν τε βίον ὄντες χειρογάστορες ὃς πολλὰ τῆς γνάθου χωρία ἐφημέριά τε φρονέουσιν, ὀλίγα ἢ οὐδὲν τῶν λόγων φροντίζοντες, ὧν ἀρχιερατεύειν ἔλαχε τῶν εἰς Τροιζῆνα βαδισάντων ὁ ἐξοχώτατος, ἴστωσαν οἱ τῆς παροιμίας εἰδήμονες. ζῆτει τὴν παροιμίαν ἐν τῷ εἰς Τροιζῆνα δεῖ βαδίζειν.

- Θ 463 Θρασύχειρ: τολμηρός. Αἴλιος ὁ θρασύχειρ Ἄργους πρόμος τηξιμελεῖ νούσῳ κεκολουμένος.
- Θ 464 Θραῖττα: Θρακικὴ δούλη, ἐκ Θράκης. Ἀριστοφάνης· Στρυμνοδώρου Θραῖτταν. τουτέστι Θρακικὴν δούλην. λέγεται καὶ κοινῶς δούλη.
- Θ 465 Θράττειν: ταράσσειν, ἐνοχλεῖν, νύσσειν, κινεῖν, δυσωπεῖσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι. ὥστε μὴ θράττεσθαι τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν ἀπεμφαινόντων θρήνων.
- Θ 466 Θραυλοτέρας· πῦρ ἐνέντες ταῖς πέτραις ὄξος ἐπέξεχον, θραυλοτέρας ἐκ τούτου ποιησάντες.
- Θ 467 Θραύω· αἰτιατικῇ.
- Θ 468 Θραυσάντυγες· σκληρὲ δαῖμον, ὃ τύχαι θραυσάντυγες ἵππων ἐμῶν, ὃ Παλλάς, ὡς μ' ἀπώλεσας. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.
- Θ 469 Θραῦσις: φθορά, ἥττα ἐν πολέμῳ, θάνατος, ἀρρωστία, συντριβή, πληγή. Δαβίδ· καὶ ἐκόπασεν ἡ θραῦσις.
- Θ 470 Θραυσθῆς: ἐκπέσης.
- Θ 471 Θραῖξ: ὁ Θραῖξ.
- Θ 472 Θρέμματα. καὶ Πολυθρέμματος, ὁ πολλὰ πρόβατα ἔχων. Αἰλιανός· οὐ γὰρ δεῦρο ἀφίγμαι ἐς τράπεζαν κεκυφέναι καὶ θρέμματος ἀλόγου δίκην παινεσθαι, καὶ ἀρχῶν τε καὶ τιμῶν κρεμᾶσθαι καὶ θαυμάζειν αὐλὰς καὶ τραπέζας καὶ σατράπας. οὐδέ μοι κάλλος ἀνθρώπινον δέλεαρ ἐστίν, οὐδὲ χρηματίζομαι.
- Θ 473 Θρέπτα: τροφεΐα.
- Θ 474 Θρεπτικὴ· ζῆτει ἐν τῷ γεννητικῇ.
- Θ 475 Θρεττανελώ: ἥχος κιθάρας. Φιλόξενον γὰρ τὸν διθυραμβοποιὸν ἢ τραγωδιοδιδάσκαλόν φασι γράψαι τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος, τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ. εἶτα κιθάρας ἦχον μιμούμενον ἐν τῷ ἐπιγράμματι τοῦτο εἶπεῖν τὸ ῥῆμα, θρεττανελώ. ἐκεῖ γὰρ εἰσάγει τὸν Κύκλωπα κιθαρίζοντα καὶ ἐρεθίζοντα τὴν Γαλάτειαν. ἐπεὶ οὖν ἔφη ὁ χορός, ὡς ἡδομαι, ἔφη καὶ ὁ οἰκέτης, κἀγὼ βουλήσομαι χορεύειν· καὶ ἅμα ἀναφωνεῖν τὸ μέλος ἐκεῖνο. ἡ γὰρ κιθάρα κρουομένη τοιοῦτον μέλος ποιεῖ, θρεττανελώ, θρεττανελώ.
- Θ 476 Θρέττε· οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε. ἀντὶ τοῦ τὸ θαρραλέον, καὶ ἀνδρεῖον, καὶ θρασύ. οὐκ ἔστιν εἶπεῖν, ὃ σὺ διανοῇ.
- Θ 477 Θρέψας: πῆξας. ἐπὶ γάλακτος. Ὅμηρος· ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος. καὶ Τροφή, ἡ πηγνύουσα τὸ σῶμα.
- Θ 478 Θρήϊκες: οἱ Θραῖκες. καὶ Θρηϊκίης.
- Θ 479 Θρηνακία: ἡ Σικελία.
- Θ 480 Θρηνεῖν ἐπῳδᾶς· ἐπιφωνεῖν καὶ ἐπάδειν. Σοφοκλῆς· οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδᾶς πρὸς τομῶντι. τουτέστιν οὐκ ἔστιν ἱατροῦ σοφοῦ ἐπῳδαῖς χρῆσθαι τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς δεομένου. καὶ ἐν Ποιμέσι· λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἔλκος οἶδά που χανόν.
- Θ 481 Θρήνους: τοὺς παρ' ἡμῖν λεγομένους θρηνωδούς. διαλύσας Ὅμηρος τὴν σύνθεσιν θρήνους αὐτοὺς καλεῖ. βαρβαρικὸν δὲ τὸ θρηνεῖν. ἐπὶ Πατρόκλῳ γοῦν οὐ γίνεται.
- Θ 482 Θρηνῶ σε· κλαίω σε.

- Θ 483 Θρήνυς: ὑποπόδιον.
- Θ 484 Θρήξονος: ὄνομα κύριον.
- Θ 485 Θρήσσα: ἡ Θρακικὴ γυνή.
- Θ 486 Θρησκεύει· αἰτιατικῇ. θεοσεβεῖ, ὑπηρετεῖ τοῖς θεοῖς. λέγεται γὰρ ὡς Ὁρφεὺς Θραῶς πρῶτος τεχνολογῆσαι τὰ Ἑλλήνων μυστήρια. καὶ τὸ τιμᾶν θεὸν θρησκεύειν ἐκάλεσαν, ὡς Θρακίας οὔσης τῆς εὐρέσεως. ἢ ἀπὸ τοῦ θεὸν δερκεύειν, ὃ ἐστὶν ὄραν.
- Θ 487 Θρησκεία: ἡ λατρεία.
- Θ 488 Θρήσκος: ἑτερόδοξος.
- Θ 489 Θρία: τὰ φύλλα τῆς συκῆς. θρίον ταρίχους οἷσε δεῦρο, παῖ, σαπροῦ. Ἀριστοφάνης. θρίον ἔστι σκεύασμά τι παρ' Ἀθηναίοις, ὃ περιλαμβάνει ὕειον στέαρ καὶ ἐρίφειον καὶ σεμίδαλιν καὶ γάλα καὶ λεκιθώδους ὠμὸν πρὸς τὸ πηγνυσθαι· καὶ οὕτως εἰς φύλλα συκῆς ἐμβαλλόμενον, ἥδιστον ἀπετέλει βρῶμα. οὕτω Δίδυμος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἄλλη τις σκευασία θρίον, ἐγκεφάλος μετὰ γάρου καὶ τυροῦ σκευαζόμενος καὶ ἐλιττόμενος ἐν φύλλοις συκῆς καὶ ὀπτώμενος. ἐπεὶ ἐπὶ φύλλων τὰ τεμάχη βαλλόμενα βαστάζονται. σαπροῦ δὲ ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ μὴ νέου. οὐ γὰρ θρία καὶ κἀνδύλον καὶ ἄμητας, μελίπηκτά τε τοῖς βασιλεῦσιν ἐξαίρετα παρατίθησιν Ὅμηρος. καὶ Ἀριστοφάνης· ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο. πρὸς τὸ σχῆμα φησὶ τοῦ ἐγκεφάλου. ἔστι γὰρ ὥσπερ θρία συγκεῖμενον. τουτέστι φύλλα συκῆς.
- Θ 490 Θριαί: αἱ μαντικαὶ ψῆφοι. πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δὲ τε μάντιες ἄνδρες.
- Θ 491 Θριαμβεύσας· αἰτιατικῇ. δημοσιεύσας.
- Θ 492 Θριαμβευτοῦ: κατὰ Ῥωμαίους τοῦ τυραννοκτόνου Ἰνδοῦ.
- Θ 493 Θριαμβίδα στολὴν ἡσθῆσθαι αὐτόν.
- Θ 494 Θρίαμβος: ἐπίδειξις νίκης, πομπή, καὶ τὸ σεμνύνεσθαι καὶ ἐπι. Θρίαμβος. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῶν ἐπῶν τῶν πρώτων εἰς Διόνυσον γεγραμμένων ἐξ Ἰνδίας ἐπὶ ἄρματος τίγρεων ἐπανερχόμενον. λέγουσι γὰρ θρίασιν τὴν τῶν ποιητῶν μανίαν. ἢ ἀπὸ τοῦ θρία, τὰ φύλλα τῆς συκῆς ἀνακειμένης τῷ Διονύσῳ. καὶ ὅτι πρῶτον πρὶν ἐπινοηθῆναι τὰ προσωπεῖα συκῆς φύλλοις ἐκάλυπτον πάντα τὰ ἑαυτῶν πρόσωπα καὶ δι' ἰάμβων ἐπέσκωπτον. ἀλλὰ καὶ οἱ στρατιῶται μιμούμενοι τοὺς ἐπὶ σκηνῆς τὰ ἑαυτῶν πρόσωπα φύλλοις συκῆς ἐν τῷ σκώπτειν καλύπτοντες σκώμματα εἰς τοὺς θριαμβεύοντας ἔλεγον. ἄλλως. ἔν τισι πόλεσιν, ὅταν ἦνθησαν αἱ συκαί, παῖδες περιαιροῦντες σὺν αὐτοῖς τοῖς θρίοις ἔπαιζον, προφερόμενοι ἰάμβια τετράμετρα. λέγεται δὲ καὶ Διόνυσος Θρίαμβος, διότι ἐπὶ θηρῶν, τουτέστιν ἐπὶ λεόντων, βέβηκεν, οἷον θηρίαμβος. ἢ ὅτι καὶ συκῆς ἐστὶν εὐρετής. ἢ ἀπὸ τοῦ θορεῖν· πηδητικὸς γάρ. λέγεται γὰρ καὶ θυστήριος ἀπὸ τοῦ θύειν, ὃ ἐστὶν ὀρμᾶν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ αἰωρούμενον θύσανον.
- Θ 495 Θρίασιον πεδίον.
- Θ 496 Θριδακίνη: τὸ παρ' ἡμῖν μαϊούλιον. λέγεται καὶ θρίδαξ.
- Θ 497 Θριγκός: τὸ περίφραγμα τοῦ οἴκου, στεφάνη, μικρὸν τειχίον, περίβολος. ἢ τῶν οἰκιῶν τὰ ἀνωτάτω. μεταφορικῶς ἀφ' ἡμῶν, διότι τὰ ἀνωτάτω σώματα ἡμῶν θριξὶ περιπέφρακται. ἐν Ἐπιγράμμασι· τάδε μοι θνητῶν θριγκοῖσιν ἀνῆψε σκυλα; λύσις ὀνείρου· θρίδακας ἔσθειν σωμάτων δηλοῖ νόσον. ὅτι τῶν θριδάκων τὰ φύλλα φυλλεῖα λέγονται.
- Θ 498 Θρίναξ: τὸ πτύον. ὄργανον γεωργικὸν ὀδοντικόν. καὶ παλιουρόφορον χεῖρα θέρευς θρίνακα.
- Θ 499 Θρίναξ: ἡ Σικελία.
- Θ 500 Θρίξ, καὶ κλίνεται τριχός.
- Θ 501 Θριοβόλος: ὁ ἀπὸ ψήφου μάντις.

- Θ 502 Θρίον· ὅτι δημὸς τὸ λίπος. δημοῦ βοείου θρίον ἐξωπτημένον. σκεύασμά τι μετὰ ἐγκεφάλου γινόμενον ἐν τοῖς θρίοις, τουτέστι τοῖς φύλλοις τῆς συκῆς.
- Θ 503 Θριπηδέστατον· ἀντὶ τοῦ βεβρωμένον καὶ διεφθαρμένον. ἡ ξύλα ἀπὸ θριπῶν βεβρωμένα, οἷς ἐσφράγιζον. θρίπες δὲ εἶδος σκωλήκων. θρίψ γὰρ ζῶόν ἐστι κατεσθίον ξύλα καὶ κέρατα. μέμνηται Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου.
- Θ 504 Θριπήδεστον Ὑπερίδης τὴν Ἑλλάδα εἶπεν· ἀντὶ τοῦ διεφθαρμένην. ἀπὸ τῶν ὑπὸ θριπῶν κατεδηδεσμένων ξύλων.
- Θ 505 Θρίσσα· ὁ ἰχθύς.
- Θ 506 Θρόμβος. εἰς τοσαύτην ἀγωνίαν συνεχώρησεν ἡ θεία φύσις τὴν ἀνθρωπείαν λαβεῖν, ὥς ἰδρῶσαι αἵματος θρόμβους. καὶ Θρόμβοι ἁλῶν, παχεῖς ἄλες.
- Θ 507 Θρόνιον· πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος.
- Θ 508 Θρόνος· φησὶν ἡ γραφή· κεκάθικεν ἐπὶ θρόνου Δαβὶδ τὸ σπέρμα Ἰεχονίου. θρόνον δηλονότι τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα λέγων. καὶ Θρόνος ἀνομίας, οἱ ἄδικοι κριταί.
- Θ 509 Θρόος· ἡ φήμη. θροῦς δὲ ἐφοίτησε Πέρσαις, ὥς διώλοντο τῷ πνιγερῷ αὐχμῷ.
- Θ 510 Θροῦς· ἤχος, φωνή, ἄσημος λαλιά, θόρυβος. ὁ δὲ ὄχλος εἰς θροῦν καθίστατο, καὶ ἐθρήνουν. Ὅμηρος δὲ φησιν· οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος. καὶ αὐθις· θροῦν τινα ἤκουσαν τῶν πολεμίων, ὅποῖος ἂν γένοιτο ἄρτι κινουμένης στρατιᾶς. θροῦς οὖν κἀνταῦθα δ' ἐξάπτεται.
- Θ 511 Θρώσκει· πηδᾶ. καὶ Θρωσμός, ὑψηλὸς τόπος βουνοειδῆς, ἀφ' οὗ ἐπικαταβαίνοντα θορεῖν, ὅ ἐστι θεάσασθαι ἢ πηδῆσαι.
- Θ 512 Θρυαλεῖ· λαλεῖ, κυκᾶ.
- Θ 513 Θρυαλλίζω· ψιθυρίζω.
- Θ 514 Θρυαλλίς· ἐσχάρα, λύχνος, ἀκτίς. ὁ σπινθήρ ὁ ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ βοτάνη πρὸς λύχνον ἀρμόζουσα. μέμνηται Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων. τουτέστι τῶν ἐλλυχνίων. ἢ ἀπὸ θρύου τὸ παλαιὸν τὰ ἐλλύχνια.
- Θ 515 Θρυαλλίς. ἐκ τῶν πολεμίων εἰσάγεις θρυαλλίδα. διὰ τὰ ἐλλύχνια, ἀπορρήτου ὄντος καὶ δεινοῦ εἰσφέρειν θρυαλλίδα εἰς τὰς Ἀθήνας. ἡ δὲ αἰτία· τίνι τρόπῳ; αὕτη γὰρ ἐμπρήσειε τὸ νεώριον. ἐνθεὶς ἂν ἐς τίφην ἀνὴρ Βοιώτιος, ἄψας ἂν ἐσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον δι' ὕδρορροᾶς βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν. τίφη ἢ καλουμένη σίλφη. ἔστι δὲ ζῶον κανθαρώδες. ὕδρορροά δὲ δι' οὗ τὸ ἀπὸ τοῦ ὄμβρου ὕδωρ συναγόμενον κατέρχεται.
- Θ 516 Θρυλλίζω καὶ Θρυλλῶ καὶ Ἐθρυλλίχθη.
- Θ 517 Θρυῖνη ψιάθω· καὶ διὰ τοῦτο γυμνωθέντα αὐτὸν καὶ θρυῖνη περιβληθέντα ψιάθω. καὶ Θρυλούμενον.
- Θ 518 Θρυῖλος· ψιθυρισμός, ὁμιλία μὴ φανερώς γινομένη. ἡ γὰρ τῶν βαρβάρων ἐγχείρησις θρυῖλον οὐκ ἐνεποίησεν ἡμῖν. Σιμοκάτης φησί. καὶ πολὺς ἐγένετο τῶν ἀλίσκομένων ὁ θρυῖλος. καὶ Θρυλούμενα καὶ Θρυλούμενον.
- Θ 519 Θρύπτεται· δοτικῇ. μαλακίζεται, ἢ βλακεύεται, χαυνοῦται, ἢ ἀνακλᾶται. καὶ Ἄθρυπτος γυνή, ἡ μὴ μετέχουσα τῶν τοιούτων. ἡ δὲ ἦν ἀνδρόβιος καὶ ἄθρυπτος ἐς συμβίωσιν. καὶ αὐθις· τὴν καὶ ἅμα χρυσῷ καὶ ἀλουργίδι καὶ σὺν ἔρωτι θρυπτομένην, ἀπαλῆς Κύπριδος ἀβροτέρην, Λαΐδ' ἔχω.
- Θ 520 Θρύψις· ἡ βλακεία. ἵνα καλλωπίσῃται καὶ θρύψει χρῆσται βαρβάρων. ἥστην δὲ καλῶ καὶ μεγάλῳ· ὠραῖος δὲ ὁ νέος, οὐ τεθρυμμένος μὴν, ἀλλὰ γεννικὸν ὄρων. καὶ Ἀριστοφάνης· ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα, Κύπριδος ἔρνος, μέλιττα μούσης, Χαρίτων θρύμμα, τρυφῆς πρόσωπον, ἄνοιξον.

- θ 521 Θρύψομαι: σφόδρα τρυφήσω, σεμνυνοῦμαι, ἢ ἀντὶ τοῦ συντριβήσομαι. Ἀριστοφάνης· σήμερον ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐγὼ θρύψομαι.
- θ 522 Θοία: ζεῦγος ἡμιόνων.
- θ 523 Θοιμάτιον: τὸ ἱμάτιον. θοιματίου λαβόμενος χαῖρε, εἶπας, τὸ ὄνομα προσθείς. Ἀριστοφάνης· εἰ σωφρονεῖτε, θοιμάτιον λήψεσθ', ὅπως τῶν Ἑρμοκοπίδων μή τις ὑμᾶς ὄψεται. τουτέστιν εἰ μὴ περιβαλεῖσθε, ἀλλὰ φανερά ἔξετε αἰδοῖα, ἀκρωτηριάσει τις ὑμᾶς τῶν Ἑρμοκοπίδων.
- θ 524 Θοινάω, θοινῶ. καὶ θοινᾶται, εὐωχεῖται.
- θ 525 Θοινήτωρ: ὁ κατεσθίων. ὦλεο γὰρ λοιμόν, ὅλης θοινήτορα χέρσου, πρὶν πατέρων νεαρᾷ σκῆπτρον ἐλεῖν παλάμα. περὶ Πτολεμαίου ὁ λόγος.
- θ 526 Θοίνη: τροφή, εὐωχία, κατάβρωμα. ὡς ἐπὶ θοῖναν χάσμα φέρων χαλεπὸν πειναλέου φάρυγγος. Δαμάσκιος· τοὺς πλουσίους οὐκ ἐν θοίνῃ ποιούμενος, οὐδὲ τὰ τούτων δῶρα προσιέμενος.
- θ 527 Θοίνωνος, φρουράρχου Συρακουσίου.
- θ 528 Θυάδες: ὀρμητικοί.
- θ 529 Θύαμις: ὄνομα κύριον.
- θ 530 Θυάτειρα: ὄνομα τόπου. καὶ Θυατειρηνός, ὁ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τόπου. ὅτι Διοσκόριος Μυραῖος, γραμματικός, ὑπαρχος ἦν πόλεως καὶ πραιτωρίων, ὁ διδάξας τὰς θυγατέρας Λέοντος τοῦ βασιλέως ἐν Βυζαντίῳ.
- θ 531 Θυγατριδῆ: ἐγγόνῃ, τῆς θυγατρὸς θυγάτηρ. καὶ Θυγατρίδης, ὁ τῆς θυγατρὸς παῖς.
- θ 532 Θυέεσι: θυμιάμασιν.
- θ 533 Θύελλα: συστροφή ἀνέμου. καὶ πνεῦμα κατελθὸν ἐς τὸ πεδίον πολὺ θύελλάν τε καὶ στροβίλους ἤγειρεν, ὥστε τὸ καθεστηκὸς νυκτὸς διαφέρειν οὐδέν. καὶ αὐθις Σοφοκλῆς οὔτε ποντία θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότε χρόνῳ.
- θ 534 Θυεία: ἀγγεῖον, εἰς ὃ ἐμβάλλοντές τινα ἀρτύματα τρίβομεν καὶ λειοῦμεν. Ἀριστοφάνης· καὶ θυεῖαν ἐσπέρας ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσηνέγκατο. καί, τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλευέται.
- θ 535 Θύειν· τὸ θύειν θεοῖς Χαλδαῖοι ἔθνος Περσικὸν πρῶτοι ἐξεῦρον ἢ Κύπριοι.
- θ 536 Θυηλαί: κυρίως οἱ θύλακοι, εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται. λέγονται δὲ Θυηλαὶ αἱ ἀπαρχαί.
- θ 537 Θυηπόλος: ὁ θύων, ὁ ἱερεύς. καὶ Θυηπόλαι.
- θ 538 Θυηπολοῦσι: περιπολοῦσι, διὰ θυσιῶν ὑπισχνούμενοι θεοὺς ἐξιλάσκεσθαι.
- θ 539 Θυία: ἡ ἴγδις. σὺν δὲ θυίαν εὐπετρον καὶ τὰν κρειοδόκον σκαφίδα.
- θ 540 Θυίδιον: ἡ τριβαία.
- θ 541 Θύϊνα· ἐπὶ Ζήνωνος βασιλέως εὐρέθη ἐν Κύπρῳ τὸ λείψανον Βαρνάβα τοῦ ἀποστόλου, τοῦ συνεκδήμου Παύλου. ἔκειτο δὲ ἐπὶ τὸ στήθος Βαρνάβα τὸ κατὰ Ματθαῖον εὐαγγέλιον, ἔχον πτυχία θύϊνα.
- θ 542 Θυῖσκη.
- θ 543 Θύλακος: ἡ ἀρτοθήκη. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. θύλακοι καὶ σφῆνες καὶ υπεράλματα γυμνασίων εἶδη.
- θ 544 Θυλήγματα: πέμματα, ἀπαρχάς, ἄλφιτα, ἃ ἔμισγον οἶνῳ καὶ ἐλαίῳ, εἰς θυσίαν ἀναφέροντες.
- θ 545 Θυμαλγέα: λυπηρά.
- θ 546 Θυμαλώπες: ἡ καέντα ξύλα, ἡ σπινθῆρες, ἡ διακεκαυμένοι ἄνθρακες.
- θ 547 Θυμαλώπες: οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψεως ἄνθρακες, οἱ ἡμίκαυτοι.
- θ 548

- Θυμαρέα: τὴν τῇ ψυχῇ ἀρέσκουσαν. καὶ Θυμάρεια, ἡ ἀρέσκουσα.
- θ 549 Θυμάρμενον: τὸ τῇ ψυχῇ ἀρέσκον.
- θ 550 Θύματα: θυμιάματα. ἀπαρχαί, θυσίαι. Ἀριστοφάνης· τὰ θύματ' οὐδέν ἐστι πλὴν γένεια καὶ κέρατα. ἐπὶ τῶν ἱερείων τῶν μὴ ἐχόντων σάρκας. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ θυμιάσαι τὸ θύειν. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ βοὸς σφάζειεν, ἐπὶ δὲ τοῦ ψαιστοῦ θυμιάσειεν.
- θ 551 Θυμάτιον: τὸ θῦμα.
- θ 552 Θύμβρις: ὄνομα τόπου, καὶ πεδῖον τι.
- θ 553 Θυμβρεπιδείπνου γαστρός: τὰς θύμβρας δυναμένης δειπνεῖν. ἔστι δὲ βοτάνης εἶδος. ἀφ' οὗ δηλοῖ, ὅτι λάχανα μόνον τρωγούσης εὐτελεῖ. Θυμβροφάγον δὲ ἦτοι ἀγροικικὸν καὶ ἐλευθέριον· παρ' ὅσον οἱ ἐν ἀγρῷ διατρίβοντες ἀφελέστεροι καὶ ἐπεικέστεροι. τὸ δὲ θύμβρον ἐν ἀγρῷ γίνεται. ἔστι δὲ τοῦτο ἄγριον φυτὸν καὶ δριμύ. Θυμβροφάγον οὖν ἀντὶ τοῦ πικρὸν καὶ δριμὺν κατὰ τῶν ἐχθρῶν. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ δριμὺ καὶ ἰλαρόν. τινὲς δὲ φασὶ τῷ θύμῳ εἶναι παραπλήσιον.
- θ 554 Θυμαϊτάδαι: δῆμος Ἰπποθοωντίδος, ἀπὸ Θυμοίτου τοῦ ἥρωος.
- θ 555 Θυμέλη: ὁ βωμός. ἀπὸ τοῦ θύειν. ὁ δὲ Ἀθάνας λήξας καὶ πολέμου καὶ θυμέλας ἔθετο.
- θ 556 Θυμέλη: ἡ αὐλητική. πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθελῶς βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμαν. Προκόπιος· μητρὸς δὲ τῶν τινος ἐν θυμέλῃ πεπορνευμένων.
- θ 557 Θυμελικοί: οἱ ἐν ὑποκρίσει τὴν τέχνην ἐπιδεικνύμενοι.
- θ 558 Θυμήνας: χολωθεῖς.
- θ 559 Θυμηδία: τέρψις, τρυφή, εὐφρασία. καὶ Θυμηδούμενοι. οἱ δὲ ὑπὸ συρίγγων καὶ αὐλῶν θυμηδούμενοι μετὰ παίδων καὶ γυναικῶν πρὸς θυμηδίας ἦσαν.
- θ 560 Θυμηῆρες: καταθύμιον.
- θ 561 Θυμηρέστερον: ἡδύτερον.
- θ 562 Θύμηρις.
- θ 563 Θυμήτιον: τὸ μικρὸν θῦμα καὶ εὐτελές. λύσις ὀνείρου· εἰ θυμιᾷ σέ τις, πικρὸν τὸ ὄναρ πέλει.
- θ 564 Θυμικόν: ὀργίλον.
- θ 565 Θυμιωμένος: ἀρωματιζόμενος.
- θ 566 Θυμιτίδων ἀλῶν: οἶον μετὰ θύμου τετριμμένων. Ἀριστοφάνης· περίδου μοι περὶ θυμιτίδων ἀλῶν.
- θ 567 Θυμοβαρής: τὴν ψυχὴν ἀλγυνομένη· σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπιρροιτηῖσιν ἀκταῖς θυμοβαρὲς ἀρετὰ μύρομαι ἐζομένα.
- θ 568 Θυμοβόρος: ἡ τὴν ψυχὴν διαφθείρουσα.
- θ 569 Θυμολέων: θυμώδης τὴν ψυχὴν.
- θ 570 Θυμομαχοῦντες: ἀλγυνόμενοι τὴν ψυχὴν. Πολύβιος· οἱ δὲ τὰ μὲν ἀπαγοῦντες ταῖς ἐλπίσι, τὰ δὲ θυμομαχοῦντες, ἐπὶ τινὰ παράστασιν κατήντησαν.
- θ 571 Θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες: ξὺν δορὶ ξὺν ἀσπίδι μαχόμεθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες.
- θ 572 Θύμος: εὐτελεῖς βοτάνη. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· ᾧ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταῦτ' ὅν θύμον φαγόντε. ἀντὶ τοῦ τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες· θύμος γὰρ εὐτελεῖς βοτάνη. οὐδετέρως τὸ θύμον, βραχυπαράληκτον. παρῶδεται δὲ ἐκ τῶν Ἑσιόδου· οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ. ἀντὶ τοῦ δίκαιοι, τὰ εὐτελεῖ θέλοντες ἐσθίειν, διὰ τὸ μὴ ἐθέλειν ἀδικεῖν. ἅμα δὲ καὶ τὸ τραχὺ τῆς γῆς διαβάλλει.
- θ 573

θυμός· ἐπιθυμία καὶ θυμός ἐστιν ὀρεκτικαὶ δυνάμεις τῆς ψυχῆς. διαφέρει δὲ θυμός καὶ ἐπιθυμία. ζητήσῃ δ' ἂν τις, τὸ πῶς; τί γάρ; οὐχὶ καὶ ὁ θυμούμενος ἐπιθυμεῖ τοῦ ἀντιλυπῆσαι τὸν προλυπήσαντα; τί δέ; οὐχὶ καὶ ὁ λόγος ἐπιθυμεῖ τῶν μαθημάτων καὶ τῶν θεωρημάτων; καὶ λέγομεν πρὸς τοῦτο, ὅτι ἐστὶν ἐπιθυμία καὶ κοινότερον λεγομένη καὶ ἰδικώτερον· ὥσπερ ἡ διάθεσις λέγεται καὶ κοινῶς ἐπὶ τῆς ἕξεως, λέγεται καὶ ἰδικῶς, ἡ ἀντιδιαστελλομένη πρὸς τὴν ἕξιν, οὕτω καὶ ἡ ἐπιθυμία λέγεται καὶ κοινῶς ἐπὶ πασῶν τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς· λέγεται καὶ ἰδικώτερον ἡ ἀντιδιαστελλομένη πρὸς τὸν θυμόν. ὁ δὲ ὀριζόμενος τὸν θυμόν ὄρεξιν ἀντιλυπῆσεως, οὐ φυσικῶς, ἀλλὰ διαλεκτικῶς ὠρίσατο· οὐ γὰρ τὴν οὐσίαν τοῦ θυμοῦ ἐδήλωσεν, ἀλλ' ὅ τι ἐν τῇ οὐσίᾳ τοῦ θυμοῦ ἔχει τὸ εἶναι ἀποτεμῶν ὠρίσατο, ἐξ οὗ οὐδὲ τὰ παρακολουθοῦντα τοῦ θυμοῦ ὀρίσαιμεν ἂν, ὥσπερ ἐκ τοῦ λέγοντος τὴν ὀργὴν ζέσιν εἶναι τοῦ περικαρδίου αἵματος δι' ὄρεξιν ἀντιλυπῆσεως. οὕτω γὰρ καὶ τὰ παρακολουθοῦντα γνώριμα ποιεῖ, ὅτι παλμός τις τῆς καρδίας παρακολουθεῖ τοῖς ὀργίζομένοις, καὶ ὅτι θερμότης γίνεται περὶ ἐκεῖνα τὰ μέρη· ὅτι ἐρυθαίνονται οἱ ὀργίζόμενοι. τοῦτο δὲ διὰ τὴν τοῦ αἵματος κίνησιν. ὅτι τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, ὅσα τοῦ συναμφοτέρου, οὐδὲ ἐπινοίᾳ δύναται χωρισθῆναι. ἐπειδὴ ὁ θυμός ἐστιν ἐν τῷ λόγῳ καὶ ἐν τῷ πνεύματι καὶ ἐν τῷ ἐζωωμένῳ σώματι· οἷον τοῦ μὲν λόγου ἐπιτρέποντος τῷ πνεύματι τὴν ὄρεξιν, τοῦ δὲ πνεύματος τῇ ὀρέξει κινουντος τὸ περικάρδιον αἷμα τοῦ ζώου, ὥσπερ ἔχει ἐπὶ βασιλέως καὶ στρατηγοῦ καὶ στρατοῦ. ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς ἐπιτρέπει τῷ στρατηγῷ ἀμύνασθαι τούσδε τινάς, ὁ δὲ στρατηγὸς κινεῖ τοὺς στρατιώτας, οἱ δὲ ἀμύνονται. ὁ μὲν οὖν ἐν τῷ λόγῳ οὐκ ἔστιν ἀχώριστος τοῦ ζώου (οὗτος γὰρ χωριστὸς παντὸς σώματος)· ὁ δὲ ἐν τῷ πνεύματι, εἰ μὴ παντὸς χωριστός, ἀλλ' οὖν τοῦ γεώδους χωριστὸς σώματος. ὁ δὲ τρίτος, τουτέστιν ἡ ζέσις τοῦ περικαρδίου αἵματος, ἀχώριστός ἐστι τούτου τοῦ ἐζωωμένου σώματος.

- θ 574 Θυμός ἐπταβόειος· ὁ μέγας. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος τοῦ Αἴαντος. Κρέων Οἰδίποδι· θυμοῦ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἄλλο γῆρας πλὴν θανεῖν. θανόντων δ' οὐδέν ἄλγος ἄπτεται. οἷον οὐκ ἔστι θυμοῦ κρατῆσαι ἄνθρωπον ὄντα. οὐ καταγῆράσκει τὸ ὦμόν τοῦ θυμοῦ, εἰ μὴ ἐξέλθοι τοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος· ἀδύνατον γὰρ ἐστὶν ὄντα ἄνθρωπον μὴ θυμῷ χρῆσασθαι. τοῦτο καὶ παροιμιακῶς λέγεται, ὅτι ὁ θυμός ἔσχατον γηράσκει. λέγεται δὲ διὰ τοὺς πρεσβυτέρους· ὅσον γηράσκουσι, τὸν θυμόν ἐρρωμενέστερον ἔχουσι. καὶ Ἀλκαῖος ὡς λεγομένου κατὰ τὸ κοινὸν αὐτοῦ μιμνήσκειται.
- θ 575 Θυμός ὀργῆς· ὁ μὲν γὰρ θυμός ὀξὺς καὶ ὀλιγοχρόνιος· ἡ δὲ ὀργὴ βραδυτέρα μὲν, μονιμωτέρα δέ. θυμόν τοίνυν ὀργῆς τὴν ἐπίμονον ἐκάλεσε τιμωρίαν. θυμόν καὶ ὀργὴν καὶ θλίψιν ἐπὶ θεοῦ τὰς πικρὰς τιμωρίας καλεῖ· οὐ γὰρ φύσιν οὐδὲ προαίρεσιν φησιν.
- θ 576 Θυμοσοφικώτατος Ἀριστοφάνης· εἴτ' Ἀριφράδην, πολὺ τι θυμοσοφικώτατον, ὄντινά ποτ' ὤμοσε μαθόντα παρὰ μηδενός, ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεως αὐτόματον ἐκμαθεῖν γλωττοποιεῖν, εἰς τὰ πορνεία εἰσιόνθ' ἐκάστοτε.
- θ 577 Θυμόσοφος· εὐμαθής, φυσικός, εὐφυής. ἐκ τοῦ ἰδίου θυμοῦ σοφός, καὶ οὐκ ἐκ μαθήσεως. τοὺς οὖν ἐκ φύσεως ὀξυμαθεῖς οὕτως ἐκάλουν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· ἀμέλει, δίδασκε· θυμόσοφός ἐστι φύσει.
- θ 578 Θυμοφθόρα· τὰ τὴν ψυχὴν φθείροντα.
- θ 579 Θυμοίτης· ὁ τῶν Ἀθηναίων βασιλεὺς. καὶ Θυμοιτάδαι. οὕτως ἐκωμωδοῦντο οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. καὶ ζήτει ἐν τῷ Δραχαρνεῦ.
- θ 580 Θυννάζοντες· ἀντὶ τοῦ κατακεντοῦντες. τοὺς γὰρ μεγάλους θύννους τριόδοις ἐλάμβανον.
- θ 581 Θύννεια θερμὰ καταφαγών, κᾶτ' ἐπιπιών ἄκρατον οἴνου χοᾶ, κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς.

- θ 582 Θυννίζω καὶ Ἀποθυννίζω: τὸ ἀποπέμπομαι, καὶ παραλογίζομαι.
- θ 583 Θυννοσκόπος· καθάπερ τὸν θυννοσκόπον εἰσιόντες εἰς τὸ δίκτυον οὐ λανθάνουσιν οἱ θύννοι, οὕτως οὐ λανθάνουσι τὸν Κλέωνα τῆς πόλεως ἐπιβαίνοντες οἱ τοὺς φόρους φέροντες. προαρπάζει οὖν τούτους, δέον τὴν πόλιν λαμβάνειν τούτους. ὀνειδίζει οὖν αὐτῷ, ὅτι τὰ δημόσια νοσφίζεται χρήματα. ἅμα δὲ καὶ εἰς ὀψοφαγίαν αὐτὸν διαβάλλει. Ἀριστοφάνης· ἡ βωμολόχοις ἔπεσι χαίρει μὴ ᾗ καιρῷ τοῦτο ποιοῦσιν, ἢ στάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει ἢ προδίδωσι φρούριον ἢ τὰ πόρρητ' ἀποπέμπει ἐξ Αἰγίνης Θωρυκίων ἄν, εἰκοστολόγος.
- θ 584 Θυννοσκοπῶν· Ἀριστοφάνης, ἐπεὶ οἱ θυννοσκόποι ἐφ' ὕψους ἰστάμενοι τὴν κατασκοπὴν τῶν εἰσιόντων θύννων εἰς τὰ δίκτυα ποιοῦνται. καὶ αὐθις ἄνθρωπος οὐκ ἔχων εἰπεῖν ὄνομα πάππου, ἀλλ' οὐδὲ πατρός φασι πλὴν ὅσον, ἀπὸ θυννοσκοπείου ἐπὶ τὴν ἡγεμονικὴν ἀπήνην ἀλάμενος.
- θ 585 Θύννοι: ὄνομα ἔθνους.
- θ 586 Θύννων: ὀρμῶν.
- θ 587 Θύνωνος.
- θ 588 Θυόεν· εὐῶδες. καὶ λιπαρὰ θυόεν ἄσθμα πνέουσι κόμαι.
- θ 589 Θυόεις: ὁ τεθυμιαμένος.
- θ 590 Θύον. ἐφορολόγουν οἱ Ῥόδιοι τοὺς βασιλεῖς. Μασσάνας μὲν γὰρ ἀπέστειλεν αὐτοῖς ἐλέφαντος λ' τάλαντα, θύου δὲ ν' πρὸς κατασκευὴν τῶν ἀγαλμάτων, ὧν ἦσαν ἐψηφισμένοι κατασκευάζειν.
- θ 591 Θυοσκόος· ἱερεὺς.
- θ 592 Θυοσκόπος· ὁ διὰ τῶν θυσιῶν μαντευόμενος.
- θ 593 Θύω· δοτικῇ. αἰτιατικῇ δέ· θύσατε θυσίαν δικαιοσύνης.
- θ 594 Θυῶδες· τεθυμιαμένον. Ἥρη τιμήσσσα, Λακῶνιον ἢ τὸ θυῶδες πολλάκις οὐρανόθεν νισομένη καθορᾷ. καὶ Θυῶδης, ὁ τεθυμιαμένος.
- θ 595 Θυωμάτων· θύματα μύρων, ἀρώματα θυμιαμάτων.
- θ 596 Θυώνη· ἡ Σεμέλη. παρὰ τὸ θύειν, ὃ ἐστὶν ὀρμᾶν.
- θ 597 Θυωρός· κυρίως ἡ ἱερὰ τράπεζα. ἔλεγε Φερεκύδης, ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσιν.
- θ 598 Θύραζε· ἔξω τῆς θύρας. Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια. οἱ μὲν διὰ πλῆθος οἰκετῶν Καρικῶν εἰρήσθαι φασιν, ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐργαζομένων. τῆς οὖν ἐορτῆς τελεσθεΐσης λέγειν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐκπέμποντας αὐτούς, θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια. τινὲς δὲ οὕτως τὴν παροιμίαν φασί· θύραζε κῆρες, οὐκ ἔνι Ἀνθεστήρια. ὡς κατὰ τὴν πόλιν τοῖς Ἀνθεστηρίοις τῶν ψυχῶν περιερχομένων.
- θ 599 Θύραθεν· ἔξωθεν, ἐγγύς. ἦν δὲ ἡ μανία οὐ θύραθεν, ἀλλ' ἐνδοθεν ἐλύσσα καὶ ἐμαίνετο ἀνὴρ φύσει πονηρὸς καὶ ἐξουσίαν ἔχων.
- θ 600 Θύρασιν· Ἀριστοφάνης. ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δῆ. ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐτοίμου ἐστὶ παρεσκευασμένος.
- θ 601 Θυραυλεῖν· πλανᾶσθαι κατὰ τὴν χώραν, ἢ παρὰ ταῖς θύραις ἀυλίζεσθαι, ὅπερ ἐστὶ καθέζεσθαι καὶ προσεδρεύειν. ὡς ἂν θηρώσης κόρης καὶ θυραυλούσης, τρεφομένη μὲν ὄμβροις, τινασσομένη δὲ ἀνέμοις κόμη πολλὴ ἦν καὶ βαθεῖα.
- θ 602 Θυργωνίδαί· δῆμος Πτολεμαΐδος φυλῆς.
- θ 603 Θυραῖος· ξένος, ὁ ἔξω τῆς θύρας. Θυρεὸς δὲ τὸ ὄπλον.
- θ 604

θύραι οὐρανοῦ· ἡ ἄνωθεν χορηγία. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ταμιείων. Δαβίδ· καὶ θύρας οὐρανοῦ ἠνέωξε.

- Θ 605 Θυρεός· ὄπλον. τὸ παρ' ἡμῖν σκουτάριον. καὶ Θυρεοφόροι, οἱ θυρεοὺς ἔχοντες· οἱ δὲ ἀπλῶς δορατοφόροι. ἐν Ἐπιγράμμασι· ὀκτῶ τοι θυρεοὺς, ὀκτῶ κράνη, ὀκτῶ ὑφαντοὺς θώρηκας.
- Θ 606 Θυρεπανόικτης· Κράτης ὁ Θηβαῖος. ἐκλήθη δ' οὕτω διὰ τὸ ἐπεισιέναι εἰς πάντα, οὐ̐περ ἐβούλετο, οἶκον.
- Θ 607 Θύρετρα· θυρώματα, ἢ ἀραιόθυρα.
- Θ 608 Θυρηβόλος· ὁ τέκτων.
- Θ 609 Θύρηφιν· ἔξωθεν, ἔξω.
- Θ 610 Θυρίς, θυρίδος. καὶ Θυριώτης, ὁ ἔξω τῆς θύρας. καὶ Θύριον, ἡ θύρα.
- Θ 611 Θυροκοπεῖται. καὶ Θυροκόπος, ὁ τὴν θύραν κόπτων. ὅτι Ἀριστομένης, ὁ Ἀθηναῖος, θυροποιὸς ἐπεκλήθη.
- Θ 612 Θυρωρός· ὁ φύλαξ τῆς θύρας. λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς.
- Θ 613 Θύρσος· βακχικὴ ῥάβδος. ἢ λαμπάς, ἣν ἐβάσταζον εἰς τιμὴν τῷ Διονύσῳ. ἐν Ἐπιγράμμασι· Πανὶ Βίτων χίμαρον, Νύμφαις ῥόδα, θύρσα Λυαίῳ, τρισσὸν ὑπ' εὐπετάλοις δῶρον ἔθηκε φοίβαις. καὶ αὖθις· καὶ θύρσου χλοερὸν κωνοφόρον κάμακα.
- Θ 614 Θυσανόεσσα· κροσσοὺς ἔχουσα.
- Θ 615 Θυσάνοις· κορύμβοις, κροσσοῖς. εὐθύσανον ζώνην τοι ὁμοῦ καὶ τόνδε κύπασσιν· Ἀτθίς παρθενίων θῆκεν ὑπερθε θυρῶν.
- Θ 616 Θῦσαι· τὸ σφάζαι, καὶ τὸ θυμιᾶσαι παρὰ Ὀμήρῳ.
- Θ 617 Θῦσον· ὅτι ἐξ θυσιᾶν ἐξ ἐμψύχων ἐθύοντο, προβάτου, ὄως, αἰγός, βοός, ὄρνιθος, χηνός· ἐθύετο ἔβδος ὁ ἐξ ἀλεύρου. καὶ ζῆτει ἐν τῷ βοῦς ἔβδος.
- Θ 618 Θύσθλα· αἱ κράδαι αἱ βακχικαί, ἥτοι συκῆς φύλλα. ἔνιοι δὲ τὰ ἐπιφερόμενα τοῖς βωμοῖς. οἱ δὲ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου, ἢ κισσοῦς, ἢ κλάδους, ῥάβδους, νάρθηκας, θύματα, στεφανώματα, χοάς.
- Θ 619 Θυσία· τῶν θυσιῶν αἱ μὲν δωροφορικαί, αἱ δὲ ἀπολυτρωτικαί, αἱ δὲ διαλλακτικαί, αἱ δὲ ἀποπληστικαί.
- Θ 620 Θύσκη· ἡ σκάφη.
- Θ 621 Θυστήριον· τὸ ὀρμητήριον.
- Θ 622 Θύστιον· πόλις τῆς Αἰτωλίας. τινὲς δὲ Θύτιον, ἄνευ τοῦ ς.
- Θ 623 Θυτηρίοις· θυμιατηρίοις.
- Θ 624 Θύψις καὶ Θύψαι, ἐπικαῦσαι. καὶ θυμάλωπες, οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψεως ἄνθρακες, οἱ ἡμίκαυτοι.